JEAN SAUNDERS

Jurnalul Ninei

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOŞAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Am asistat la căsătoria bunicii mele într-o zi frumoasă de primăvară. Pe cerul albastru se plimbau doar câţiva norişori. Narcisele care mărgineau piaţa din faţa bisericii, s-au aplecat vesele şi respectuoase, la sosirea miresei.

Lallie, care în curând avea să împlinească şaizeci şi cinci de ani, era la a doua căsătorie. Vreme de zece ani l-a îngrijit pe bunicul care era suferind şi apoi, în următorii cinci ani după moartea lui, a continuat să locuiască singură în casa mare, construită în stil eduardian, lângă Torberry, ce devenise casa familiei noastre.

In ziua aceea se mărita cu Alistar Downie, un scoţian cu trăsături colţuroase care fusese mulţi ani prieten cu bunicul. Imediat după festivităţile căsătoriei, plecau în Columbia britanică într-un voiaj de nuntă de trei luni.

- Asta o s-o facă să se liniştească, a spus William, fratele meu mai mic, întinzându-mi o cupă cu şampanie. Să bem pentru fericirea tinerei perechi!

Părinţii mei organizaseră o mică reuniune pentru a celebra evenimentul. Câţiva dintre invitaţi plecaseră deja când mama a urcat s-o ajute pe Lallie să-şi pregătească lucrurile. După câteva minute, m-am dus şi eu să-i spun bunicii la revedere. In timp ce urcam pe scară, am auzit hohote de râs venind din camera ei.

Intotdeauna în jurul lui Lallie domnea buna dispoziţie. Scundă, drăguţă, extrem de feminină, era un om de caracter. Pe vremea când William şi cu mine eram copii, mai reuşeam uneori să-i înşelăm pe părinţii noştri. Pe Lallie, niciodată.

Toţi o adoram. Era plină de viaţă, generoasă şi avea un gust de aventură care ar fi făcut din ea o soţie perfectă de pionier, deschizător de drumuri.

- Eşti radioasă!

Obrajii i s-au înroşit de plăcere. Mă gândeam la Alistar care
o iubise în tăcere atâţia ani. Nici o altă femeie nu-i fusese pe plac, rămăsese holtei până în ziua de astăzi, păstrându-se pentru această sexagenară mai zburdalnică decât toate prietenele mele la un loc.

Lallie a pus ochişorii negri pe mine.

- Şi *tu,* ce-o să faci acum?

- *Eu* ? Ei bine, de mâine am să-mi reiau munca la magazin.

- Afacerea familială n-o să se ruineze dacă nu te duci acolo! Ar trebui să te duci în Italia, cu Dom.

- Cu rabla lui? Ca să termin voiajul cu autostopul? Nu, mulţumesc!

- Auzindu-te, parcă n-ai avea douăzeci şi unu de ani, a remarcat bătrâna strâmbându-se. La vârsta ta, mă pregăteam să plec în Italia, ca guvernantă la două fetiţe. Ai putea să mergi în Carreza. Villa este atât de frumoasă...

- Bunico. n-ai mai fost pe acolo de patruzeci şi doi de ani! La ora asta, vila despre care vorbeşti, probabil că a devenit hotel sau sediul unei tabere de vacanţă pentru copii.

- N-aş prea crede.

S-a apropiat de mine, cu zâmbetul pe buze, şi m-a sărutat.

- Draga mea, încă eşti supărată pe Dom, nu-i aşa? Te asigur că n-ai nici un motiv. Să-şi părăsească postul de profesor de desen la colegiu, este o hotărâre curajoasă. Şi să cheltuiască toţi banii bunicii lui pentru a-şi pune în aplicare un vis mai vechi, este semnul că are spirit de aventură, ceea ce este rar întâlnit în ziua de astăzi.

Am ridicat din umeri.

- In ziua de astăzi, mi se pare că este un gest necugetat să părăsească o slujbă atât de bună. Şi pe urmă, banii aceia ar fi putut să-i cheltuiască mai chibzuit.

- Eşti prea cumpătată, a spus Lallie, descumpănită, ca şi cum nu mai putea să tragă nici o speranţă.

Mama şi-a ridicat ochii spre cer.

- N-o supăra, Nina. Abia s-a măritat...

- Lallie, mă surprinde că mă îndemni să plec în vacanţă cu Dom câtă vreme nici măcar nu suntem logodiţi. Mie nu mi se pare un lucru la locul lui! Imoralitatea asta mă surprinde! Cu atât mai mult cu cât asemenea lucruri nu se făceau nici pe vremea dumitale!

- Din păcate, nu se făceau, draga mea Nina! Ah, dac-aş mai avea o dată douăzeci de ani!

Mi-a făcut un semn cu capul şi abia am reuşit să mă abţin să nu pufnesc în râs. Am coborât şi m-am alăturat alor mei şi apropiaţilor ca să le urăm călătorie plăcută proaspeţilor căsătoriţi. Zâmbitori, Lallie şi Alistar au urcat în maşina tatălui meu. El i-a condus la gară de unde ziceau că vor lua un tren spre Londra. Avionul lor decola seara de pe

aeroportul Heathrow.

Dom stătea lângă mine, pe peronul vechii locuinţe. încăperile mari ale casei erau pline de obiecte vechi care aveau din nou mare căutare. O locuinţă prea mare pentru o singură persoană. Nu la mult timp după moartea bunicului, ne-am mutat şi noi acolo. Părinţii mei ocupau primul etaj şi eu am amenajat cele două camere de sus. Aveam o independenţă totală. Cum puteam să fiu considerată „prea cumpătată“?

M-am sprijinit de Dom. Braţul lui mi-a cuprins mijlocul. îmi place siguranţa pe care mi-o inspiră. Bunica spune totdeauna că la douăzeci de ani, nimeni nu este constrâns să caute liniştea şi confortul. Insă, bineînţeles că nu toată lumea are un spirit aventurier ca ea.

Locuiam la Dorset de când îmi aduceam aminte. Câmpurile sălbatice care se întindeau până la mare făceau parte din viaţa mea. Meleagurile lui Thomas Hardy nu-şi pierduseră deloc misterul şi sălbăticia, şi numele cătunelor de acolo parcă erau desprinse din poveşti: Tollard Royal, Sixpenny Hendley. Situat la un kilometru de drum, Torberry, ca şi împrejurimile, erau pline de amintiri istorice.

Acolo, aproape sub clopotniţa vechii biserici, era

un anticariat de obiecte de artă în care lucra tata, unchiul Adam, William şi eu. Era o armonie perfectă.

Toate erau prea bine puse la punct, totul era prea uşor. Nu mă gândisem niciodată la asta până acum. Dar căsătoriile, la fel ca botezurile şi înmormântările mă fac să mă gândesc la tot felul de ciudăţenii.

Am intrat cu toţii în casă după ce maşina a dispărut la capătul aleii. Nu mai rămânea decât să facem ordine în camerele de jos. Degetele lui Dom m-au strâns mai tare de umăr.

- Vino. a murmurat el. Să fugim!

- Dar, nu se poate. Totul trebuie pus la loc şi.

- Haide. Sunt o duzină de femei care pot să facă asta, şi care vor fi încântate să poată să comenteze în voie evenimentul zilei. Sunt sigur că nici n-or să ne remarce absenţa!

Ne-am întors deci în grădina care era mândria şi bucuria tatei. Şezând pe iarbă, puteai să admiri irişii pe care bunica îi plantase sub meri.

- Ceremonia a fost foarte reuşită.

El a încuviinţat clătinând scurt din cap, ca şi cum subiectul
i s-ar fi părut periculos. Reacţia asta m-a iritat. Postul de profesor pe care îl ocupa la colegiu era interesant, stabil. Ne-am întâlnit la magazin, într-o zi când a venit să caute material pentru elevii lui.

Aveam contract cu colegiul. William avea grijă de partea comercială. Unchiul Adams se ocupa de reastaurarea operelor de artă, în atelierul care se afla la etaj. Rose, soţia lui, era contabila. Tata superviza totul. Cât despre mine, eu aveam grijă în primul rând de vânzări sau mă duceam acolo unde era nevoie de mine.

Totul era perfect organizat, îmi spuneam eu, privindu-l pe Dominic. La douăzeci şi patru de ani, Dom era atrăgător ca un adolescent bine făcut. Pe frunte îi atârna o şuviţă de păr castaniu. îmi plăceau ochii lui migdalaţi, buzele cărnoase şi permanentul lui entuziasm. Nu reuşeam să mi-l închipui autoritar în faţa elevilor. Uneori, era aproape iresponsabil. O dovedea printre altele şi felul cum folosea moştenirea de la bunica lui.

Am oftat.

- Dom, să ştii că nici un pictor n-a reuşit vreodată să trăiască din picturile lui. Sau poate doar unul-doi... Cei mai mulţi artişti au devenit celebri după ce au murit.

- Cât eşti de pesimistă!

A pufnit în râs, m-a sărutat zgomotos pe obraz şi a continuat:

- Nu se ştie niciodată! Este clar că eu am să fiu excepţia care întăreşte regula. Nina, vreau să

trăiesc! Vreau să văd lumea. Toate poveştile pe care mi le-ai spus despre Italia mi-au aprins imaginaţia.

- N-am făcut decât să ţi le repet; le-am aflat de la bunica.

- Ce-ar fi să vii cu mine să vedem dacă nu te-a minţit?

Am clătinat dezaprobator din cap.

- Ce-o să se-ntâmple la sfârşitul vacanţei?

- Incă n-am ajuns acolo. Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine? Păcat, mi-ai fi fost de mare ajutor! Cunoştinţele mele de franceză sunt limitate şi italiana mea lasă mult de dorit. In timp ce tu o vorbeşti curent.

- Datorită lui Lallie. Ea spune că italiana este limba dragostei.

- Nu te vei convinge niciodată dacă nu vrei să vii cu mine.

- In orice caz, cu siguranţă că maşina ta n-o să ajungă până-n Italia!

- Nu-ţi dau voie să-ţi baţi joc de rabla mea. Muzeul de industrie mi-ar da bani grei pentru ea! Deci să înţeleg că nu ai gustul aventurii?

Bunica îmi vorbise despre acelaşi lucru cu o oră înainte.

- O să-ţi dau un dicţionar italian când o să pleci, i-

am spus.

Dom a început să-mi enumere lista lungă a proiectelor
pentru această vacanţă.

- Libeeer! a exclamat el înflăcărat. Mmmm! E minunat!

- Nu eşti niciodată cu adevărat liber.

- Te rog, Nina. Bănuiesc că te gândeşti la căsuţa pe care am văzut-o zilele trecute, nu-i aşa? Cea care se află la mare distanţă de aici, care trebuie renovată cu totul, într-adevăr magnifică,cu tufele ei de trandafiri roşii, dar ciuruită ca o sită.

- Ţi-a plăcut atât de mult!

Dom a prins-o de mână, oftând:

- Ştiu, ştiu. Nina, tu reprezinţi ceva foarte deosebit pentru mine. Cred că. sentimentele faţă de tine se pot schimba, dar. După cum ţi-am spus, nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla după ce se va termina vacanţa. încă nu sunt sigur că sunt pregătit pentru însurătoare. Căsuţele de pe cărţile poştale, împrumuturile, facturile. toate astea nu mă tentează încă. Nina, întrucâtva eşti logodnica mea. Ai fost întotdeauna. Când mă voi întoarce,multe lucruri se vor fi schimbat. Poate voi ajunge un pictor celebru! Vom fi bogaţi! Oh! îmi pare atât de rău că nu vii cu mine.

- Poate e mai bine să te duci singur să-ţi trăieşti „visul“.

S-a întors spre mine, cu o expresie gravă, şi m-a mângâiat
pe obraz.

- Nu. Ar fi mai amuzant dac-ai veni cu mine. Dacă într- adevăr m-ai iubi, ai lăsa totul la o parte ca să vii.

- Dom. Exagerezi.

- Fără îndoială. Dar nu uita ce ţi-am spus: eşti întrucâtva logodnica mea.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat prelung. Buzele lui erau moi, umede. Un fel de promisiune pentru viitor. N-am spus nimic. Cel puţin, Dom fusese cinstit cu mine.

„Cumpătată“. Cuvântul ăsta mi-a revenit deseori în minte în următoarele două săptămâni. Intâlnirile mele cu Dom s-au rărit. In perioada asta era atât de absorbit de pregătirile pentru călătorie.

M-am întrebat de multe ori cum mă găsea Dom. Aveam un piept generos care probabil i se părea atât de graţios pe o siluetă feminină. Părul şaten, des, moale. Pe tâmpla stângă am un semn în formă de semilună, puţin mai închis decât restul tenului. Un semn din naştere, spune tata. Imi place pentru că este o notă de originalitate la fizicul meu destul de

clasic.

Intr-o după-amiază, după ce mi-a mângâiat îndelung semnul cu vârful degetelor, Dom mi-a spus că ar vrea să-mi facă un portret.

- Vei purta o rochie de catifea neagră foarte decoltată şi un colier de perle la gât, a adăugat el, visător.

Ca şi cum aş fi avut o personalitate potrivită cu o asemenea ţinută. Eram prea calmă, prea liniştită.

Prea cumpătată.

Magazinul nu era foarte frecventat în acea perioadă a anului, aşa încât am avut tot timpul să mă gândesc. Cu o zi înainte de plecarea lui Dom, am luat cina într-un mic restaurant reputat. mâncăruri fine franţuzeşti. preţuri ridicate. Dom era foarte bine dispus.

-Am să-ţi cumpăr cadouri scumpe! a declarat el pe un ton teatral. Parfumuri franţuzeşti, pahare din cristal de Boemia.

- în felul ăsta, moştenirea ta se va risipi foarte repede.

- Oh! Scumpa mea Nina. Eşti atât de pragmatică.

Dom a plecat foarte devreme în dimineaţa următoare şi n-am primit veşti de la el decât abia după o săptămână; era într-un orăşel din centrul Franţei. Timpul era foarte frumos şi umpluse deja un

caiet cu crochiuri. Franceza lui se îmbunătăţea de la o zi la alta.

De cinci zile, ploua într-una. Dom îmi lipsea teribil. îmi aminteam poveştile nesfârşite ale lui Lallie despre Villa Benotti, casa aceea minunată din nordul Italiei.

- Aţi putea să vă lipsiţi de prezenţa mea pentru o lună, sau poate ceva mai mult? i-am întrebat pe ai mei în seara aceea, la cină.

- Bineînţeles, a răspuns tata, care nu părea deloc surprins de spusele mele.

- Ştii foarte bine. a adăugat mama, cu un zâmbet înţelegător.

De îndată ce am luat hotărârea să mă întâlnesc cu Dom la Carreza, m-am simţit ameţită de parcă aş fi băut câteva pahare de şampanie. Dom bineînţeles că nu ştia ce puneam la cale. Nu făceam asta decât să mă distrez. Avea să fie surprins şi încântat să mă întâlnească acolo. In sfârşit, o să-l iau prin surprindere!

Toată familia m-a condus la aeroport. Avionul s-a înălţat încet, a trecut peste Marea Mânecii înainte de a se afunda într-o masă de aer limpede ca cristalul. In această imensitate albastră, aparatul părea absolut imobil.

Prea nervoasă ca să mă apuc să citesc ziarul pe

care mi-l cumpărase fratele meu, mă frământam încercând să-mi aduc aminte lucrurile pe care mi le spusese de atâtea ori bunica.

- Eram foarte tânără, Nina, începea ea de fiecare dată, cu o notă de orgoliu în glas. Aveam douăzeci şi doi de ani. Vorbeam prost franţuzeşte şi destul de bine italiana. Fusesem întotdeauna strălucită la limba maternă, engleza. Vroiam să călătoresc. Vroiam să predau. Tata cunoştea o englezoică pe care o chema Frances Meredith, care se măritase cu un italian, Angelo Benotti. Frances era destul de în vârstă când am întâlnit-o. De cum am văzut-o, m-am gândit că relaţia tatei cu ea fusese mai mult decât o simplă prietenie. Şi totuşi, se măritase cu Angelo Benotti. Acesta murise, iar ea se întorsese să trăiască în Anglia. In timpul întrevederii noastre mi-a spus că fiica ei vitregă, *signora* Carmela Benotti, avea nevoie de o guvernantă. Englezoaică, bineînţeles, pentru că familia era deprinsă cu bunele maniere englezeşti.

- Desigur, bunico.

- Ne-am înţeles deci să mă duc la Carreza şi să joc rolul unei educatoare pentru copiii *signorei* Benotti. Mi s-ar fi părut normal ca *signora* Benotti să-şi aleagă singură guvernanta copiilor, dar ei hotărâseră altfel. Orice-ar fi fost, am înţeles imediat

că această alegere nu prea-i convenea. Mă considera prea tânără.

- Dar şi-a schimbat repede impresia, nu-i aşa? continuam eu de obicei, după ce auzisem de mai multe ori cum se instalase în casa Benotti.

- Ah! Da! Nu i-au trebuit decât câteva săptămâni ca să-şi dea seama că dăduse copiii pe nişte mâini bune.

Lallie începea atunci să-mi spună cum devenise prietena cea mai bună a Carmelei, cât de dragi îi deveniseră copiii ei.

Ajunşi la acest punct al conversaţiei, îi ceream întotdeauna să-mi vorbească despre ei. Nu trebuia s-o rog prea mult.

- Giovana şi Serafina aveau opt ani când am ajuns eu acolo. Erau gemene. Bruneţele, bronzate, frumoase ca nişte îngeri. Dar asemănarea se oprea aici. adăuga bunica făcând o strâmbătură. Erau vioaie, inteligente şi vroiau să ştie totul. îmi făcea mare plăcere să le predau. Şi pe urmă mai era şi Mario, un băieţel de patru ani, care nu putea să stea mai mult de două minute într-un loc. Un adevărat geniu în arta de a subtiliza dulciuri. Şi în fine, Elena, pe care practic n-am avut ocazia să o cunosc bine pentru că s-a născut în 1938, un an înainte de plecarea mea.

Descrierile casei situate în apropierea sătucului, în munţii din apropiere de Torino, întotdeauna îmi aprindeau imaginaţia. Mai era şi casa din Torino, lângă fabrica de textile Benotti. Insă familia îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la munte. Copiii rămâneau acolo toată vara şi o bună parte a iernii, în compania bunicii.

La insistenţele Carmelei, bunica s-a întors acasă în 1939. Puţin după aceea, l-a cunoscut pe Ivor, cel care avea să devină bunicul meu, şi s-a măritat cu el chiar în toamna aceea.

După terminarea războiului, Lallie a scris familiei Benotti, la Carreza, fără să primească nici un răspuns. Pe urmă. anii au trecut.

Işi petrecea timpul între anticariatul care se dezvolta neîncetat, soţ, şi educaţia copiilor ei. Aşadar, pierduse legătura cu familia Benotti, dar cu toate astea aducea vorba despre ei de câte ori avea ocazia.

Acum urma să fac şi eu cunoştinţă cu Carreza.

împreună cu Dom. Aveam să descoperim împreună acest loc încântător, lucru care mă umplea de bucurie. Voiajul acesta poate urma să dea un nou curs relaţiei noastre. Să fiu sinceră, Dom îmi spusese că nu era sigur în privinţa sentimentelor faţă de mine. însă eu n-aveam nici o îndoială în privinţa

sentimentelor pe care le încercam pentru el. Eram convinsă că totul va reintra în normal în cursul săptămânilor care vor urma. Că sejurul acesta va pecetlui unirea noastră.

Era foarte cald la Torino. O mulţime de oameni vorbăreţi forfoteau pe străzile încinse.

Oraşul părea destul de mare. Admiram în trecere magazinele elegante şi clădirile impunătoare. Aşezată confortabil în taxi, mă lăsam legănată în această plimbare pe străzile cu nume încântătoare.

Hotelul unde îmi rezervasem o cameră era modern şi confortabil. Am oftat de plăcere: eram într-o ţară străină, undeva nu departe de Dom. Poate doar la câţiva kilometri de el. Şi el nu ştia nimic.

în seara aceea, când am ajuns în restaurantul hotelului, aproape toate mesele erau ocupate.

Cea mai mare parte dintre clienţi erau italieni, şi am constatat cu surprindere că înţelegeam aproape tot ce spuneau. Am comandat mâncare cu specific englezesc din meniu, apoi mi-am reproşat imediat laşitatea. Ar fi trebuit să aleg mâncare italienească, să comand un pahar cu vin.

Dar să beau de una singură mi se părea cam trist. îmi părea rău că Dom nu era lângă mine, aproape, şi nu-mi zâmbeşte.

Am plecat din Torino în răcoarea dimineţii. Ca să

ajung la Carreza, trebuia să schimb trenul de două ori. Sfârşitul călătoriei s-a desfăşurat cu un trenuleţ cam şubred căruia i-a trebuit destul timp să parcurgă o distanţă mică. Abia aşteptam să descopăr Carreza, şi am fost foarte decepţionată să văd că gara mică era la o distanţă de un kilometru de oraş. Un taxi aştepta în faţa gării. Părea destul de solid ca să reziste la drumul sinuos ce urca pe coasta muntelui.

Apoi brusc, după o cotitură, a apărut o privelişte de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea. Satul, aşezat pe un platou. Ca şi cum cineva ar fi decapitat un vârf ca să aşeze acolo căsuţe de piatră dispuse de o parte şi de alta a străduţelor.

O fântână cu o statuie stranie reprezentând un satir trona în piaţa centrală. O atmosferă liniştită domnea în împrejurimi. Uşile caselor erau larg deschise ca să lase aerul să intre. Câteva femei stăteau de vorbă în balcoanele pline de flori. Un grup de copii se juca alergând în jurul fântânii. In aer plutea impresia că timpul se oprise în loc.

Hotelul era situat în partea de sus a satului şi maşina a trebuit să se întrebuinţeze ceva ca să ajungă acolo. Era vorba de o casă cochetă, cu etaj. Obloanele verzi de lemn fuseseră de curând vopsite.

Şoferul a claxonat de două ori şi o femeie durdulie a apărut imediat în prag. Ea mi-a spus că are o cameră liberă şi m-a chemat să merg s-o văd, asigurându-mă că o să mă bucur de o privelişte minunată, iar aşternuturile sunt foarte curate.

L-a strigat pe un anume Giulio, care mi-a luat valiza şi m-a condus la etaj. Am intrat într-o cameră mare, albă, cu tavanul înalt, de lemn frumos ceruit. Mobila de lemn, închisă la culoare, avea un aspect vetust, dar era lucrată într-un stil cu multe detalii. Cuvertura de bumbac cu modele florale era asortată cu perdeaua. O uşă se deschidea în baie.

Imediat după ce Giulio a ieşit din cameră, am deschis obloanele şi am răsuflat uşurată. Camera avea vedere în partea din spate a hotelului. Domina toată valea plină de verdeaţă, culturi în terase care se întindeau pe paliere diferit colorate. Şi sus, în spate, vârfurile stâncoase care se conturau pe albastrul cerului.

După ce mi-am pus lucrurile în şifonier, m-am spălat pe faţă fără să mă mai gândesc să mă schimb. Abia aşteptam să văd împrejurimile. Am coborât scara îmbrăcată tot cu blugii şi bluza cu care mă îmbrăcasem dimineaţă.

Signora Modelli se găsea pe culoar. Mi-a zâmbit şi mi-a spus că masa va fi gata peste o jumătate de

oră. Barul era deschis şi, dacă vroiam, Maria ar fi fost încântată să-mi servească un aperitiv. I-am urmat sfatul, am traversat un salon de mici dimensiuni, cu mesele acoperite cu feţe de masă albe. O uşă era deschisă spre curtea interioară umbrită, unde se mai aflau câteva mese de grădină.

Tânăra care se găsea în spatele tejghelei barului era o fată drăguţă. O secundă, s-a uitat la mine cu ochii ei negri, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra bărbatului cu care stătea de vorbă cu aprindere.

Rezemat nonşalant de tocul uşii, acesta ţinea un pahar cu vin în mână. După felul cum arăta, mi-am dat seama imediat că era englez. Purta un costum de in de culoarea nisipului. Avea umeri laţi şi chipul lui cu trăsături hotărâte era puţin bronzat. Şi-a trecut o mână prin părul negru fără să mă scape din ochi. Ochi de un albastru sclipitor ca al cerului din munţii aceştia.

Gesturile lui dovedeau că era perfect stăpân pe sine. Era un bărbat care, oriunde s-ar duce, atrage privirile şi captivează interesul celor care-l înconjoară. Eu una, nu fusesem niciodată deosebit de sensibilă la farmecul unor asemenea personaje.

M-am aşezat pe un taburet, aproape întorcându-i spatele.

Capitolul 2

Oranjada fără zahăr era acidulată şi proaspătă. Am băut câteva înghiţituri. Maria m-a întrebat dacă vreau să gust ceva.

- Nu, mulţumesc. Am să mănânc mai târziu.

Bărbatul s-a apropiat şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. De cum l-am văzut, mi-am dat seama imediat că era englez. Vroiam să mă uit mai bine la chipul lui, acum, când era atât de aproape. însă când şi-a pus mâinile pe masă, degetele lui mi-au atras atenţia; lungi, subţiri, îngrijite. Pe inelarul de la mâna stângă sclipea un inel ciudat, de aur alb lucrat în jurul unei pietre negre, opace.

Privirile noastre s-au întâlnit. Ochii lui erau pătrunzători, de un albastru curat, lucru extrem de rar întâlnit la italieni.

- Vii de departe? m-a întrebat în engleză.

- Numai din Torino.

- Eşti englezoaică.

Nu era vorba de o întrebare.

- Da.

- Ai venit în vacanţă?

Am încuviinţat clătinând din cap şi el a pufnit în râs.

- Ah! Binecunoscuta reticenţă englezească! a exclamat. Ti-ai luat măsuri de siguranţă împotriva

italienilor care sunt nişte seducători înnăscuţi, nu?

- Tu nu eşti italian, i-am replicat, cu ochii aţintiţi în paharul meu cu oranjadă.

- De unde ştii?

- După felul cum te îmbraci. Şi pe urmă, n-ai accent.

Nu m-a contrazis.

- Carreza o să-ţi pară fără îndoială foarte liniştită. Nu există viaţă nocturnă, nu sunt distracţii sofisticate.

- Nici nu caut aşa ceva.

- Cei mai mulţi turişti nu stau prea mult aici. Progresul n-a ajuns încă pe aceste meleaguri.

- Aici stai?

- Numai două sau trei luni pe an. Ti-ai terminat oranjada, dă-mi voie să-ţi mai ofer una. Maria!

- Nu, mulţumesc.

Reacţionasem prea repede, stângace, ca şi cum mă temeam de acest necunoscut. Dar fata era deja lângă mine, servindu-mă fără să mă privească, într-o tăcere care mi s-a părut pe moment ostilă. Tânăra a oftat şi a dispărut din nou.

- Maria nu are decât şaisprezece ani, a remarcat el zâmbind. Visează un Făt-Frumos care s-o ducă departe de satul ăsta în care se plictiseşte de moarte.

- Ai fi un Făt-Frumos acceptabil.

- Ea singură a hotărât aşa. Nu văd de ce aş dezamăgi-o.

S-a aplecat uşor spre mine, cu un zâmbet ironic pe buze.

- Nu mai bei? Ţi-e teamă că ţi-am pus vreun praf în oranjadă?

Am ridicat din umeri şi am înălţat ochii spre cer.

- Te asigur că nu-i aşa, a continuat el pe acelaşi ton. Nu sunt un bandit care a coborât din munţi să te răpească şi să te ducă în refugiul lui!

- Cu atât mai bine!

Nu era o replică prea originală, dar ce altceva puteam să spun?

- Of! Mă decepţionezi. Să înţeleg că n-ai gustul aventurii?

- Nu prea, i-am răspuns sec, agasată că atinsese un punct sensibil.

Mi-am băut oranjada într-o clipă şi m-am ridicat. El a făcut la fel.

- într-o zi, când eram copil, am pus mâna pe un arici.

- îmi închipui că nu a fost o experienţă prea plăcută.

- într-adevăr. îmi aduc aminte că am urlat ca un

nebun de durere. Dar nu m-am învăţat minte. Aricii mă atrag şi acum.

Dacă n-aş fi fost atât de obosită, atât de rătăcită, Dom îmi lipsea teribil dintr-o dată, aş fi izbucnit în râs. In loc de asta, i-am mulţumit pentru oranjadă şi am dat la o parte perdeaua care despărţea barul de salon.

- *Bon apetito, signorina,* mi-a spus pe italieneşte.

Când m-am întors, el trecea deja pragul. Curioasă,
m-am dus şi eu către uşă ca să văd în ce direcţie pleca. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că mă uitam la el, s-a întors în timp ce traversa strada şi mi-a făcut un semn prietenesc cu mâna.

In spatele meu se auzea zgomot de pahare. Maria le strângea de pe tejghea. S-a uitat urât la mine, de bună seamă învinovăţindu-mă de plecarea precipitată a clientului ei preferat. Neştiind ce să fac până la ora mesei, m-am dus în curticica de lângă salon. Razele soarelui erau filtrate de frunzele bolţii care se mişcau sub uşoara adiere.

Glasul Rosei m-a surprins. Era la un metru de mine, zâmbitoare.

- Dacă vreţi, *signorina,* puteţi servi masa aici.

Am acceptat încântată, şi ea a pus tacâmurile pentru o persoană. Am constatat cu surprindere că oamenii preferau să mănânce înăuntru şi am profitat din plin de liniştea înconjurătoare. O chelneriţă tânără mi-a adus nişte şuncă de Praga, paste şi o prăjitură însiropată, cu fructe deasupra. Am mâncat cu poftă. Nu mâncasem nimic de la micul dejun din zori.

Când am traversat din nou salonul, clienţii erau încă instalaţi la mesele lor. Pe hol, m-am întâlnit cu o chelneriţă pe care am întrebat-o cum să ajung la Villa Benotti. M-a privit, surprinsă.

- Vila, *signorina?* Treceţi de piaţă şi pe urmă o luaţi pe drumul care porneşte din colţul cafenelei, până la biserică. După aceea, nu aveţi cum să greşiţi, este drept înainte. Dar e un pic de urcuş.

- Un pic de exerciţiu o să-mi facă bine.

- Pe căldura asta, *signorina? a* exclamat ea îngrijorată. Oh! N-ar trebui. Ar trebui să vă odihniţi, după masă.

Mi-am luat şapca de pânză pe care mi-o pusesem cu prudenţă în bagaje şi i-am urmat îndrumările. Câteva minute mai târziu, treceam pe lângă biserică şi începeam să urc pe drumul asfaltat care ducea la Villa Benotti, curioasă să descopăr în sfârşit locul

magic unde bunica petrecuse clipe atât de fericite.

Chelneriţa avusese dreptate; plimbarea era istovitoare sub soarele arzător. Apoi, după o cotitură, a apărut casa, orbitor de albă. La fel ca şi Carreza, era aşezată pe un platou care, în acest peisaj montan, părea un capriciu arhitectural.

Clădire mare, cu etaj, Villa Benotti avea la parter o terasă spaţioasă înconjurată de o balustrată de marmură albă. Trebuia să fi fost foarte plăcut de stat acolo după-amiaza.

în grădină, diferenţele de nivel fuseseră savant folosite: munţi de flori, de cele mai minunate culori. Am văzut în fundul grădinii un fel de grotă în care parcă se distingea silueta unei statui albe. Un susur blând, venind probabil de la o fântână care nu se vedea. Un sunet proaspăt, cristalin, care mă făcea să devin conştientă de sete şi de oboseală.

Cântecul greierilor răsuna regulat pe câmpul liniştit. Pe terasă, şezlongurile erau goale. Pe această căldură toropitoare, ocupanţii vilei Benotti fără îndoială că se refugiaseră în camerele cu pereţi groşi, care păstrau răcoarea.

Poarta era larg deschisă, ca o invitaţie.

Am rămas pe loc, nehotărâtă, trecându-mi palma peste fruntea asudată şi punându-mi mâna streaşină

la ochi ca să scrutez împrejurimile casei. Degeaba. Nici un semn de viaţă.

Până la urmă am trecut pragul şi, în vârful picioarelor, am mers pe lângă zidul casei. Sacul în care aveam aparatul de fotografiat mă apăsa destul de greu pe umăr. Mă simţeam obosită asemenea unui călător prin deşert, în căutarea răcoarei unei oaze. Umbra celor doi chiparoşi imenşi era prea tentantă. Mă voi odihni o jumătate de oră, nu mai mult, înainte să mă întorc la hotel ca să mă schimb şi să mă prezint familiei Benotti într-o ţinută decentă.

Am lăsat sacul jos şi m-am întins pe iarba proaspătă închizând ochii pentru câteva clipe. Nimeni din vilă nu putea să mă vadă, numai vizitatorii care soseau de pe drum.

Am avut impresia că dormisem câteva ore. Şi totuşi, abia trecuse o jumătate de oră până când zgomotul de paşi pe pietriş m-a trezit. Năucită, m-am ridicat şi m-am uitat de jur- împrejurul meu.

Aşezată pe iarbă, am văzut în primul rând o pereche de pantofi, apoi nişte pantaloni de in, o cămaşă de mătase. şi în sfârşit o figură cunoscută, cu ochi albaştri.

- Oh! Nu.

M-am ridicat imediat, cu mişcări stângace.

- Ia te uită, a remarcat el. Iată-l pe ariciul englezesc adormit în grădină!

- Ce faci aici?

- Aici locuiesc. Trebuie să fii englez ca să ieşi pe o asemenea căldură. In fine, s-a mai liniştit puţin, se apropie ora ceaiului.

- Ora ceaiului? In Italia?

- Un frumos obicei englezesc. Vara, ceaiul este servit pe terasă. Nu vrei să vii şi tu?

Am clătinat din cap în semn de negaţie.

- Voi veni puţin mai târziu. In clipa asta nu sunt prea prezentabilă.

- Nu-ţi face griji! a intervenit imediat bărbatul. Aici, nimeni nu ţine la protocol. Şi prezenţa ta o să-i facă plăcere bunicii. Nu prea are ocazia să întâlnească englezi. In afară de mine, bineînţeles. şi eu sunt doar pe jumătate englez.

- Bunica. ta ? am repetat, încurcată. *Signora* Carmela Benotti?

- Aha!. Deci n-ai venit întâmplător aici! Cine eşti dumneata?

- Nina Hughes. Bunica a fost guvernanta copiilor Carmelei Benotti, din 1932 până când a început războiul.

- Legendara Miss Milford? a repetat el

neîncrezător. Eşti nepoata ei? Dar. nu-i semeni deloc!

- Ceea ce spui este de-a dreptul ridicol! Sperai ca nepoata să aibă ochelari mici şi rotunzi şi să fie pieptănată cu coc?

- Bineînţeles că nu! Bunica are o fotografie cu Lallie. Pare o femeie deschisă, nicidecum severă. După părerea mătuşii mele Serafina, era severă în clasă şi în timpul mesei, însă era plină de veselie şi de personalitate restul timpului. Aici, toată lumea o iubea.

M-a privit îndelung, vizibil contrariat, apoi a adăugat:

- Bunica o să ia ceaiul peste un sfert de oră. Să mergem acolo.

- Nu!

Încăpăţânată, cu ochii aţintiţi pe hainele mele mototolite şi pline de praf, mă simţeam din ce în ce mai stânjenită.

- Sunt sigur că n-o să acorde importanţă ţinutei tale. Doar să nu apari în bikini. Este singurul lucru modern care nu-i place absolut deloc, şi Lucia se încăpăţânează să se bronzeze pe terasă în. Acum, vino.

Avea un ton autoritar, care nu mi-a plăcut.

- Nu! Am să vin mâine.

El s-a aplecat şi, calm, mi-a luat sacul.

- Nu fi fraieră! De ce ai făcut tot drumul pe o asemenea căldură dacă nu vrei s-o cunoşti pe bunica?

- N-am spus aşa ceva! Dar astăzi, aş vrea doar să văd casa. Şi pe urmă. eram obosită şi am adormit.

El s-a îndreptat spre casă, şi a trebuit să-l urmez pentru că avea sacul meu în mână. M-a invitat să mă instalez undeva pe terasă, câtă vreme el se ducea s-o cheme pe *signora* Carmela Benotti. Sprijită cu coatele de balustradă, aveam în faţa ochilor peisajul frumos al văii.

Glasuri. M-am întors. Bătrâna traversa încet terasa ca să vină la mine. Scundă, foarte slabă, avea o ţinută trufaşă. La optzeci de ani, părul negru de altădată era acum grizonant. Deşi plin de riduri, chipul ei îşi păstrase prospeţimea şi ochii migdalaţi erau plini de viaţă. Era îmbrăcată cu o rochie elegantă, de culoarea fildeşului. La un moment dat, diamantele inelului i-au sclipit.

Ajunsă în faţa mea, s-a uitat cu atenţie la mine.

- Nepotul meu mi-a spus că ai vrea să mă vezi, a declarat bătrâna în italiană.

- într-adevăr.

Am tras adânc aer în piept înainte de a continua:

- Sunt Nina Hughes.

A aplecat uşor capul, la fel cum făcuse şi el când mă văzuse la hotel. Nepotul rămânea în spatele ei.

- Nu cred că te cunosc, a murmurat bătrâna doamnă, gânditoare. In afară de nume. Hughes.

Apoi a făcut ochii mari şi m-a privit, nevenindu-i să creadă. Deodată, a sărit în sus de bucurie. Mâna ei mică se crispase pe mânerul bastonului în timp ce mă sorbea din priviri.

- Oh! Asta. nu se poate! a exclamat cu glasul gâtuit de emoţie. După atâţia ani. Mi-a scris în urmă cu foarte mult timp ca să mă anunţe că se mărită. şi iată-te acum, aici! Draga mea Lallie! Unde este? De ce nu te-a însoţit?

- Este în voiaj de nuntă, am răspuns zâmbindu-i. Bunicul a murit acum cinci ani, şi ea abia s-a măritat.

Bătrâna a pufnit în râs. Un râs cristalin, de fată.

- O recunosc pe Lallie a noastră. Nu este genul de femeie care să-şi petreacă bătrâneţea jucând bridge sau ocupându-se de acţiuni de binefacere! Ne-a învăţat atâtea lucruri. Mai mult ca toate cărţile pe care le-am citit vreodată! Ei bine, draga mea, bine ai venit la noi! Nimic nu putea fi mai plăcut

decât această vizită!

A străbătut distanţa care ne despărţea, m-a prins de mână şi s-a aplecat către mine. Am sărutat-o pe obraz, în acelaşi timp stânjenită şi încântată, şi am simţit-o tremurând de emoţie. Am simţit şi eu un val de afecţiune pentru bătrâna aceasta pe care abia o cunoscusem.

Nepotul stătea tot în spatele ei, nepăsător. Observa scena care se desfăşura în faţa lui şi doar ochii-i păreau puţin mai scânteietori.

Bătrâna s-a întors spre el.

- Acum ne poţi aduce ceaiul, Carlo. Spune-i Terezei că astăzi va fi o adevărată ceremonie englezească.

- Ce preferi: ceai chinezesc sau de Ceylon?

- Oh! Chinezesc, te rog. Cu o felie de lămâie.

Carmela Benotti a urmărit cu privirea silueta care se
îndepărta, apoi, cu un zâmbet larg pe buze, şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

- La sfârşitul războiului, fata mea, Giovanna, s-a măritat cu un englez: căpitanul Edward Rossman. Şi-au botezat băiatul Charlie dar pentru mine, el a fost întotdeauna Carlo. Eu sunt cea care m-am ocupat de el pentru că părinţii i-au murit de febră tifoidă când

nu avea decât zece ani.

- îmi pare rău. am murmurat stânjenită.

M-a privit, cu acea jumătate de zâmbet a vârstnicilor care au învăţat să accepte totul, şi n-a spus nimic. Atunci am asociat numele pe care le auzisem: Carlo. Charles . Charles Rossman. Şi mi-am adus aminte. *Rain on a summer afternoon,* " Ploaia dintr-o după-amiază de vară". Una dintre replicile de la sfârşitul piesei, pe care nu am uitat-o niciodată era:" Lacrimile vieţii mele, semănând cu ploile de vară care apar după-amiaza."

Aşadar, era celebru. Exceptând decesul prematur al părinţilor, viaţa se dovedise foarte îngăduitoare cu el.

- Aşază-te pe un şezlong, mi-a spus Carmela. Ai atâtea lucruri să-mi spui.

Bătrâna s-a aşezat în faţa mea oftând uşurată. Carlo s-a întors şi a luat loc lângă bunica lui. Acum sufla o briză uşoară, făcând atmosfera mai respirabilă. Evitând să mă uit la sandalele mele prăfuite, am răspuns mulţimii de întrebări pe care mi le punea ca un copil curios.

Am început să-i spun povestea detaliată a vieţii lui Lallie. Cum s-a măritat cu bunicul; naşterea celor doi băieţi: tatăl meu şi unchiul Adam. Anii liniştiţi în

care a avut grijă de familie; afacerea, din ce în ce mai înfloritoare.

Intre timp, servitoarea numită Tereza ne-a servit ceaiul pe un platou de argint pe care se mai aflau fursecuri şi o minunată prăjitură cu fructe. Am luat o cană de porţelan fin şi am băut o înghiţitură de ceai, conştientă de privirea insistentă a lui Carlo. Carmela îmi spunea acum noutăţile care apăruseră în familia Benotti.

- Mario. a început ea.

- Cel care nu era în stare să rămână două minute la locul lui, am citat-o pe Lallie.

Bătrâna a clătinat din cap, cu un zâmbet pe buze.

- Intr-adevăr! Astăzi a reuşit să se fofileze. Conduce împreună cu cei doi băieţi ai lui fabrica noastră textilă din
Torino. Afacerea asta a cerut multă muncă şi multe sacrificii, dar astăzi este în plin avânt. Serafina s-a măritat cu un american. Trăieşte în Washington. Cei trei copii ai ei au crescut acolo. Vor veni toţi cinci să mă vadă la toamnă.

Bunica a oftat şi a tras concluzia:

- Este trist că familia s-a împrăştiat.

- Gândeşti şi acum ca pe vremea feudală! a intervenit Carlo.

Carmela l-a bătut prieteneşte pe mână.

- îmi rămâne bineînţeles Carlo, care îmi face vizite destul de des. Şi pe urmă, Mario şi copiii lui. O casă fără copii parcă este lipsită de viaţă.

- Şi Elena? Nu mi-ai spus nimic despre ea.

Gazda a lăsat ochii în jos şi şi-a privit în tăcere mâinile. Când a ridicat din nou capul, orice urmă de entuziasm se ştersese de pe chipul ei.

- Elena nu s-a măritat niciodată, a răspuns bătrâna cu o voce neutră. Locuieşte aici, cu mine.

- Şi slavă Domnului, are cu ce să se ocupe, a intervenit din nou Carlo. Este pe post de secretară, damă de companie, şi conduce casa cu o mână de stăpână, ceea ce nu e un fleac.

M-am întors spre el:

- Carlo, dacă am înţeles bine amintirile lui Lallie, tu înseamnă că eşti Charles Rossman? Cel care scrie piese de teatru, şi mai este şi actor uneori?

El a încuviinţat clătinând din cap.

- Carlo a reuşit foarte bine în domeniul ăsta, a remarcat Carmela cu mândrie. A scris şi cărţi despre istoria teatrului.

- Dragă bunico, cred că domnişoara Hughes nu este interesată de un curriculum vitae al meu!

Bătrâna doamnă a părut puţin jignită de această

remarcă şi s-a grăbit să adauge:

- Acum doi ani am văzut că una din piesele tale s-a jucat la Londra. Era vorba despre *Ploaie într-o după-amiază de vară.* Bănuiesc că toată familia e mândră că în rândurile ei se află un artist ca tine.

- Am fost special la Londra ca să asist la premieră, mi-a spus Carmela. Ţie ţi-a plăcut?

- Foarte mult. Dar deznodământul este pesimist.

- Viaţa nu are întotdeauna deznodăminte fericite! a spus el sobru.

- Carlo a mai scris o piesă care va avea premiera anul viitor, în ianuarie. Am să mă duc s-o văd. Se numeşte „Afară e noapte“. Bizar titlu, nu-i aşa?

- Asta va atrage spectatorii! a declarat autorul cu indiferenţă.

Am încuviinţat şi m-am întors spre Carmela.

- Cred că a venit timpul să plec.

Gazda ne-a privit pe rând, gânditoare. Cum părea că-şi face griji pentru confortul din hotel, am liniştit-o aducând elogii stabilimentului *signorei* Rosa.

- De ce nu vii să te instalezi aici? Aş fi încântată să o primesc pe nepoata lui Lallie sub acoperişul meu. Trimit pe cineva să-ţi aducă bagajele.

- Nu, mulţumesc.pentru că aştept un prieten care trebuie să sosească la hotel peste două zile. Am venit

aici ca să mă întâlnesc cu el. îl cheamă Dominic Hamond.

Carlo s-a ridicat şi a spus:

- Te duc eu la hotel.

- Pot să mă întorc şi pe jos.

- Nici pomeneală! a intervenit Carmela. Ascultă, draga mea, mâine e sâmbătă: Mario şi Giotta vor veni după-amiază cu copiii şi nepoţii. Vor rămâne la cină. îţi propun să vii mai devreme, ca să am timp să-ţi arăt casa. Carlo o să vină să te ia.

Era o invitaţie pe care. am acceptat-o cu plăcere.

Capitolul 3

Când traversam aleea pietruită, am întors capul. Carmela stătea sprijinită cu coatele de balustradă, cu ochii aţintiţi asupra noastră. Acum nu mai părea mândră şi autoritară, ci subţire, fragilă. I-am făcut semn cu mâna înainte de a urca în maşina lui Carlo, un Alfa Romeo alb.

Drumul de întoarcere s-a desfăşurat în tăcere. Şoferul conducea cu îndemânare pe drumul în serpentine. Când am ajuns la cafenea, în loc să se îndrepte spre hotel, a traversat satul în celălalt sens, fiind cu băgare de seamă la grupurile de copii care apăreau de peste tot. La ieşirea din Carreza, a luat-o pe un alt drum faţă de cel pe care mă adusese taximetristul în aceeaşi dimineaţă.

- Unde mergem? am întrebat.

- Dacă ţi-aş spune că tocmai te-am răpit, ce-ai zice, *signorina?...*

- Ţi-aş răspunde că îţi pierzi vremea! Părinţii mei îţi vor plăti o răscumpărare ridicolă. Nu sunt din cale afară de bogaţi.

- Vai de mine. Şi eu care te credeam o moştenitoare bogată.

- Ce te-a făcut să crezi asta?

- Păreai atât de ordonată, adeptă convinsă a unor anumite principii. De obicei, în vacanţă eşti mai

degajat.

- Ce spui despre faimoasa reticenţă englezească?

- O cunsc foarte bine. Străbunica şi tatăl meu au fost şi ei englezi.

A încetinit maşina, s-a angajat într-un intrând în coasta muntelui şi a oprit motorul. O altă maşină şi două motociclete mai erau acolo. Carlo a coborât din maşină şi m-a invitat să-l urmez. Am traversat amândoi drumul.

- Priveşte! a exclamat orgolios. Nu există un loc din care să vezi o privelişte mai frumoasă în munţii ăştia. Câmpia se desfăşoară la picioarele noastre şi, spre sud, ajunge până la mare. Suntem la fel de aproape şi de frontiera franceză care se află la vreo două ceasuri de drum de aici.

Puncta cu degetul direcţiile. Dar. era obligat să stea atât de aproape de mine? De ce-şi pusese neglijent mâna pe umărul meu? Gestul nu era deloc deplasat, însă contactul acesta îmi provoca o stranie stânjeneală.

Incercam să-mi stăpânesc tulburarea, şi admiram spectacolul feeric ce mi se oferea privirii. Culmile munţilor pluteau pe deasupra norilor care, în apropiera apusului de soare, căpătau nişte culori pastelate. Jos, valea se acoperea încet cu un cearşaf de umbră albăstruie.

- Este un loc atât de magic, am murmurat. Care te inspiră.

- Am o casă în zona franceză. O fermă veche cu pereţi groşi, care păstrează răcoarea. Domină marea. Acolo nu este decât soare, parfum de flori, şi un sătuc de trei ori mai mic decât Carreza. Mă duc acolo să scriu. Nu am telefon, televizor, nici o distracţie.

- Dacă peisajul este superb, aşa cum spui, nu-ţi distrage atenţia?

- Nu. Am o voinţă de fier atunci când vreau să fac ceva.

Eram convinsă de acest lucru.

- Lallie mi-a vorbit despre un sătuc plin de culoare, situat lângă frontieră. Se numeşte Vintimille. A petrecut acolo câteva zile de vacanţă cu mama ta şi cu Serafina, şi mi-a vorbit de multe ori despre încântătoarea piaţă de flori, despre.

M-am oprit dintr-odată, stânjenită de privirea lui insistentă.

- Din păcate, lucrurile s-au schimbat foarte mult, a oftat el. Câţi ani ai, Nina?

- Douăzeci şi unu. De ce?

- Ce-ai văzut din lumea asta?

- Nu mare lucru. Am fost la Paris, într-o excursie organizată la şcoală. Am mai fost în vacanţă în sudul

Spaniei, acum doi ani. Dar am toată viaţa în faţă.

- Intotdeauna e prea scurtă pentru câte ai vrea să faci.

- Parc-o aud pe Lallie! Atunci când Dominic s-a hotărât să-şi abandoneze slujba ca să întreprindă această călătorie prin Italia, aproape m-a forţat să-l urmez.

Carlo s-a îndepărtat un pas.

- Dar unde o să stea? Hotelul e plin, a declarat el imediat.

- De unde ştii?

- Am întrebat-o pe Roza azi-dimineaţă. Şi pe urmă, în Carreza se ştie totul! In orice caz, nu sunt decât patru camere: familia italiană ocupă două, francezii una, şi tu, ultima.

- Camera mea are un pat dublu.

- Rosa este o femeie de modă veche. N-ar tolera aşa ceva niciodată sub acoperişul ei!

- Atunci am să întreb şi la cafenea.

- Emilio nu închiriază camere. Cum ar putea să facă aşa ceva bietul om, câtă vreme are nevastă, cinci copii şi o soacră?

- Bine. Am să accept invitaţia bunicii tale şi o să-i cedez lui Dominic camera de la hotel.

- Te măriţi cu el?

- Probabil.

S-a uitat la mâna mea stângă.

- Nu ai verighetă. Trăieşti cu el? a continuat cu dezinvoltură, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme.

- Cred că asta nu te priveşte!

Furioasă, m-am dus la maşină. Cu mâna pe portieră, m-am întors:

- Dar tu? Ai pe cineva?

- Am cunoscut mai multe femei. Dar este altceva.

A venit şi el şi s-a instalat la volan.

- Am treizeci şi doi de ani, nu sunt însurat încă. Pe unele chiar le-am iubit.

Cuvintele acestea mi-au răsunat în cap.

Cu ochii aţintiţi asupra drumului din faţa lui, Carlo nu a încetinit decât când am ajuns pe străduţa hotelului. Oamenii luau aer afară. Toate capetele s-au întors către noi.

- N-are rost să mă însoţeşti, am declarat sec.

Am ieşit grăbită din maşină ca să nu aibă timp să-mi deschidă portiera.

*
* *

Seara, am cinat din nou în curte. De data aceasta, toate mesele erau pline. Singurătatea începea să mă apese. Abia aşteptam să vină Dom. Mâine, poate.

A doua zi, după ce am inspectat conţinutul dulapului meu, am scos de acolo o rochie de bumbac

cu bretele cu motiv floral şi m-am încălţat cu nişte sandale cu toc mic. La începutul după-amiezii, m-am instalat la bar, încântată că Maria nu era de serviciu. Cocoţată pe un taburet, urmăream mişcările de pe stradă. De îndată ce maşina Alfa Romeo a apărut, am ţâşnit de la locul meu şi m-am dus să-l întâmpin pe Carlo, care coborâse deja din maşină.

- Un buchet de primăvară! a declarat el cântărindu-mă din priviri.

- Mulţumesc. Doar nu te gândeai că o să vin la bunica ta îmbrăcată ca ieri.

- Ţii atât de mult la convenienţe! Ce am ajunge fără fete cu principii ca tine. Ceea ce nu este cazul Luciei, care se plimbă prin faţa bunicii doar în bikini! Carmela nu înţelege cum pot fi fetele atât de exhibiţioniste în faţa bărbaţilor.

- Tu nu crezi la fel?

- Cerule! Nicidecum! Imi place să privesc ce au de arătat.

- Italiencele sunt puţin mai. rotunjoare decât mine, am spus eu, puţin stânjenită.

- Nu-ţi face griji. Cu bucătăria Rosei.

- Lucia e sora ta?

- Nu, verişoara. Este mezina familiei unchiului Mario. Are nouăsprezece ani. Un copil răsfăţat, dar nu irecuperabil. Este foarte drăguţă, ceea ce creează

multe probleme.

- Are prea mulţi prieteni?

- Niciodată nu sunt prea mulţi, însă Lucia se simte atrasă de tineri care, la fel ca ea, nici nu muncesc, nici nu au planuri pentru viitor. Nişte petrecăreţi care n-au nimic în cap.

- Fără îndoială că lumea ar fi mai tristă fără ei.

- Du-te şi spune-i asta unchiului Mario! Lucia a plecat la Milano să-şi vadă nişte prieteni. Ar fi trebuit să se întoarcă după trei zile. Dar se pare că a mai întâlnit pe cineva, pe care l-a adus de altfel cu ea. Giotta, mama ei, bineînţeles că este agasată. Drăguţa mea verişoară s-a îndrăgostit la prima vedere.

Străduţa era pustie. Absorbiţi de discuţie, rămăseserăm pe trotuar.

- Eu nu cred în dragoste la prima vedere.

- Cu atât mai rău pentru tine, frumoasa mea. Doi oameni se întâlnesc, se aprinde o scânteie. Flacăra durează toată viaţa. sau cât un foc de paie. N-are nici o importanţă! Ceea ce contează este să nu te arzi. Şi totuşi, englezii sunt foarte dotaţi în privinţa asta. Emoţia brutală, care suflă spre tine cu violenţa unei furtuni.

Vorbea serios? Chiar ironice, aceste cuvinte nu făceau altceva decât să-mi confirme părerea pe care

mi-o făcusem despre el. Se juca cu cuvintele, la fel cum se juca probabil cu femeile.

- Nu eşti de acord cu mine? m-a întrebat întinzându-mi mâna să mă ajute să mă instalez în maşină.

Mâna lui o atingea pe a mea şi deodată, am început să sper că nu şi-o va retrage. Bărbatul acesta era mai periculos decât îl crezusem la prima vedere. Trebuia să fiu atentă.

- Sentimentul ăsta mi se pare destul de tulburător, am replicat atunci când s-a aşezat lângă mine.

- Nu asta încerci şi tu pentru Dominic Hamond?

- Nu. Dragostea poate să mai fie şi simplă, blândă, confortabilă. Ceea ce spui este atât de convenţional.

- Oh! Nu. Te înşeli, Nina.

- Uiţi ceva.

Carlo introdusese deja cheia în tabloul de bord. S-a întors către mine.

- Ce uit?

Rezemat cu spatele de portieră, se uita la mine atât de insistent încât am fost nevoită să întorc privirea.

- Scânteia despre care vorbeai. Este efectiv

orbitoare dacă cei doi sunt atinşi cu gingăşie. Ce se întâmplă dacă pentru unul dintre ei nu există cale de întoarcere?

- Nefericirea. subiectul preferat al scriitorilor.

- Disperarea. Oricum ar fi, cred că ceea ce spui nu este decât o exagerare.

- Te înşeli.

Mă enerva. Relaţia mea cu Dom nu era atât de complexă, dar ne iubeam! Ceea ce simţeam unul faţă de celălalt nu era un simplu foc de artificii!

- Şi crezi că o să dureze toată viaţa? a remarcat el pornind maşina.

- Da. Suntem nişte oameni cu bun-simţ, nu nişte romantici care caută să se integreze spiritual în absolut.

- Ce trist!. a oftat el.

Peisajul îmi defila prin faţa ochilor. După câteva clipe, intrigată de tăcerea însoţitorului meu, m-am întors spre el şi am remarcat că făcea eforturi să rămână serios.

- Ce-i atât de amuzant?

- Tu eşti! La douăzeci şi unu de ani, aşa cum pretinzi, ai capul plin de lucruri serioase şi de trăit, n-ai trăit deloc! Câteva lecţii ar trebui să îndrepte situaţia.

Glumea, era clar. Insă dincolo de flecăreala lui de om de litere se ascundea ceva mai profund, mai obscur, care mă tulbura. Ştia şi el acest lucru, eram sigură.

A încetinit, s-a aplecat spre mine şi mi-a atins buzele cu un sărut. O mângâiere caldă, fugară. Am închis ochii în timp ce mâna lui îmi cuprindea umărul gol. N-a durat decât câteva secunde, după care s-a îndepărtat încet de mine. Când am deschis ochii din nou, îmi zâmbea gentil.

- Nu, a remarcat el. Cu siguranţă, n-ai fost niciodată îndrăgostită.

Am păstrat amândoi tăcerea tot restul drumului şi nu m-am liniştit decât traversând aleea casei.

Aşadar, venise ceasul să vizitez legendara Villa. M-am lăsat condusă de *signora* Benotti din cameră în cameră, admirând plafoanele pictate, mobila florentină, oglinzile cu rame aurite. Marmură de Carrara, cristale de Boemia, covoare persane. La sfârşit m-a încântat un orologiu vechi, de o valoare inestimabilă.

Fiecare obiect preţios era pus în valoare de locul în care se potrivea cel mai bine, ales cu gust, fără nici urmă de ostentaţie.

- Tatăl soţului meu, a spus *signora,* era un

pasionat colecţionar de obiecte de artă. De altfel, el a fost cel care a construit casa asta. Nu mai suporta agitaţia din oraş. Aici aducea toate achiziţiile.

- Soţul mai trăieşte?

- Nu. A murit la doi ani după începerea războiului. Mario nu avea decât treisprezece ani. Eu a trebuit să preiau conducerea fabricii, ceea ce n-a fost deloc uşor. Iţi închipui.. o femeie, conducând o asemenea afacere pe vremea aceea în Italia.

Bătrâna a ridicat din umeri, cu o expresie gânditoare.

- Am urât atât de mult războiul.

Pe buze i-a apărut un zâmbet discret. Privirea ei părea pierdută în vremurile trecute când a reluat:

- La moartea lui Mussolini, armata de partizani s-a retras aici, în nord. Mii de oameni au fost torturaţi din cauza pânzei mârşave de intrigi. Dar din fericire, mulţi au scăpat. In munţii ăştia există trecători pe care numai cei iniţiaţi le cunosc, *signorina.* Pasaje care ajung în Franţa. Puteau să găsească refugiu şi aici, la Villa, a adăugat mândră bătrâna. Era vorba despre un joc periculos şi, cât a trăit, soţul meu nu m-a lăsat niciodată să particip la el. Insă după aceea, am fost bucuroasă să pot da o mână de ajutor celor care aveau nevoie. Intr-o seară, patru oameni au venit cu un camion. Nu căutau partizani. Aveau în

cap alte planuri. Oh, nu se gândeau la violuri sau masacre, pur şi simplu auziseră vorbindu-se despre colecţia care se afla în posesia mea. Au venit deci într-o noapte friguroasă de ianuarie, în timp ce eram aici, doar cu cei patru copii ai mei şi doi servitori bătrâni. Erau înarmaţi. In cazul acela era mai bine să nu opunem rezistenţă. Le-am lăsat deci pe canalii să ia ce-i interesa din casă. Am răsuflat uşurată când i-am văzut plecând. Au luat ce-au vrut, dar nu s-au atins de noi. Mă gândisem de multă vreme că putea să mi se întâmple aşa ceva şi totuşi n-am ascuns toate obiectele de valoare. Nu ştiam cum puteau să reacţioneze; furioşi la culme, ar fi putut să se răzbune pe copiii mei.

Cine ar fi bănuit un asemenea curaj la o femeie atât de micuţă?

- N-au fost prea uşor de ascuns picturile, a oftat bătrâna.

- Lallie chiar mi-a vorbit despre nişte tablouri remarcabile. Mi le-a şi descris.

- Ţi-a vorbit despre *Madonna* lui Feronese?

- Da. Era tabloul ei preferat.

- Şi al meu.

S-a uitat pătrunzător la mine şi mi-a spus:

- Am să ţi-o arăt. Pentru că îmi placi. şi de asemenea, în amintirea lui Lallie.

- Sunt extrem de mişcată de această atenţie. Deci, aţi scăpat de hoţi? De bună seamă că aţi ascuns-o bine.

- *Madonna* era pur şi simplu suspendată pe un perete, în spatele dulapului în care îmi pusesem blănurile şi superbele
rochii de seară pe care nu le mai purtam. Bineînţeles că le-au luat pe toate pentru femeile şi amantele lor. Vino, urmează-mă!

Am urmat-o până într-o încăpere de la capătul culoarului. Am traversat camera ei, pe care o văzusem deja. Acolo, a deschis o cutie făcută dintr-o carapace de broască ţestoasă cu încrustaţii de argint şi a luat o cheie. Apoi, făcându-mi semn cu mâna s-o urmez, a ridicat o perdea groasă de catifea în spatele căreia se aflau patru trepte pe care le-a coborât.

- Aceasta este capela mea personală, mi-a spus pe un ton confidenţial, răsucind cheia în uşa masivă de lemn.

Eram undeva sub nivelul pământului. In faţa mea, în partea de sus a peretelui, se aflau două ferestre mici, protejate cu gratii. Nici un copil, oricât ar fi fost de slab, n-ar fi reuşit să treacă printre gratii. Am remarcat un sistem de alarmă montat la aceste deschideri spre exterior. Carmela nu neglijase nici

un amănunt ca să-şi protejeze tabloul.

Această capelă de mici dimensiuni, era austeră. Nici un ornament nu acoperea pereţii decoloraţi de trecerea timpului. Pe jos, erau dale de mozaic albe şi albastre. Două covoraşe de catifea albastră erau puse în faţa altarului. Acesta era acoperit cu o stofă brodată cu fir de aur şi argint.

Intrând în încăpere, Carmela a apăsat un întrerupător. S-au aprins două spoturi. Erau orientate spre perdelele de catifea albastră care acopereau peretele din spate. Bătrâna s-a apropiat încet şi a tras de un şnur. Cele două perdele s-au dat încet la o parte, cu un sunet de oftat.

Am înaintat câţiva paşi, cu ochii aţintiţi asupra *Madonnei* lui Feronese.

Lallie avea dreptate. Pictura era excepţională.

Nu aveam în faţă o tânără femeie ţinând în braţe un bebeluş zâmbitor. Aceasta era mai matură. Şi copilul avea vreo trei ani. Mâna lui era deschisă. La fel şi a Fecioarei, aproape de degeţelele durdulii. Ca şi cum, pentru prima dată, El se îndepărta de dragostea maternă pe care ea i-o oferise până atunci. Extraordinarul talent al lui Feronese apărea pe faţa copilului. O tuşă subtilă, aproape imperceptibilă, de tristeţe în adâncul ochilor lui. Un pliu în colţul gurii. Mâna aceea , întinsă încă.

Fecioara avea aspectul unei evreice tinere, cu părul lung şi negru.

Bătrâna a clătinat din cap cu o expresie gravă.

- Ştiam că o să-ţi placă. De fiecare dată când o contemplu, mă consider egoistă. Această *Madonna* ar trebui să fie expusă în una dintre cele mai mari galerii ale lumii, astfel încât mii de oameni s-o poată admira. Şi pe urmă îmi spun, nu, atâtea picturi au fost furate, distruse. Aceasta îmi aparţine. Viaţa îmi datorează măcar atâta lucru. La moartea mea, îşi va relua locul de onoare care i se cuvine. Se va descoperi atunci că Feronese n-a fost furat o dată cu celelalte bunuri ale mele. Am dreptate?

A tras la loc perdelele de catifea şi m-a privit atent.

- Tu eşti foarte sensibilă, draga mea. Tânărul care te aşteaptă la Carreza. ai de gând să te măriţi cu el?

- Aşa sper.

Am părăsit capela şi gazda a încuiat uşa în urma noastră.

- Doar „speri“? Deci nu este nimic stabilit între voi?

- Mai mult sau mai puţin. am răspuns cu prudenţă.

Carmela a ridicat ochii spre cer, oftând încet.

- Vrea să stea cu tine?

- In realitate, nu vrea să ia o hotărâre înainte de terminarea vacanţei în Italia.

- Şi tu te mulţumeşti cu atât?! Unde ţi-e orgoliul?.

- In ziua de azi, oamenii preferă să fie siguri pe ei înainte de a se angaja. Căsătoria nu mai este atât de importantă, şi.

- Am mai auzit asta! mi-a tăiat-o Carmela, strâmbându-se. Lucia îmi ţine şi ea asemenea discursuri. In realitate, oamenii nu vor să vadă şi nu se angajează.

A pus din nou cheia în cutie şi s-a întors spre mine.

- Bărbatul meu era un om bun, sensibil. Ne iubea pe toţi şi ne înţelegeam foarte bine, în ciuda unor divergenţe de opinie. Legătura noastră a fost ceea ce Lucia numeşte o căsătorie aranjată. Familiile noastre doreau această alianţă. Simţeam unul pentru celălalt afecţiune şi un respect reciproc. dar nu eram îndrăgostiţi unul de celălalt.

- Şi dacă ai fi întâlnit pe cineva pe care să-l iubeşti cu adevărat după căsătorie?

Privirea ei era sinceră, deschisă.

- Mariajul nostru a fost o reuşită. Dragostea? Da, bineînţeles, vine şi asta. Dar nu este esenţială. Dragostea înseamnă rutină. Căsătoria este altceva. Singura piatră de încercare, singurul filtru. Să nu

crezi niciodată în dragoste, numai în căsătorie, care este un angajament durabil.

- Nu-i aşa întotdeauna, am spus, complet derutată. Constrângerile sunt uneori foarte apăsătoare.

Carmela m-a privit, gânditoare.

- Carlo ar trebui să se însoare.

- Se pare că nici nu se gândeşte la aşa ceva. Fără îndoială, îi place foarte mult libertatea.

- Libertatea? a spus bătrâna ridicând din umeri. Un bărbat are nevoie de o femeie alături. Fără îndoială că a avut nişte aventuri. Mi-a mărturisit totuşi că n-a iubit niciodată o femeie atât de mult încât să o ceară în căsătorie. Insă tu. Da, sunt sigură că i te-ai potrivi de minune. Ar trebui să fac în aşa fel.

- Nicidecum, *signora!* Suntem foarte nepotriviţi!

- Numai că.

- Şi pe urmă. îl iubesc pe Dominic.

- Ah! Da, ai dreptate, Dominic.

Vizibil nu prea convinsă, a schimbat subiectul.

- Când te întorci în Anglia, să nu uiţi să-i spui lui Lallie că o aştept nerăbdătoare să-mi facă o vizită, bineînţeles cu soţul ei.

Carlo a venit cu noi la ceai. M-am străduit să mă port cât mai firesc cu el, conştientă de privirea

atentă cu care ne urmărea bunica lui. Vârstnicilor le place felul acesta de intrigi. Speram doar ca gazda mea să nu fie prea decepţionată.

El mi-a propus să facem o plimbare prin grădină în vreme ce *signora* Benotti dădea ordine pentru cină.

- Am aflat că ai văzut *Madonna,* a declarat el în timp ce Tereza începuse să strângă masa.

- M-a impresionat profund. Subiectul este tratat într-o manieră atât de particulară.

- Pictura este foarte valoroasă. Acum, vei descoperi o altă comoară, grădina. Atunci când bunicul a pus să se construiască această casă, în împrejurimi nu erau decât nişte câmpuri pustii. Au trebuit ani şi ani de muncă pentru a se obţine asemenea rezultate. De unde vrei să începem vizita?

- De la grotă. Cavernele m-au fascinat întotdeauna.

Am pornit într-acolo. Cum ne apropiam de intrarea în
grotă, am distins silueta unei femei.

- Cine este? am întrebat.

Insoţitorul meu a oftat resemnat.

- Mătuşa Elena.

Capitolul 4

O bancă de fier forjat se găsea la intrarea în grotă. Femeia care era aşezată acolo, ne-a văzut. Era scundă şi bine proporţionată. Părul negru, tăiat scurt, îi punea în valoare trăsăturile fine ale feţei. O sclipire de curiozitate i s-a aprins în ochi când m-a văzut.

Purta o rochie elegantă de mătase vernil împodobită cu un şirag de perle şi sandale fine, cu toc. Era imaginea perfectă a unei femei de familie bună, care nu a trecut de patruzeci de ani.

- Mătuşă Elena! a exclamat Carlo. Nu ai fost cu noi la ceai.

- Ştii foarte bine că nu iau niciodată ceaiul de după- amiază, a replicat ea, nervoasă. E un obicei englezesc, nu italienesc!

Carlo a făcut prezentările şi mătuşa a clătinat din cap cu un gest convenţional.

- Deci tu eşti micuţa englezoaică despre care mi-a vorbit mama? Nepoata legendarei Lallie. Vorbesc mai rău englezeşte decât fraţii şi surorile mele pentru că bunica ta a plecat când eram foarte mică. Insă presupun că tu vorbeşti la perfecţie italiana. Tot mulţumită legendarei Lallie!

Spunând acestea, a izbucnit într-un râs încordat.

- Fii atentă, *signorina,* a adăugat cu o notă de

ironie în glas. Mama caută să-şi însoare nepotul, şi ştiu că-i plac englezii.

- Bunica nu vrea să am un eşec în presupusa mea căsătorie, a intervenit Carlo.

- O adora pe Lallie. Nu va depune uşor armele.

- Mama dumitale nu cred că ar fi de acord cu vorbele acestea, *signorina* Benotti, am remarcat imediat.

Carlo a ridicat sprâncenele, ca şi cum problema asta nu avea nici o importanţă şi s-a întors către mine:

- Nina o să se mărite cu un tânăr englez, mătuşă Elena. Va veni şi el cât de curând la Carreza.

- Asta nu este genul de amănunt care s-o deranjeze pe mama.

- Povestea asta-i absurdă, am spus eu. Mi-ai promis că o să vizităm grădina.

- Bineînţeles, mi-a răspuns amabil. Vrei să vii cu noi, mătuşă Elena?

Aceasta a clătinat hotărât din cap şi, întorcându-ne spatele, a pornit spre casă.

- Nu da nici o importanţă spuselor mătuşii, a zis atunci Carlo. Ca toţi italienii, bunica este foarte ataşată valorilor familiale. Este convinsă că fericirea mea pleacă de la căsătorie. Dar, având-u-i în vedere

vârsta, nu vreau să fiu prea aspru cu ea în problema libertăţii mele.

- Câtă vreme ţine atât de mult la instituţia asta, cum se face că n-a reuşit să-i găsească Elenei un soţ?

- Mătuşa a fost întotdeauna o problemă. După cum ai putut să constaţi singură, are un temperament nervos, e mult prea emotivă. chiar pentru o italiancă. Carmela se apropia de patruzeci de ani când a născut-o. A stat prea mult să se gândească pentru ultimul copil. Recunoaşte şi ea acum acest lucru. Incă din adolescenţă, Elena nu-şi asculta decât pornirile inimii ei, care nu erau întotdeauna bine gândite.

- De ce? Alegerile ei erau tot atât de smintite ca ale Luciei?

- Aşa se pare. Elena nu are o avere personală, dar aparţine unei familii burgheze şi va moşteni o sumă mai mult decât îndestulătoare la moartea Carmelei. Cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care a pus ochii erau nişte oameni interesaţi. Sau cel puţin aşa pretinde bunica.

- Ei şi? m-am revoltat eu. Avea oricum dreptul să ia singură această hotărâre!

- Cred că au avut nişte discuţii aprinse pe tema

asta. Dar până la urmă, Carmela a câştigat bătălia. Are o voinţă ieşită din comun.

- Este. şi. posesivă? am murmurat, sceptică.

- Nu sunt eu în măsură să judec. Oricum ar fi, totul s-a terminat când se apropia de treizeci de ani; Elena s-a îndrăgostit la nebunie de un bărbat însurat şi cu copii. Pusese la cale să fugă cu el. Aveam cincisprezece ani şi îmi aduc aminte că nu te mai puteai înţelege cu ea. O făcuse pe Carmela abia să aştepte s-o vadă plecată.

- Şi?.

- Bărbatul în chestiune a fost implicat într-o afacere necurată de răpire a unui copil. A petrecut mai mulţi ani în spatele gratiilor. Când s-a eliberat în cele din urmă, pur şi simplu a dispărut.

- Biata Elena.

- Eu cred că uneori trebuie să-ţi forţezi destinul. Elena ar fi putut să profite de acest eveniment dramatic ca să plece de acasă şi să zboare cu aripile ei. Insă fără îndoială că era prea bulversată ca să ia o asemenea hotărâre. Era la pământ.

Am intrat în caverna de piatră. Statuia pe care o întrezărisem la prima vizită la Villa era o reproducere a unei zeiţe greceşti. Trona în mijlocul unei fântâni arteziene care primea apă de la un

pârâu subţire ce cobora din munte.

- Vara, este singurul loc răcoros de pe aici, mi-a spus.

- Iernile englezeşti cred că ţi se par deosebit de aspre după sejururile astea îndelungate în Italia.

- Fac parte din viaţa mea. Imi place foarte mult Londra. Acolo mă simt acasă.

Mi-a explicat cum se formează rocile calcaroase. Explicaţii care mi s-ar fi părut mai clare dacă n-ar fi stat atât de aproape de mine, în spaţiul acesta redus, într-o semiobscuritate plăcută.

Când am ieşit, lumina puternică de afară m-a orbit. Mi-am acoperit imediat ochii cu palmele şi el s-a aplecat spre mine.

- Nu te simţi bine?

- Ba da, foarte bine.

- Linişteşte-te. Uite. Sunt sigur că bunica ne urmăreşte de pe terasă. Cu siguranţă, crede că alcătuim o pereche perfectă.

- Cu atât mai rău!

- Nina, fii mai veselă, te rog. In cele din urmă, situaţia e amuzantă. De bună seamă că ne este greu să petrecem zece minute împreună fără să ne certăm, dar de ce să nu-i facem plăcerea Carmelei pentru câteva zile? Vei pleca din Carreza înainte ca gluma asta să devină prea stânjenitoare.

Am ridicat din umeri.

- Vino! Am să-ţi arăt drumul pe care mergeau partizanii ca să-i transmită mesaje Carmelei, sau să se ascundă la Villa.

Ne-am apropiat de coasta muntelui şi mi-a arătat un fel de tunel situat la capătul unui drum pietruit.

- La ora actuală, cărarea asta duce într-un sat care a fost părăsit. Munţii ăştia sunt un veritabil labirint, cu o mulţime de cărări şerpuite pe care nu le cunosc decât oamenii de pe aici. Lucrul ăsta a permis unui număr însemnat de partizani să scape de trupele lui Mussoloni.

- De ce a fost părăsit satul?

- Pentru că nu era de lucru. Tinerii au plecat, bătrânii au murit. Am să te duc acolo într-o zi, dacă vrei. E o atmosferă stranie.

*
* *

Când am ajuns din nou acasă, o maşină mare, plină de praf era oprită pe alee. In grădină răsunau ţipete de copii. Familia Benotti se reunise în salonul mare de la parter. Am trecut pragul cu oarecare teamă, dar primirea pe care mi-au făcut-o a pus capăt timidităţii mele. Toţi păreau atât de bucuroşi s-o întâlnească pe nepoata lui Lallie.

Aşa l-am cunoscut pe faimosul Mario, pe soţia lui, Giotta şi pe cei doi fii cu soţiile şi copiii lor. In timpul

prezentărilor, Carlo a rămas alături de mine, ţinându-mă dezinvolt de umeri. Această purtare nu avea cum să nu suscite comentarii. Dar el singur trebuia să-şi asume răspunderea.

Ne-am dus în sfârşit spre vasta sufragerie unde fusese pregătită masa. Elena a venit în ultima clipă şi am remarcat imediat că nu mai era atât de încordată cum fusese când ne-am întâlnit cu ea la intrarea în grotă. Cina, servită de două femei în vârstă pe care toată lumea le considera ale casei, a fost absolut delicioasă. Carmela prezida.

La sfârşitul mesei, ne-a invitat să mergem pe terasă ca să bem o cafea. Cineva a remarcat că Lucia ar fi trebuit să fie acolo.

Giotta a ridicat braţele spre cer cu o expresie disperată. Dumnezeu ştia cât insistase pe lângă fata ei să participe la această reuniune de familie! Lucia îi promisese că va veni de la Florenţa în acea zi. Era aproape noapte şi nu dăduse nici un semn de viaţă. Ah! Nu, copilul ăsta nu era un dar al cerului! Educaţia băieţilor nu-i ridicase nici o problemă, în timp ce.

Elena asculta atent, cu un zâmbet ironic pe buze. Mario a confirmat, plângându-se de lipsa de disciplină care domnea peste tot. Pe vremea lui.

A continuat critica asupra pretinselor libertăţi

actuale care nu înseamnă decât dezordine.

- Te plictiseşti? m-a întrebat Carlo în surdină.

- Nu, i-am răspuns, destinsă, intrând în jocul lui. Dacă tot eşti aici.

- }i-a plăcut mâncarea?

- Excelentă.

- Intr-o seară, am să te duc la un mic restaurant de pe aici unde se pregătesc nişte specialităţi mai puţin cunoscute.

- Mă tem că nu prea o să ai timp. Probabil că n-o să mai stau mult după ce va veni Dom.

El a încuviinţat scurt din cap şi şi-a îndreptat atenţia asupra Giottei care se plângea din nou de fata ei. Lucia cunoscuse pe cineva la Florenţa. O însoţea cu maşina lui. Dacă veneau prea târziu, avea să le spună în faţă ce credea despre situaţia asta! In ciuda eforturilor ei, nu reuşea să adopte o expresie severă.

Copiii au început să aţipească şi mamele i-au dus în camerele de sus. Luminile scânteiau în vale. Cerul era plin de stele. Ne-a învăluit o briză, uşoară şi proaspătă ca o eşarfă de mătase. Mă bucuram din plin de liniştea plăcută a acestei seri.

Eu şi Carlo eram aşezaţi mai departe de restul grupului. El s-a ridicat, a venit în spatele meu şi mi-a

aşezat mâinile pe umeri. Cum s-a aplecat spre mine, i-am şoptit:

- De ce te porţi aşa? Fără îndoială că vor crede ceea ce vrei să-i faci să creadă.

- Ei şi? Pe mine mă priveşte, mi-a răspuns calm.

- Ce-o să le spui pe urmă? Că ţi-am respins avansurile?

- Aşa ceva nu vor crede!

- De ce eşti atât de înfumurat?

A ridicat nonşalant din umeri.

- Nu m-au văzut niciodată făcând curte unei femei; amantele mele sunt la Londra. Le ţin departe de Villa Benotti.

- E timpul să plec.

- Deja?

Inainte să pot reacţiona, m-a mângâiat pe gât cu un sărut. în faţa întregii familii Benotti.

- Este aproape unsprezece şi sunt obosită! am mormăit fulgerându-l cu privirea.

Am salutam, am mulţumit. Erau cu toţii atât de drăguţi. Eram iritată de această mascaradă a lui Carlo, altfel, totul ar fi fost perfect.

Era sâmbătă şi, în ciuda orei târzii, pe străzile din Carreza era animaţie. Terasa cafenelei era plină şi hohote de râs izbucneau de peste tot. Câteva maşini

fuseseră parcate în faţa hotelului, unde toate mesele din restaurant erau ocupate. Era clar că bucătăria Rosei avea reputaţie în împrejurimi.

Aceasta stătea în pragul uşii. De cum ne-a văzut, a venit în întâmpinarea noastră cu braţele deschise.

- E aici, *signorina!* a exclamat, exaltată. Englezul tău! A venit de mai bine de o jumătate de oră!

- Dom? Ştie că stau aici?

Femeia a scuturat hotărâtă din cap, a ezitat o clipă, apoi mi-a răspuns:

- Nu, *signorina.* Nu i-am spus nimic. E obosit. Ii e foame. L-am servit în curte şi.

Am traversat culoarul, grăbită, fără s-o mai ascult până la sfârşit. Clienţii stăteau netulburaţi la mese, profitând de briza nocturnă care mângâia frunzele copacilor.

Dominic era aşezat la masa din fund. Lumina galbenă a felinarelor îi lumina chipul. Maria era lângă el, cu o cană de cafea în mână. El râdea, încercând să vorbească italieneşte.

- Dominic!!

Cu un strigăt de bucurie, am tăbărât pe el cu un entuziasm de care nu dădusem dovadă niciodată în Anglia.

A ridicat capul, surprins să-şi audă numele. Apoi m-a privit şi câteva secunde s-a uitat la mine, năuc.

Pe urmă s-a ridicat, împingând scaunul în spate.

- Surpriză! Surpriză! am exclamat prinzându-l de gât, nepăsătoare la privirile clienţilor. Sunt la Carreza de două zile.

- Dar nu erai aici când am venit, a remarcat el, pe un ton puţin acuzator.

- Am fost invitată la Villa Benotti. Am primit cartea poştală de la tine în care mă anunţai că ajungi la Carreza. şi trebuia să vin şi eu. Dar nu ştiam când o să ajungi.

M-a strâns în braţe şi m-a sărutat.

- Oh! Sunt atât de mulţumită, Dom. i-am murmurat. Mi-ai lipsit atât de mult.

Regăseam în sfârşit flacăra aurie din ochii lui migdalaţi. Deodată, mi-am adus aminte de Carlo şi m-am întors. Era în cadrul uşii, uitându-se la noi. Fără grabă, s-a apropiat.

- Cine e? m-a întrebat Dominic, intrigat.

- Charles Rossman. Nepotul Carmelei Benotti. Incă mai trăieşte, Dom. E o femeie minunată. Abia aştept s-o cunoşti!

- Charles? a întrebat el zâmbind. Vrei să spui Carlo. Aşa i se spune în familie, nu-i aşa?

Nu era momentul să-l întreb de unde ştia. Carlo venise deja lângă noi. Am făcut prezentările.

- Ai călătorit bine? a început Carlo.

- Da, mulţumesc. Dar peisajele de aici sunt prea frumoase. Imi venea mereu să opresc şi să fac schiţe, de teamă să nu dispară. Ai venit la Villa cu maşina? l-a întrebat pe Carlo.

- Da. De ce?

Dom a pufnit în râs.

- Am un pasager pe care ţi-l încredinţez la întoarcere. Te rog s-o duci pe Lucia. Am venit împreună de la Florenţa.

Capitolul 5

A fost rândul meu să mă uit la Dom, nedumerită. Apoi, pe masă, am remarcat pentru prima dată că erau două pahare, două ceşti de cafea.

- Unde este ea?

- S-a dus să dea un telefon.

- Lucia le-a spus alor săi de noul prieten pe care l-a întâlnit la Florenţa. Dar nici nu-mi trecea prin cap că este vorba de tine.

- „Prieten“? a repetat Dom.

Pus în încurcătură, şi-a ridicat şuviţa rebelă care-i căzuse pe frunte.

- Cum ai întâlnit-o? l-a întrebat Carlo.

- De fapt, a fost din cauza Ninei! La Florenţa, am ajuns la terasa unei cafenele frecventată de nişte englezi care stăteau la prietenii lor italieni. Stând de vorbă, le-am spus că am de gând să ajung la Carreza. Am adus vorba despre Villa Benotti. Ce coincidenţă! Prietenii lor o găzduiau şi pe Lucia Benotti. In aceeaşi seară, au organizat o petrecere şi m-au invitat şi pe mine.

- Se vede.

- Lucia a fost extraordinară. Florenţa este plină de giuvaeruri ale Renaşterii. Sunt atâtea de văzut. Insă datorită ei, am descoperit nişte locuri sublime pe care majoritatea turiştilor nu le cunosc. Pe

deasupra, vorbeşte perfect englezeşte, ceea ce a uşurat foarte mult lucrurile.

Carlo a ascultat atent. Imi aduceam aminte de mimica Giottei povestind permanentele năzbâtii ale fetei sale.

A venit şi Lucia. De îndată ce l-a văzut pe Carlo, a tras un chiot de bucurie şi i-a sărit de gât. Era într-adevăr foarte drăguţă: părul negru, cârlionţat, încadra o faţă rotundă, copilărească. Ochi mari, zâmbitori. Gură cărnoasă. O siluetă cu forme pline, mulată într-o rochie de jerse de un galben orbitor.

- E târziu, a spus Carlo pe un ton ferm. Maică-ta te aşteaptă. Cred că are să-ţi spună câte ceva.

- Oh! Nu, Carlo. Parcă eşti tata!

Fata s-a întors spre Dom cu zâmbetul pe buze şi i-a mulţumit că o adusese la Carreza. Din nou, prezentări. A clătinat din cap. Da, îi vorbise despre mine. Dar nu ştia că eram acolo.

- La drept vorbind, îmi pare bine că s-a întâmplat aşa, a spus Dom în grabă. Am să te ajut să-ţi duci bagajele la maşina lui Carlo.

Acesta din urmă mi-a spus scurt noapte bună înainte de a pleca după ei. Câteva minute mai târziu, zgomotul motorului se pierdea în noapte. Sprijinită de balustrada curţii, priveam formele impozante ale munţilor care se distingeau pe cerul înstelat.

Am tresărit când braţul lui Dominic m-a prins de umăr.

- Nina! Nici nu-mi vine să cred că te-ai hotărât până la urmă.

- Ei, uite că s-a-ntâmplat! Multe se-ntâmplă pe lumea asta. am replicat sec.

Fără să-mi ia în seamă agresivitatea, m-a strâns mai tare şi a continuat:

- Sunt atât de mulţumit. Deci ai întâlnit deja familia Benotti? Povesteşte-mi totul!

M-am conformat cererii lui,evitând totuşi să-i vorbesc despre planurile de căsătorie pe care le nutrea Carmela.

- Lucia pretinde că familia ei este extrem de conformistă, dar ea nu are decât nouăsprezece ani. Am să mă conving cu ochii mei, pentru că m-a invitat mâine la masă la Villa. Mă însoţeşti, nu-i aşa?

- Nu. Pe de o parte, n-am fost invitată, şi pe de altă parte vreau să vizitez împrejurimile.

- Oh! Nu! a protestat el. Nu poţi să faci una ca asta!

- De ce n-aş face-o?

Dom şi-a acoperit un căscat şi şi-a trecut mâna prin păr.

I se citea pe faţă că era obosit.

- Nina, îţi propun să mai vorbim mâine despre asta. Mă simt epuizat după un drum atât de lung. Mă duc să mă culc.

Turistul francez era plecat în ziua aceea. Dom ocupa deci camera lui, care era exact în faţa camerei mele. M-a sărutat şi mi-a spus noapte bună.

Când m-am dezbrăcat, mi-am adus aminte de cuvintele Giottei. După părerea ei, semnele erau clare: Lucia era din nou îndrăgostită.

Am oftat şi am intrat sub cearşaful care mirosea atât de bine a lavandă. Şi eu eram foarte obosită. Fusese o zi îngrozitoare.

*
* *

A doua zi, am fost trezită de clopotul bisericii care îşi chema enoriaşii la slujbă. M-am întors pe partea cealaltă şi am adormit imediat. Clopotul suna din nou când am deschis ochii, mult mai târziu. M-am îmbrăcat în grabă şi am coborât în sufragerie. Dom era aşezat în faţa unei căni cu cafea şi a unui croissant. S-a ridicat să mă sărute.

- M-am plimbat deja prin sat, m-a anunţat. E un loc ideal să te relaxezi câteva zile. Imprejurimile se arată a fi superbe.

- Care va fi următoarea noastră etapă?

- Nu ştiu. N-are nici o importanţă unde vom merge!

Părea liniştit, fericit. Rezemat de scaun, m-a privit îndelung.

- Te-ai schimbat de când eşti aici, a spus în cele din urmă.

Am ridicat din umeri, râzând.

- Ba da, să ştii că aşa este, a insistat el. Nu-mi dau încă prea bine seama în ce constă schimbarea. dar îmi place.

I-am mulţumit şi m-am înroşit. Mă simţeam bine aşa, pur şi simplu stând în faţa lui. Cele două zile precedente mi se păreau dintr-o dată foarte îndepărtate. Mi-a povestit cum fusese la Florenţa, amintind rareori despre Lucia, apoi mi-a spus că ea îi dăduse telefon dimineaţă să-i spună că bineînţeles, aş fi binevenită la Villa.

- Sper că n-ai acceptat invitaţia în numele meu.

- I-am spus că aveai de gând să-ţi petreci ziua de una singură. Dar.. de ce, Nina?

- Vroiam. să mă plimb prin împrejurimi. Şi pe urmă.

I-am spus atunci de dorinţele Carmelei. De seara din ajun,
despre zâmbetele cu subînţeles ale întregii familii.

- Ei bine. uite ceva cel puţin nefiresc! Eşti sigură că nu l-ai încurajat pe Carlo? Lucia are pentru el o admiraţie nemărginită. Am aflat că scrie şi că.

Ascultă, Nina, dacă vii cu mine la masă, îşi vor da seama că au greşit drumul!

- Poate. Dar parcă acum nu mă simt prea sociabilă. Şi vreau să te previn imediat: toată lumea o să fie cu ochii pe Lucia şi pe tine!

- Intocmai. De asta aş avea mare nevoie de tine.

Nu cu mult timp înainte, aş fi cedat. Dar acum aveam o mare nevoie să fiu singură. Să mai petrec încă o zi printre Benotti, oricât de simpatici ar fi fost, mi se părea o încercare peste care n-aş fi putut să trec.

- Nu-mi vine să cred că mă abandonezi!

L-am prins cu tandreţe de mână.

- Dom, mai avem de petrecut mult timp împreună. Am fost atât de fericită că ne-am întâlnit aseară.

- Nu a durat prea mult! m-a luat peste picior. Bine, ce ţi-ai propus să faci pe ziua de azi?

- Să mă plimb. Cred că sunt nişte locuri minunate în munţii ăştia. Şi diseară, vom schimba impresii. Sunt sigură că îţi va plăcea casa. S-a aplecat peste masă ca să mă sărute.

- Am să mă întorc destul de devreme şi o să cinăm între patru ochi în curte.

*
* *

Rosa a părut surprinsă când i-am spus să-mi pregătească ceva pentru un picnic.

- Dar. nu eşti echipată să te plimbi pe munte, *signorina!*

Purtam blugi, un tricou şi tenişi. Imi mai luasem un rucsac mic în care să pun proviziile. Dom m-a însoţit până la capătul străzii, după care s-a întors la hotel, vizibil puţin contrariat. Carreza părea pustie în acea duminică dimineaţa. Am luat-o pe drumul care ducea la biserică. Cântecele religioase ajungeau până la mine din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropiam de vechile ziduri romane. Ajunsă în piaţa din faţa bisericii, în loc să mă duc înspre Villa Benotti, am ales un drum mai îngust care parcă ajungea la culmea muntelui ce se înălţa, masiv, în faţa mea.

Nu peste mult timp, drumul s-a îngustat şi a devenit tot mai şerpuit. După vreo oră, am zărit Villa Benotti de sus, undeva în stânga. Soarele urca o dată cu mine. Era aproape la zenit când am ajuns la un platou. M-am aşezat la umbra unei stânci să mă odihnesc. Era o linişte deplină de jur- împrejur. Cerul albastru, fără urmă de nor. Incântată de aerul curat, nu mă mai săturam privind peisajul.

Drumul îmi făcuse o foame! Am deschis punga pe care mi-o pregătise Rosa. Aveam o jumătate de

pizza, sadvişuri cu şuncă, brânză şi fructe. Imi pusese şi o mică sticlă cu vin şi una cu apă minerală.

Ce distanţă stăbătusem? După estimările mele, continuând să merg drept înainte în loc să mă întorc pe unde venisem, aş fi făcut un cerc ce m-ar fi condus în apropiere de Villa Benotti. Am continuat drumul păşind mai hotărât. Puţin mai târziu, am traversat un defileu îngust. Am fost surprinsă să observ câteva acoperişuri peste nivelul cărora mă aflam. Distingeam un drum care se oprea lângă primele case. Satul ăsta era mult mai mic decât Carreza.

Privind cu mai multă atenţie, am remarcat că era părăsit de mult. Ţiglele acoperişurilor erau sparte la unele case. Porţile şi obloanele ferestrelor erau deschise. Am auzit zgomotul unui curs de apă, singura urmă de viaţă.

Fără îndoială că era vorba de satul despre care îmi vorbise Carlo cu o zi înainte. Am coborât cu prudenţă pe grohotiş ghidându-mă după susurul apei. Ajunsă acolo, mi-am cufundat cu plăcere mâinile în apa pârâului şi m-am clătit pe faţă. După ce m-am răcorit, mânată de curiozitate, am intrat într-o casă. Era clar că nu mai fusese locuită de multă vreme; pereţii erau prăbuşiţi pe jumătate; podeaua acoperită cu moloz şi tot felul de alte

rămăşiţe.

Mă pregăteam să ies când am auzit un zumzet de motor. Se apropia o maşină. Avusese mult de lucru ca să urce un asemenea drum anevoios.

Cine putea să vină aici, într-o duminică după-amiază? Nu mă simţeam deloc în largul meu şi m-am ascuns în spatele unui oblon ca să văd ce se întâmplă afară. Maşina, un model nu prea luxos, acoperită de praf, a apărut în sfârşit şi s-a oprit la umbra unui măslin. Şoferul a coborât şi şi-a trecut mâna peste frunte, oftând. Era vorba despre un bărbat de vârstă mijlocie, destul de corpolent, aparent italian după înfăţişare, un bărbat destul de bine.

A făcut câţiva paşi, privind în jur asemenea unei pisici la pândă. Mi-am ţinut răsuflarea când a trecut prin faţa casei în care mă ascundeam. Apoi am rămas fără grai recunoscând silueta care a apărut brusc din direcţia opusă. Elena. De la Villa, nu era deloc uşor de ajuns aici.

Ea a izbucnit într-un hoht de râs când a ajuns în faţa bărbatului.

- Alfredo! a exclamat, veselă. Oh! Ti-e cald! Soarele e atât de puternic.

Au şuşotit câteva cuvinte pe care nu le-am auzit. Surprinsă, am văzut-o pe Elena luându-l în braţe,

strângându-l şi sărutându-l pătimaş. Erau la câţiva metri de mine şi-i auzeam perfect.

- Nu mi-a fost uşor să plec, a spus ea. Avem pe cineva invitat şi mama vrea să fiu şi eu acolo cu această ocazie.

- Mama vrea! a repetat el pe un ton sarcastic. Când o să tai în sfârşit cordonul ombilical?

Ea i-a sprijinit capul pe piept.

- Cât de curând, ştii bine. Trebuie doar să aştept momentul potrivit. Am stabilit împreună că.

- Da! E mult de atunci! a întrerupt-o pe un ton sec.

- Trebuie să aştepţi. Incă un pic. Şi atunci, am să vin la tine.

Bărbatul a oftat, exasperat.

- Cine-i invitatul?

- Tânărul englez care a adus-o pe Lucia de la Florenţa. Dumnezeule! Ce poveste: întoarcerea copilului risipitor. Când nu este aici, nu se vorbeşte decât de autoritate, disciplină. Şi pe urmă, ea se întoarce şi este primită cu braţele deschise!

- Şi. îi place, englezul ăsta?

- Hmm! Nu mai mult decât ceilalţi! N-o să dureze mai mult de trei săptămâni. După aceea, o să treacă la altceva! Poate el e îndrăgostit de ea. Greu de

spus. Englezii îşi ascund atât de bine sentimentele. Este un prieten al celei care a venit cu două zile în urmă. De altfel, am impresia că se vor căsători. Insă mama pretinde că ar fi potrivită pentru Carlo.

- Pentru Carlo? a repetat el, râzând. Dar are deja o amantă la Londra, nu-i aşa?

- Da. Jane Bannerman. Toată lumea ştie că e tatăl fetiţei ei.

- Nu-i prea grav! Micuţa englezoaică poate foarte bine să se mărite cu Carlo fără ca el să-şi părăsească amanta.

- Hmm. N-aş prea crede! Nina este subţire, cu ochi mari, dar pare o femeie cu caracter. După părerea mea, nu este genul de femeie care să-l împartă cu altcineva.

- Nici eu nu cred. a murmurat Alfredo, cuprinzând-o cu mâinile de mijloc.

Femeia s-a prins cu disperare de gâtul lui.

- Opreşte-te, i-a spus bărbatul, altfel o să ne trezim pe jos, în praf.

Ea a izbucnit în râs şi, strâns îmbrăţişaţi, au pornit printre case. I-am urmărit cu privirea, buimăcită întrucâtva de scena la care asistasem. Elena era la vârsta la care vroia să-şi trăiască viaţa. De ce nu părăsea Villa să se mute la bărbatul acela? Cât de curând, îi promisese. Şi de ce îl ţinea în

ascunzătoare?

Sprijinită de pietrele calde ale casei, treceam în revistă cuvintele Elenei. Aşadar, amanta lui Carlo nu era alta decât celebra actriţă Jane Bannerman; cea care juca rolul principal în *Ploaia, într-o după-amiază de vară.* Citisem un interviu al ei care apăruse într-un ziar de scandal, în care afirma că nu credea în căsnicie. ci numai în poveşti de dragoste. Refuzase încă o dată să declare cine era tatăl copilului ei. In vârstă de patru ani, Sasha era la fel de blondă şi de frumoasă ca maică-sa.

Elena avea dreptate: nu eram genul de femeie care să-l accepte cu amantă şi copil. Dar bineînţeles că nu se punea problema de aşa ceva pentru că nici nu mă gândeam să mă mărit cu Charles Rossman.

Era foarte cald şi începeam să simt oboseala. Am ieşit din casă în vârful picioarelor. Nici nu mă gândeam să o apuc pe drumul care ducea direct la Villa Benotti. De altfel, nu ştiam unde ducea drumul pe care venise Alfredo. Nu-mi rămânea decât drumul pe care venisem.

Am escaladat peretele înclinat pe care coborâsem. Am constatat cu îngrijorare că din vârf coborau vreo zece cărări. Pe care venisem? Am hotărât să pornesc pe cea care se afla pe direcţia soarelui.

După vreo două ore de mers, m-am aşezat, obosită. Mă va prinde noaptea pe munte? Vor veni să mă caute oamenii din sat cu lanterne şi câini?

Orgoliul meu prostesc nu mă lăsase să mă întorc la Carreza pe drumul cel mai simplu: cel care trecea pe la Villa Benotti. Fir-ar să fie Carlo! Ca să-l evit, mă aflam acum într-o situaţie ridicolă.

Aveam cârcei la picioare. Am oftat din adâncul sufletului şi m-am întins pe iarba moale. Câteva minute mai târziu, am adormit. Am visat că mergeam printr-un pârâu îngheţat. Dom mă considera nebună şi îmi spunea că era timpul să ne întoarcem.

Am deschis încet ochii şi mi-am dat seama îngrozită că dormisem foarte mult. Soarele se ascundea în spatele vârfurilor celor mai înalte care se înălţau, asemenea unor clopotniţe gotice, pe cerul înroşit.

Nu-mi venea deloc să apreciez frumuseţea acestui peisaj. Puteam să ajung la Carezza pe întuneric? Imposibil. La urma- urmei, nu muream dacă îmi petreceam o noapte pe munte. Dar nu-mi luasem un pulovăr şi mi-ar fi fost frig.

M-am ridicat să-mi dezmorţesc picioarele. Era o linişte deplină. Am ciulit urechile. Mi se părea că auzisem un glas, în depărtare. Am ţipat din toate puterile, fără prea mari speranţe. Nici un răspuns.

Câteva minute mai târziu, am auzit zgomot de pietre care cădeau pe versant. Mai aproape, de data asta. Am ţipat din nou.

Şi, ca prin farmec, au apărut doi bărbaţi. Primul era Carlo Rossman, care părea extenuat şi furios în acelaşi timp. Cel de-al doilea avea bocanci de munte şi o lanternă puternică în mână. Carlo s-a întors spre el spunându-i pe italieneşte să-i anunţe pe ceilalţi şi pe Rosa că m-a găsit. Acesta n-a aşteptat să i se spună a doua oară.

Carlo m-a privit rece, mi-a dat haina lui, şi mi-a spus pe un ton sever:

- Să ne grăbim să coborâm înainte să se facă întuneric beznă!

- Dar nu ţi-am cerut nimic! i-am strigat pornind pe urmele lui. Mă pregăteam să petrec noaptea aici.

Evident, era o reacţie copilărească, dar mă simţeam epuizată, nervoasă, gata să izbucnesc în plâns.

- Ar fi trebuit să te lăsăm aici. Ar fi fost o lecţie bună!

Părea într-o dispoziţie foarte proastă. Am mers tăcută un
timp în urma lui. Cărarea pe care mergeam era destul de înclinată.

- De ce ai pornit în căutarea mea? l-am întrebat.

- De ce?! a explodat el. Rosa a sunat la Villa ca să ştie dacă te-ai oprit acolo. I-ai spus că o să te întorci după-amiază! Logodnicul tău era îngrijorat. El răscoleşte muntele în direcţia opusă faţă de cea pe care au apucat-o sătenii.

- Oh! Imi. pare rău.

- In orice caz, nu înţeleg de ce n-ai venit să cinezi la Villa.

- Aveam nevoie. de un pic de singurătate.

- Atunci de ce a venit ieri Dominic Hamond? Mi se pare nefiresc.

Drumul se lăţise şi mergeam unul lângă celălalt. Am ridicat din umeri.

- De fapt, a continuat el, n-ai fost prea mulţumită că a adus-o pe Lucia de la Florenţa, şi ai vrut să-ţi manifeşti dezaprobarea neparticipând la masa asta!

- Nu-i adevărat! Ştii de ce n-am venit? Pentru că n-am vrut să continuaţi să sorbiţi din priviri idila noastră, atitudine pe care tu o încurajezi! Poftim!

- Nimeni n-a făcut astăzi nici cea mai mică aluzie. Ca să nu se simtă ofensat prietenul tău. Insă Carmelei i-a părut foarte rău că n-ai fost cu noi.

Ne-am continuat drumul în linişte. Mă chinuiau remuşcările şi indiferenţa lui Carlo îmi sporea stânjeneala.

- Suntem încă departe de Carreza? am întrebat după o jumătate de oră.

- Mai sunt doar câţiva kilometri, dar mi-am lăsat maşina la vreo sută de metri de aici. Am început să te căutăm în urmă cu cel puţin două ore.

Nu puteam să-i mai suport furia şi dispreţul pentru păţania mea. Ca prin ceaţă l-am văzut oprindu-se. M-a luat în braţe şi m-a strâns la piept, murmurând cu blândeţe cuvinte italieneşti pe care nu le-am înţeles.

Capitolul 6

Am rămas cuibărită la pieptul lui Carlo asemenea unui copil, până când am încetat să plâng. Bătăile inimii lui, pe care le simţeam pe obraz aveau un efect liniştitor. Răsuflarea lui îmi mângâia părul şi o moleşeală plăcută mă cuprindea.

Pe urmă m-am îndepărtat de el.

- Acum. vreau să mă întorc.

El a clătinat încet din cap, zâmbind.

- Nina, Nina. De ce naiba eşti întotdeauna gata de ripostă? Nici măcar nu eşti sigură că o să te căsătoreşti cu bărbatul care a adus-o ieri pe Lucia. Stai liniştită. Vacanţa este timpul în care totul este permis. Descoperi alte locuri, alţi oameni. Flirtezi.

S-a aplecat spre mine şi a pus stăpânire pe buzele mele. Inţepenită, nu i-am răspuns provocării. Dar nu reuşeam să mă îndepărtez de el. Buzele lui îmi mângâiau faţa, gâtul. Degetele îi coborau pe spatele meu. Când s-a întors la buzele mele, am simţit o flacără trezindu-se în mine. Niciodată până atunci nu simţisem aşa ceva. Sărutul aceasta avea gustul verii, blândeţea şi violenţa furtunilor care se declanşau după căldurile dogoritoare.

I-am cuprins gâtul cu braţele.

Atunci, el m-a respins, aproape cu brutalitate. A fost ca şi cum mi-ar fi tras o palmă. M-a privit

maliţios.

- Doar ţi -am spus!.

Imediat m-a cuprins furia. Aş fi vrut să-l bat, până când avea să-i dispară zâmbetul răutăcios de pe faţă.

- Ce se-ntâmplă? m-a întrebat cu răcelă. Ar trebui să ştiu ce vrei! Ai merita să-ţi dau o lecţie de.

- Dar până la urmă. cine te crezi?

Vocea mea era de nerescunoscut, ascuţită la culme.

- Nina. mă consider un bărbat la fel cu ceilalţi, care este copleşit de farmecul unei tinere plină de ea, în ziua în care intră într-un bar. Ciufulită, obosită.

- Ce tot vorbeşti! Se vede clar că scrii piese de teatru! Cuvinte, nimic mai mult decât nişte fraze goale. Dominic, cel puţin.

- Şi Lucia? m-a întrerupt sarcastic.

- Lucia nu e decât un flirt de vacanţă. Chiar tu ai spus că pentru aşa ceva sunt vacanţele!

Rostind aceste cuvinte, glasul mi s-a frânt. Deodată, m-am simţit extrem de obosită. Obosită de această discuţie. De această situaţie.

- Fii serios, Carlo. Doar ai o amantă şi un copil la Londra. Ar trebui să-ţi ajungă.

El s-a încordat imediat.

- Bănuiesc că ai aflat asta de la mătuşa Elena, a continuat Carlo, rece ca gheaţa.

- Ştie toată lumea de legătura asta.

Carlo n-a răspuns nimic şi ne-am dus amândoi şi am urcat în maşină. Deci nu negase afirmaţia mea. In timpul drumului de întoarcere, îmi aminteam expresia de bucurie de pe chipul Elenei de acum câteva ceasuri. Ca o adolescentă, fugea de acasă pentru a se întâlni cu amantul, să facă dragoste în iarbă. dar era fericită. Eu, nu.

De îndată ce m-a văzur Rosa, a ridicat braţele, mulţumind Cerului. Ii fusese atât de teamă pentru *signorina!* Fuseseră atâtea accidente în munţii ăştia.

Carlo a pus capăt imediat concertului acesta de lamentări.

- *Signorina* este foarte obosită, a spus, ca şi cum eu nu aş fi fost acolo. Acum trebuie să se ducă la culcare. Fii drăguţă şi trimite-o pe Maria cu un platou cu mâncare în cameră. Ceva uşor.

Il priveam, buimăcită. Uite că acum făcea pe domnul de la Villa, dând ordine servitorilor lui! Dar nu eram la capătul surprizelor. S-a întors spre mine şi a adăugat pedant:

- Ar fi mai bine dacă ai rămâne în cameră mâine.

Acestea fiind zise, ne-a spus noapte bună şi s-a urcat în

maşină. Remarca referitoare la amanta lui era clar că nu-i plăcuse deloc. Am ridicat din umeri şi am întrebat-o pe Rosa dacă Dom se întorsese.

- Nu încă, *signorina.* De îndată ce se va întoarce o să-i spun că eşti teafără şi nevătămată.

M-a condus până la etaj, şi această prezenţă maternă era ca un balsam pentru inima mea. Am petrecut mai multe minute sub duş, încântată de apa caldă care îmi mângâia trupul istovit. Am mâncat apoi supa pe care mi-a adus-o Maria, şi am adormit imediat.

M-am trezit târziu, dimineaţa următoare. Soarele era sus pe cer şi auzeam mişcare multă la parter. M-am ridicat puţin şi am rămas sprijinită cu spatele pe pernă, rememorând cele întâmplate în ziua precedentă. Din punct de vedere fizic, mi se părea că mi-am recuperat toată energia consumată în ajun. Psihic. Dar n-avea rost să mă gândesc acum la acest lucru.

Eram pregătită să mă scol, când am auzit o bătaie în uşă. Maria. Tinea în mână tava cu un mic dejun complet. Cum m-am uitat surprinsă la ea, a lăsat ochii în pământ.

- Eşti foarte drăguţă, Maria, dar nu sunt invalidă! Pot foarte bine să cobor în sala de mese.

- *Signor* Rossman a dat telefon, mi-a răspuns,

puţin stânjenită. Mi-a spus că trebuie să rămâi în pat.

- Nici vorbă!

Maria a ridicat din umeri şi s-a retras imediat. Am fost încântată să servesc micul dejun în pat, dar nici nu mă gândeam să rămân acolo toată ziua, mai ales că era o vreme nemaipomenită! Beam o ultimă înghiţitură din cana cu cafea când cineva a bătut din nou la uşă. De data asta era Dominic. Parfumul after-shave-ului său a umplut imediat încăperea. Avea părul ud încă de la duş. Era parcă întruchiparea simplităţii şi a sănătăţii. Am fost imediat cuprinsă de un val de afecţiune pentru el.

- Ia te uită. a remarcat. Deci, rămâi în pat. aşa cum. „ai fost sfătuită“!?

- Nici pomeneală. Tocmai vroiam să mă scol.

- Ieri am vrut să-ţi spun bună seara, însă Rosa nici nu s-a gândit să mă lase. Fără îndoială, se temea să nu mă strecor pe furiş în patul tău!

A clătinat din cap şi a adăugat:

- Poznaşă mică! Te pierzi pe munte.

- Nimic mai uşor de făcut; sunt zeci de cărări care seamănă foarte bine!

- Trebuia să vii cu mine la Villa. Toţi s-au supărat că n-ai venit. Pe urmă, şi-au făcut multe griji pentru tine. De-abia am avut timp să beau ceaiul şi Carlo a

tăbărât pe mine să plecăm în căutarea ta. Pe viitor, încearcă să mă scuteşti de asemenea încercări. Lăsând la o parte asta, am petrecut o zi excelentă. Toţi sunt foarte simpatici. Bătrâna doamnă, Carmela, are un chip pe care chiar aş vrea să-l pictez. Mi-a povestit aventurile ei din timpul războiului, când îi ajuta pe partizani să fugă. I-am spus că ar trebui să-şi scrie memoriile.

- Ai văzut casa?

- Ah! Da. Este într-adevăr superbă. Ca într-un film de la Hollywood din anii treizeci.

Carmela nu i-o arătase pe *Madonna* lui Feronese, pentru că mi-ar fi spus imediat. Beneficiasem de o favoare nemaipomenită.

- Să ştii că te-ai înşelat, a adăugat el vorbind serios.

- In legătură cu ce?

- Speranţele lor în legătură cu tine. Nimeni nu a făcut nici cea mai mică aluzie la vreo „legătură“ dintre Carlo şi tine.

Era de preferat să nu deschid subiectul.

- Ceilalţi Benotti s-au întors la Torino. S-ar părea că au un apartament imens acolo. Lucia a rămas. Se simte mai liberă la Villa împreună cu Carlo, cu bătrâna, şi mătuşa asta, care pare destul de ciudată.

- Ah?. Lucia n-a plecat cu părinţii?

- Nu. După părerea ei, o tratează ca pe un copil. La Villa se bucură de o independenţă mai mare. Până la un punct, bineînţeles. Carmela se pare că este destul de autoritară.

- Poate-şi face probleme din cauza nepoatei sale. am remarcat eu.

Dom a ridicat din umeri.

- Este acelaşi lucru. S-a hotărât să-şi petreacă iarna la Londra aşa cum făcea demult. Dar asta o să se-ntâmple abia în septembrie, şi viaţa la Villa este în general foarte liniştită. Ar fi încântată dacă am rămâne şi noi aici.

Am clătinat aprobator din cap, gânditoare.

- I-ar plăcea să ne lase să descoperim regiunea; sunt multe lucruri minunate ignorate de ghidurile turistice. Cum ar fi ruinele mănăstirii Lasagno, de exemplu. Este aproape la o jumătate de oră distanţă de aici, dar trebuie să cunoşti drumul. Ne-a propus deci să mergem astăzi pentru un picnic la faţa locului. După părerea mea, ar fi bine să plecăm înainte de a se face prea cald. Te tentează o asemenea excursie?

- De ce nu? N-am trăit niciodată o aventură în trei. am glumit.

- Nu vorbi prostii, iubita mea. Trebuie să-ţi aduc

aminte că *tu* m-ai abandonat ieri? Şi că. până la urmă te-ai întors cu Carlo?

- Nu i-am cerut eu să vină să mă caute! Oh ! Dom. uite că ne certăm pentru nişte lucruri ridicole! De ce n-am pleca de aici chiar mâine dimineaţă? I-am cunoscut pe Benotti. Am primit o invitaţie pentru bunica şi Alistar, după ce se vor întoarce din voiajul de nuntă. Nu mai avem nimic altceva de făcut aici.

Interlocutorul m-a privit, buimac.

- Dar. eu de-abia am venit! N-am văzut nimic din regiune. Ce-i cu tine, Nina? Mi se pare că ai un comportament destul de ciudat. Lucia a făcut o sumedenie de planuri şi.

- Intocmai! i-am tăiat-o eu. Doar n-o să le lăsăm pe ele să ia hotărâri pentru noi! Nu mă gândesc să rămân zece ani aici!

- Cine a vorbit de zece ani? Totuşi, locul ăsta e minunat. Simt că mă inspiră profund. Nu-ţi plac cei din familia Benotti?

- Ba da. am recunoscut.

- Dacă mă gândesc bine, cred că mai eşti sub şocul isprăvii de ieri. Ascultă, am s-o sun pe Lucia şi să-i spun că ar fi mai bine să lăsăm picnicul pentru mâine.

- Nu! Eu m-aş simţi bine dacă am lua-o din loc.

Sunt atâtea lucruri de văzut în Italia.

- Nu-ţi face griji. Avem mult timp la dispoziţie.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat înainte să-mi spună vesel:

- Coboară într-o jumătate de oră!

*
* *

Lucia a venit de la Villa cu un coş de picnic enorm în portbagajul maşinii. Purta o cămaşă albă şi un şort kaki care îi descoperea picioarele lungi şi bronzate. Mi-a adresat un zâmbet deschis, apoi a clătinat din cap cu o expresie severă.

- Hmm! Unchiul Carlo a spus totuşi că ar fi mai bine să te odihneşti astăzi.

- Ei bine, se înşală! Mă simt foarte bine.

- Sunt sigură c-o s-o sune pe Rosa ca să afle cum te simţi. Nina, nu eşti la fel ca celelalte.

- Ca „celelalte“?!

- Unchiul Carlo a avut. multe cunoştinţe. feminine la viaţa lui. Dar femeile acestea erau blânde, supuse. N-ar fi făcut niciodată nimic să nu-i fie pe plac.

Dom, care tocmai venise lângă noi, a ridicat ochii spre cer.

- E greu să spui despre Nina că e supusă.

După drumul cu maşina, am mai mers încă aproape trei sferturi de oră până să ajungem la ruinele mănăstirii ce se afla pe coasta muntelui. Mai

erau încă nişte arcade frumoase de piatră roşie şi nişte plăci minunate de ceramică albă şi neagră, în curtea interioară în mijlocul căreia trona o fântână mică.

Ne-am aşezat undeva la umbră şi am despachetat proviziile pe care le adusese Lucia; pateuri cu carne, o plăcintă cu brânză, roşii, fructe şi vin.

- Mmm! s-a extaziat Dom. Ce-ar fi dacă am angaja-o bucătăreasă în Anglia?

- N-aveţi nici o şansă. Este prea ataşată de locurile acestea unde a stat în timpul războiului. Părinţii şi logodnicul i-au fost omorâţi aici, în cursul unui schimb de focuri. E la fel ca mătuşa Elena: femeia unui singur bărbat.

- A fost foarte aparte pentru Elena, dacă l-a iubit atât. am făcut eu remarca.

- Alfredo? Nu ştiu. Dar mi se pare lipsit de sens să aştepte atâţia ani. Ce pierdere de timp!

Alfredo... Deci despre el era vorba. Ei bine, Elena îl găsise în orice caz şi nu va mai aştepta mult ca să plece cu el. Care o să fie reacţia Carmelei? Va ridica probabil sprâncenele asemenea unui filozof.

In timp ce Dom desena, eu m-am întins pe iarbă lângă tânăra fată, care în scurtă vreme a adormit. Când s-a trezit, pictorul i-a înmânat o schiţă care o

reprezenta, întinsă pe iarbă.

- Formidabil! a exclamat ea. Mi-o dai mie?

- Cu plăcere.

- Mulţumesc! Trebuie să faci neapărat nişte schiţe ale casei. Şi. Da, mi-ar plăcea atât de mult să faci şi portretul bunicii.

- Asta înseamnă ceva timp, a spus Dom, încântat.

- Da, dar nu duceţi lipsă de aşa ceva. Aţi putea veni amândoi la Villa. Loc este berechet! Carmela vorbea azi- dimineaţă despre asta.

- Foarte frumos din partea voastră, am replicat pe un ton sec. Dar vrem să mai vizităm multe alte locuri din Italia.

- După cum a spus Lucia, nu suntem chiar atât de grăbiţi, a replicat Dom.

Şi-a închis caietul, şi-a pus în ordine creioanele şi pensulele şi s-a ridicat. M-am uitat în jurul meu, dezorientată. Mănăstirea mi se părea dintr-o dată sinistră. Cât trebuia să mai stăm sub autoritatea morală a familiei Benotti?.

Lucia a vorbit veselă tot drumul de întoarcere. Credea bineînţeles că afacerea era clasată şi se bucura că-i vom ţine companie mai mult timp. Cum să nu fiu supărată pe ea?

Soarele cobora la orizont când ne-a lăsat în faţa hotelului, după ce ne-a transmis din partea bunicii o

invitaţie la cina de a doua zi. Dom a acceptat fără să şovăiască. Eu am făcut eforturi să ajung la o bancă apropiată pe care m-am aşezat, refuzând să înfrunt căldura care era de bună seamă în camera mea. Dom a venit lângă mine.

- Ce se-ntâmplă? Nu, stai puţin, cred că am ghicit: nu vrei să te muţi la Villa. Nu-i aşa?

Am încuviinţat, clătinând din cap.

- Dar, până la urmă, de ce? E perfect normal să te invite: eşti nepoata cuiva care le e foarte drag. Cât despre mine. eu sunt cu tine, aşa că.

Am oftat din toată inima.

- Cât timp o să rămânem aici? am întrebat, resemnată.

- Atât cât va fi nevoie ca să-i fac portretul Carmelei.

M-a tras lângă el şi a adăugat:

- Pe urmă, vom pleca amândoi, aşa cum am stabilit. Dar. nu înţeleg de ce te deranjează atât de mult să te duci la Benotti. Sunt toţi absolut fermecători.

- Suntem puşi în faţa unor probleme.

Dom s-a uitat la mine buimac, apoi a izbucnit în râs.

- Ce. probleme? Nu înţeleg ce-i cu tine. Suntem invitaţi să petrecem câtva timp într-o casă

somptuoasă şi să fac portretul unei aristocrate italiene, asta-i tot! Doar nu-ţi închipui că Lucia a pus ochii pe mine, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. Dom avea dreptate. Acordam o importanţă disproporţionată acestei probleme.

- Nu fi fleaţă! mi-a şoptit tandru, sărutându-mă. Vacanţa asta e minunată. Să profităm de ea. Când o să ne întoarcem în Anglia, o să ne aducem aminte cu plăcere de casa asta care ne-a plăcut atât de mult.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui. *Când o să ne întoarcem în Anglia...*

Voi mai vedea vreodată câmpurile verzi din Dorset?

- Vreau să-ţi fac o propunere! mi-a spus. Urcă şi schimbă-te, şi o să mergem în Carina: un sătuc ce se află la vreo douăzeci de kilometri de aici. Am trecut pe acolo venind de la Florenţa şi am remarcat un han încântător. O să cinăm singuri şi o să-ţi povestesc în sfârşit tot ce am văzut de când am plecat din Anglia.

Am acceptat. Entuziasmul permanent al lui Dom avea darul de a-mi reduce la zero toate neliniştile. Când vom ajunge la Villa, Carmela o să vadă că ţineam la el şi o să abandoneze planurile de căsătorie! Am urcat amândoi scara râzând şi a deschis uşa camerei mele înclinându-se cu un gest

teatral.

Am sesizat un miros puternic de parfumuri florale şi am împietrit când am ajuns în cadrul uşii; încăperea parcă era un magazin de flori: trandafiri, gladiole, garoafe.

- Dumnezeule, ce se-ntâmplă? a exclamat Dominic. Bănuiesc că nu toţi clienţii beneficiază de un asemenea tratament.

Ghicisem deja ceea ce avea să ne confirme Rosa care venise după noi.

- Sunt din partea domnului Rossman! Au sosit azi- dimineaţă direct de la Torino. Abia plecaseră̆ţi. Era şi un bilet în care scria că vă doreşte grabnică însănătoşire, *signorina*...

De îndată ce gazda a dispărut, Dom a intrat în cameră şi s-a uitat atent de jur împrejur.

- N-am ştiut c-ai fost bolnavă.

- E. din cauza. păţaniei de ieri, i-am răspuns, extrem de stânjenită.

- Toate *astea*. pentru că te-ai pierdut pe munte? Trebuie să fi costat o avere!

Inainte să găsesc un răspuns pe care să i-l dau, a adăugat:

- Pretindeai că o să avem probleme dacă ne mutăm la Benotti. Acum, *signorina,* văd foarte bine ce vroiai să spui.

Spunând aceste cuvinte, mi-a întors spatele.

Capitolul 1

Aşezată în faţa lui Dominic, sub bolta acoperită cu verdeaţă a hanului, am pufnit în râs.

- Flori şi complimente, ca un romantic desăvârşit! Bineînţeles că numai un italian poate fi aşa.

- Carlo e pe jumătate englez, a remarcat Dom, sceptic. Am suspinat uşor şi l-am prins de mână.

- Mmm. îţi place. Lucia?

- Dacă aş răspunde da, fără îndoială că ai recunoaşte şi tu că te simţi atrasă de Charles Rossman, nu-i aşa? Ei bine, din păcate nu pot să-ţi dau satisfacţie! Aş fi încântat să stau un timp la Villa şi să-i fac portretul bătrânei doamne. Asta-i tot. Dacă preferi să ne continuăm drumul, vom pleca.

- Nu, o să stăm la Villa.

Dacă ţinea atât de mult la planul ăsta.

- N-o să dureze mai mult de o săptămână. Am să învăţ şi eu să-ţi fac complimente. Cât despre flori, vom vedea mai târziu!

A fost o întâlnire plăcută şi liniştită şi am adormit foarte bine în seara aceea.

A doua zi, Carmela a insistat să-mi arate ea însăşi camera pe care mi-o pregătise. Aflată în partea din spate a casei, aceasta se bucura de o privelişte magnifică asupra munţilor.

A închis fereastra şi m-a sărutat.

- Sunt încântată s-o găzduiesc pe nepoata lui Lallie sub acoperişul meu. Mi-ar plăcea să te păstrez aici.

- Ai toată familia în jurul dumitale.

- Fireşte. Şi este o mare bucurie pentru mine. Dar mi-ar face atâta plăcere să-ţi petreci toată vara aici. Pe urmă, când Carlo o să plece din nou la Londra. Dar vorbesc prostii. Carlo mi-a spus să nu te plictisesc cu poveştile astea. El pretinde că o să te căsătoreşti cu tânărul englez care te însoţeşte. După părerea mea, se înşală. Există o legătură între voi. dar nu ca între doi îndrăgostiţi.

- Dacă-mi aduc bine aminte, nici dumneata nu erai îndrăgostită de cel cu care te-ai măritat.

- Intr-adevăr. Era mai bătrân şi avea o mare afecţiune pentru mine. dar asta nu însemna pasiune. Febra asta care te chinuie neîncetat, tumultul permanent, setea de celălalt care nu se potoleşte niciodată.

M-am uitat la ea, surprinsă s-o aud vorbind aşa.

- Dacă persistă, a continuat ea, poţi să-l consideri un dar ceresc. De multe ori zeii îl iau înapoi. In orice caz, sunt fericită că l-am cunoscut.

- Amintirile sunt o slabă consolare!

- Nu întotdeauna.

Glasul Carmelei era nefiresc de calm.

- Cu un an înainte să plece Lallie, un bărbat a venit să stea aici, un prieten vechi al soţului meu. Era mai tânăr decât mine. Un artist care trebuia să-mi facă portretul. Viaţa este ciudată; portretul acela n-a văzut niciodată lumina zilei, şi astăzi, prietenul tău se pregăteşte să mi-l facă. Imi aduc aminte că Lallie plecase pentru o lună cu copiii, pe malul unui lac. Soţul meu era la Roma cu nişte afaceri. Atunci am trăit o pasiune nimicitoare. Şi. S-a născut Elena.

Deodată, încăperea a părut îngheţată în linişte. Priveam pe fereastră, neştiind ce să fac mai departe.

- Soţul meu n-a ştiut niciodată, a adăugat bătrâna, răspunzând în felul acesta la întrebarea pe care nu îndrăzneam să i-o pun. Sunt împotriva confesiunilor care nimicesc pe cineva care n-a meritat-o... Nu-mi pare rău deloc de săptămânile acelea de nebunie. Pe urmă *el* a plecat, şi n-a aflat că dragostea noastră s-a întrupat într-un fruct. A murit câteva luni mai târziu, pe front. Imprejurările acestea deosebite sunt responsabile de educaţia pe care i-am dat-o Elenei. Am vrut s-o pun la adăpost de necazurile existenţei. Astăzi, tocmai pentru asta mă detestă.

Deodată, am simţit nevoia s-o îmbrăţişez şi s-o sărut.

- N-am mai povestit niciodată până acum ce s-a-ntâmplat atunci, a murmurat bătrâna.

- Pentru nimic în lume nu ţi-aş trăda secretul. Ai simţit pur şi simplu nevoia să mărturiseşti în faţa cuiva. Şi m-ai ales pe mine. Aşa cum te-ai hotărât să mi-o arăţi pe *Madonna* lui Feronese. Iţi mulţumesc.

Carmela a clătinat din cap zâmbind, apoi, regăsindu-şi tonul de stăpână a casei:

- Am să-i arăt pictura asta şi lui Dominic. El e artist şi. îmi pare bine s-o fac.

*
* *

M-am întâlnit pe hol cu Carlo atunci când mă duceam pe terasă ca să beau ceaiul cu Carmela şi Dom.

- Iţi mulţumesc pentru flori, i-am spus, extrem de stânjenită. Sunt nemaipomenite. Am avut impresia că sunt un star!

- Eşti o. O eroină frumoasă rătăcită în Italia. Apropo, Lucia mi-a spus că aţi fost toţi trei la mănăstire, ieri.

- N-aş fi putut să petrec toată ziua în pat în timp ce sunt atâtea lucruri frumoase de văzut în regiune.

- Da, împrejurimile sunt sublime. Cred că Lucia o să vă fie ghid dacă o să rămâneţi câtva timp la Villa. Bunica este încântată de perspectiva asta.

- Oh! Nu vom rămâne mai mult de o săptămână.

Incă n-am văzut nimic din Italia şi Dominic probabil va termina portretul în timpul ăsta.

- De cine fugi? a întrebat el pe un ton sec.

- De. nimeni, i-am răspuns pe un aer detaşat. Ce poate fi mai normal decât să vrei să vizitezi oraşe precum Napoli, Roma, Florenţa?

- Bineînţeles. Eu trebuie să mă duc la Milano, la nişte prieteni, şi să lipsesc câteva zile.

Am simţit o decepţie imensă. Dar în definitiv, era mai bine aşa.

A doua zi, locul lui Carlo la cină era neocupat. Plecase deja la Milano.

- E limpede ca lumina zilei! a exclamat Elena. Jane Bannerman a ajuns acolo aseară!. Am aflat din ziare.

Carmela i-a aruncat o privire exasperată fiicei sale şi m-am trezit compătimind-o pe femeia aceasta care îşi ispăşea în fiecare zi greşeala.

- Ce e nefiresc în asta? a replicat Carmela. Are un rol principal în noua lui piesă de teatru. Au prieteni comuni la Milano şi Carlo nu se va întoarce la Londra decât în septembrie. Fără îndoială că au probleme de rezolvat până atunci.

- Hmm! Vrea doar s-o vadă! De fapt, eu trebuie să plec mâine la Torino să fac nişte cumpărături, mamă.

Trebuie să mă duc şi la dentist. Ai nevoie să-ţi aduc ceva?

Cea întrebată a infirmat clătinând din cap. M-am uitat mai atent la Elena. Ochii îi erau la fel de vii ca în ziua în care o surprinsese cu Alfredo.

- Te-ar deranja dacă aş veni cu tine? am întrebat-o.

După o pauză de câteva secunde, a fost de acord.

- Vreau să fac şi eu nişte cumpărături, am adăugat. Mie îmi place să mă plimb singură. Este de ajuns să stabilim ora şi un punct de întâlnire pentru întoarcere.

Deodată a părut foarte uşurată, şi am tras concluzia că urma să-l întâlnească pe Alfredo.

* * *

A doua zi, Elena a avut o grijă deosebită pentru machiaj şi ţinuta ei. Când am plecat de acasă, Dom citea ziarul pe terasă. Rămăsese stabilit să înceapă chiar în ziua aceea portretul Carmelei.

- Distracţie plăcută, mi-a spus sărutându-mă.

- Şi ţie la fel.

- Abia aştept să mă apuc de treabă.

Elena conducea de minune pe drumurile înguste de munte. Când am ajuns la şosea, a accelerat considerabil.

Departe de Villa, era greu să-ţi închipui că trăise

toată viaţa sub dominaţia Carmelei. Părea foarte bine dispusă.

- Nu pleci niciodată în vacanţă? am întrebat-o.

- Ba da, bineînţeles. Am fost prin toată Europa, şi de câteva ori în Statele Unite, la sora mea. Doar nu sunt legată cu lanţul de Villa Benotti! Şi mama este destul de mulţumită că mă plimb. Ea consideră că, având în vedere vârsta mea, nu-mi asum nici un risc. In orice caz, a stricat totul la început.

- Dar, de ce? Dacă vroiai într-adevăr să fii liberă.

- Acum douăzeci şi cinci de ani, situaţia era cu totul alta. N-am avut aceeaşi libertate ca tine. Şi pe urmă, nici un bărbat nu i se părea destul de bun pentru mine: unul era prea tânăr, altul prea sărac, altul. Şi mama mi-a impus dorinţa ei fără nici o greutate.

- Sunt sigură totuşi că nu se gândea decât la fericirea ta.

- Asemenea lucruri nu le hotărăşti pentru altul! Imi făcea cunoştinţă cu bărbaţi care nu-mi plăceau, spunându-mi că-mi vor aduce siguranţă şi afecţiune, şi că dragostea va veni mai târziu.

Sărmana Carmela, care vrusese numai să evite greutăţile din viaţa fiicei sale.

- Bineînţeles că aş fi putut să plec de acasă. Dar

nu aveam banii mei şi nici nu ştiam să fac ceva ca să-mi pot câştiga o pâine. pentru că nu eram pregătită pentru aşa ceva! Şi pe urmă, mama a făcut totul pentru ca să mă simt cât mai bine acasă şi să nu mă gândesc să plec.

In glasul ei se simţea o mare amărăciune.

- Şi n-ai întâlnit pe cineva pentru care să fii tentată să pleci? am întrebat-o ca şi cum aş fi întrebat-o cum e vremea.

- Ba da. O dată.

Am remarcat că mâinile i s-au încleştat nervoase pe volan.

- Era însurat, avea copii, a reluat şoferiţa. Dar soţia lui a murit, şi copiii au crescut.

- Deci este disponibil, nu?

Elena a încuviinţat şi m-am simţit stânjenită. Părea atât de încordată. A apăsat mai tare pe accelerator şi am înţeles că era mai bine să abandonăm subiectul ăsta.

- Carlo de ce nu se însoară cu Jane Bannerman?

- Ea nu vrea să se mărite. Nici el, de altfel.

- Totuşi are un copil.

- Se pare că ea a ţinut mult să-l aibă. Mama crede că dacă se vor căsători, se va pune punct afacerii Bannerman.

Am păstrat tăcerea un timp, nevrând să pornesc

o nouă polemică.

- Câtă vreme omul pe care-l iubeşti este liber acum, nu înţeleg de ce povestea asta se desfăşoară în cel mai mare secret.

- Nu este nici un secret în asta.

Ceea ce era complet fals.

- Cu ce se ocupă? am insistat.

- ... Nu face nimic. In Italia avem mari probleme cu şomajul. Dar este foarte inteligent. A ocupat posturi. interesante în trecut. In momentul ăsta caută de lucru.

Ceea ce însemna că avea din nou o situaţie financiară de neinvidiat.

In restul drumului am vorbit foarte puţin. Elena şi-a croit cu uşurinţă drum pe străzile înguste şi întortocheate şi a găsit în sfârşit un loc de parcare în centrul oraşului. Mi-a spus cum pot să ajung aici şi mi-a dat întâlnire la ora patru. Se vedea că se grăbea să mă părăsească.

Am hoinărit pe străzi şi m-am lăsat tentată de o pereche de sandale de piele, o fustă pestriţă de mătase, nişte cercei asortaţi cu fusta. Şi chiar ruj de buze. M-am oprit de teamă că n-o să mai am bani de mâncare. Era destul de târziu când m-am aşezat, epuizată, pe terasa unei cafenele unde mi s-au adus

de mâncare lasagne.

Mă simţeam atât de diferită de Nina Hughes care părăsea Anglia cu zece zile în urmă. De altfel, probabil că nu voi mai fi niciodată aceea.

Ceasul meu arăta patru fix când am ajuns în scuarul unde Elena îşi lăsase maşina. Ea nu ajunsese încă. Am aşteptat zece minute, apoi am făcut câţiva paşi pe strada care mărginea scuarul. Deodată, am tresărit: i-am văzut pe Elena şi Alfredo aşezaţi la o masă dintr-o cafenea... M-am ascuns imediat după un copac. S-au ridicat şi s-au cuprins afectuos în braţe, apoi s-au despărţit. Ea şi-a luat pachetele, l-a sărutat pentru ultima oară şi a plecat grăbită către maşină.

Am aşteptat. Alfredo i-a făcut cu mâna de mai multe ori apoi, după ce a dispărut, el s-a aşezat cu nonşalanţă. Şi-a înăbuşit un căscat şi l-a chemat pe chelner, cu un zâmbet sardonic pe buze.

Elena îşi aranja pachetele în portbagaj când am ajuns la ea. Avea o expresie radioasă.

- Ai avut o zi bună? m-a întrebat.

- Oh! Da. Dar tu?

- Şi eu. Cu toate că am făcut mai puţine cumpărături ca tine. a remarcat, râzând. Să ne grăbim să ieşim din oraş înainte să iasă lumea de la

birouri.

A vorbit veselă cât a durat drumul de întoarcere. O simţeam totuşi la fel de încordată ca la venire. Mi-am amintit cuvintele pe care le spusese în satul pustiu: „Trebuie să aşteptăm momentul potrivit.“

Aveam impresia că momentul acesta nu avea să mai întârzie mult.

* *

In afară de o schiţă grăbită a Carmelei aşezată pe terasă, care mi s-a părut excelentă, Dom nu începuse să lucreze la portret.

- N-are chef să pozeze, mi-a explicat pictorul. Poate din cauza căldurii. Dar Lucia m-a dus să vizitez Luna, un sat părăsit, nu departe de aici. Şi uite.

Mi-a întins o serie de desene din satul unde fuseseră. Considerasem întotdeauna că Dom avea talent, dar căpătase parcă o nouă dimensiune de la începutul acestei călătorii. Contururile erau mai ferme, culorile mai tumultuoase, şi ştiuse să redea perfect atmosfera dezolantă care domina cătunul.

Când l-am felicitat pentru ceea ce realizase, m-a sărutat pe obraz şi a adăugat:

- Oh! Bătrâna doamnă mi-a arătat o veritabilă minunăţie astăzi.

- *Madonna* lui Feronese?

- Da. Mi-a spus că ai văzut-o şi tu. Nina, pictura asta e extraordinară. Carmela ne tratează întradevăr ca pe nişte oaspeţi de seamă.

A doua zi, Carmela n-a mai avut chef să pozeze. Nici în ziua următoare. Perspectiva asta îi aducea aminte de celălalt artist? Cel care nu i-a terminat niciodată portretul?. Sau poate era pur şi simplu obosită? Mi-a spus că peste două săptămâni va pleca la Genoa, la nişte prieteni. Poate acolo o să fie mai răcoare.

Am petrecut două zile cu ea în timp ce Lucia i-a arătat lui Dom toate locurile de acolo care ar fi putut să-l inspire. Am avut timp s-o observ pe fată, şi, în ciuda nenumăratelor dovezi de afecţiune cu care-l înconjura pe Dominic, am înţeles că nu era îndrăgostită de el.

Carmela şi cu mine rămâneam ceasuri întregi pe terasă. Imi povestea istoria familiei Benotti.

- E frumos din partea ta să ţii companie unei femei bătrâne, mi-a spus într-o după-amiază.

- Te înşeli; îmi place foarte mult să te ascult.

Ceea ce nu era decât adevărul gol-goluţ. Seara, ne adunam cu toţii în jurul mesei din sufragerie. Absenţa lui Carlo mă apăsa. Pe urmă îmi aminteam

că era la Milano, în compania Janei Bannerman.

In a treia după-amiază, eram pe terasă cu Carmela când am văzut un Alfa Romeo venind pe alee. Carlo se apropia de noi în vreme ce eu încercam să-mi domolesc bătăile inimii.

- Ai venit destul de repede, l-am întâmpinat eu.

- De îndată ce am rezolvat unele probleme practice. Repetiţiile vor începe la toamnă.

- Abia aştept să-ţi văd noua piesă! Jane Bannerman va avea rolul feminin principal, nu-i aşa?

- Da. I se potriveşte ca o mănuşă.

- Ea a rămas la Milano?

- Nu. Azi-dimineaţă a luat avionul pentru Londra. Uite de ce nu rămăsese mai mult.

- Vrei un ceai? l-a întrebat Carmela.

- Nu. Mă duc să fac un duş şi să mai citesc o dată notiţele pe care le-am făcut. Sunt obosit. Toată ziua de ieri am discutat.

După ce a plecat, am rămas tăcute o vreme. Simţeam ochii Carmelei studiindu-mă.

- Imi dai voie să-ţi spun ceva, draga mea? a murmurat bătrâna până la urmă.

Am ridicat din umeri, absentă.

- Dacă vrei.

- Orice-ai fi auzit, să ştii că Sasha Bannerman nu

e fata lui Carlo.

Am rămas buimăcită.

- Cum poţi să fii atât de sigură?

- Pentru că am întrebat-o când am întâlnit-o anul trecut la Londra. Mi-a răspuns cu emfază că nu el este tatăl copilului, dar că n-o să-mi spună numele lui. N-am îndrăznit să-l întreb pe Carlo dacă a avut o aventură cu ea. Dar sunt sigură că ăsta-i adevărul în privinţa copilului.

Am rămas cu privirea aţintită în grădină. Elena stătea de vorbă cu Ronaldo, factotumul casei, în depărtare. Eram foarte tentată să cred ceea ce-mi spusese Carmela.

Dar, în definitiv, asta nu schimba cu nimic situaţia.

- Dom şi Lucia probabil nu vor întârzia să apară. El pictează o privelişte în care apare şi hotelul, şi Rosa este încântată.

Atmosfera a părut dintr-o dată încărcată cu electricitate. Carlo se întorsese. Peste câteva săptămâni, această trăire intensă avea să devină doar o amintire.

M-am îmbrăcat totuşi cu fusta pe care o cumpărasem de la Torino şi m-am machiat un pic. Când am ieşit din cameră, l-am văzut traversând culoarul.

- Nina, eşti foarte frumoasă.

- Eu. Mulţumesc.

- Mâine, mergem amândoi în Provence. Aş vrea să-ţi arăt casa despre care ţi-am vorbit. Să fii pregătită la prima oră. Tereza o să ne pregătească un picnic.

Considera deci că se putea dispensa de răspunsul meu!

- Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu bunica ta, am început, şi.

- Ştiu foarte bine. Şi tocmai pentru asta vreau să te recompensez!

Iată de ce mă ducea în Provence.

- Iţi mulţumesc, dar n-am nevoie de recompensă.

Capitolul 8

- Ziua de mâine am să mi-o petrec în Provence, i-am spus lui Dominic la sfârşitul mesei. Carlo vrea să-mi arate casa în care şi-a scris piesele de teatru.

- Atunci. distracţie plăcută!

- Nu eşti gelos?

- Că pleci cu Carlo? Nicidecum. De ce-aş fi?

- Nu, bineînţeles. Insă. ne vedem cam mult în ultima vreme.

- Lucrurile or să se schimbe după ce vom pleca de aici. Aici e un context. deosebit. Recunosc că aceste peisaje mă inspiră enorm. Am impresia că fac mari progrese. Chiar dacă bătrâna doamnă nu se hotărăşte încă să pozeze.

M-a privit atent şi a adăugat:

- Dar tu? Eşti geloasă pe Lucia?

- Nu cred. Noi doi suntem destul de independenţi unul faţă de celălalt. Cred însă că gazdele noastre nu prea pricep un asemenea comportament.

M-a mângâiat tandru pe păr. Intr-adevăr, Dom părea întru totul absorbit de munca lui de când veniserăm la Villa. Ca şi cum ar fi aşteptat de multă vreme clipele astea.

*
* *

Dimineaţa următoare, m-am trezit foarte

devreme. După ce am făcut duş, mi-am privit cu ochi critic garderoba. Carlo îmi spusese că drumul care ducea la casa cu pricina nu era prea comod. Fără blugi, prea clasic şi nu foarte feminin, fustă neagră, largă, şi o cămaşă de mătase verde. M-am încălţat cu espadrile cu şireturi apoi m-am privit în oglindă, destul de mulţumită de ceea ce vedeam.

Dacă m-ar fi văzut Lallie, şi ei i-ar fi plăcut schimbarea care se petrecuse cu mine numai în câteva zile. Nu mai păream atât de cuminte. Nu-mi părea rău deloc că fusesem tentată să fac această călătorie.

Carlo lua micul dejun în bucătăria luminoasă.

- O să fie o zi superbă, a spus el un pic mai târziu, aranjând un coş în portbagajul maşinii Alfa Romeo.

Mă uitam la silueta lui, la uşurinţa cu care se mişca. Nu. Carlo Benotti nu făcea parte din categoria bărbaţilor pe care-i iubeşti în tihnă. Dar eu ce căutam, liniştea?.

Nu. Cuprinsă de panică, am fost deodată tentată să nu dau curs invitaţiei pe care mi-o făcuse. să mă întorc şi să mă refugiez în casă. In loc să fac asta, m-am instalat alături de el.

Maşina străbătea kilometrii unul după altul, în vreme ce eu pierdeam noţiunea timpului ascultându-l pe Carlo cum îmi vorbea despre această regiune din sudul Franţei care cunoscuse epoca de glorie prin anii douăzeci. Il ascultam, fascinată, şi abia am remarcat când am trecut frontiera.

Am traversat pe urmă păduri de pini răcoroase şi frumos mirositoare, grădini cu măslini cu frunze argintii, şi am ajuns până la urmă într-un sat cu străduţe în pantă. A oprit maşina într-o mică piaţă rotundă, mărginită de platani.

- Vino! Am să te las să descoperi un restaurant extraordinar, lângă un râu. O să mergem pe jos până acolo. Lăsăm picnicul pentru diseară.

- La ce oră ne întoarcem?

- Destul de devreme ca să te culci în patul tău, domnişoară, fii liniştită. Păcat, de altfel. Mi-ar fi plăcut să fiu primul.

- De unde ştii că Dom şi cu mine?.

- Lucrurile astea se văd, mi-a răspuns liniştit, ridicând din umeri.

Reuşise încă o dată să orienteze discuţia către un subiect
foarte spinos.

Am ajuns în sfârşit la o terasă umbrită unde erau amplasate doar câteva mese. Râul curgea aproape la

picioarele noastre. Carlo a comandat fructe de mare şi peşte. Vinul alb era rece, avea savoare. La sfârşitul mesei, mă simţeam foarte liniştită şi mi-ar fi plăcut să rămânem acolo toată după-amiaza.

Ne-am întors la maşină păşind agale. Când am pornit, Carlo a luat-o pe un drum strâmt, mărginit de arbori mari. O jumătate de oră mai târziu, eram din nou orbiţi de razele de soare. Deodată, în faţa ochilor mi s-a deschis o privelişte atât de minunată încât am tras un chiot.

El s-a uitat la mine, zâmbind.

- Vin de multe ori aici. Şi de fiecare dată sunt la fel de încântat.

A încetinit mersul maşinii ca să pot admira în voie povârnişul acoperit cu flori sălbatice, care cobora în mare. Şi acolo jos, se întindea suprafaţa albastru-verzuie, acoperită din loc în loc cu spumă de valuri. Aerul era înmiresmat de cimbru şi rosmarin.

- E şi o plajă?

- Este una mică. Dar trebuie coborât pentru a ajunge acolo. Şi urcuşul înapoi nu e prea uşor.

- Parc-aş fi pe acoperişul lumii!

Drumul care ducea la casă era strâmt şi pietros. Carlo a lăsat maşina la umbra unui măslin şi am făcut restul drumului pe jos, până la o construcţie cu

etaj, cocoţată pe culmea unui promontoriu. Pe dinafară, părea o ferma vetustă. Pe dinăuntru, totul fusese văruit în alb. Mobila era simplă, rustică: fotolii de răchită, etajere pline cu cărţi, o masă cu maşina de scris tronând pe ea, în faţa unei ferestre care domina golful. Un pat imens umplea încăperea. Evident, Carlo nu dormea întotdeauna singur.

Bucătăria, cu podeaua de scândură, era suficient de mare ca să se poată mânca acolo.

- Hai să vezi etajul, dacă vrei. In realitate, n-am avut încă timp să-l amenajez.

La etaj, nu era decât o singură încăpere, cu pereţii din piatră aparentă. Mai era şi o sumedenie de pachete cu cărţi care nu fuseseră desfăcute şi un dulap vechi pentru vase.

- De unde ai cumpărat-o?

- Am cumpărat-o de la cineva din Dordogne. Trebuie să fie restaurată. Am să mă ocup şi de asta într-o bună zi.

Nu mă simţisem niciodată atât de bine în compania lui Carlo. Am deschis fereastra să las să intre soarele. De acolo, se vedea plaja micuţă despre care îmi vorbise. Pe peretele falezei erau tăiate nişte trepte grosolane care te lăsau să ajungi acolo.

Când am coborât din nou, el a pus conţinutul coşului într-un dulap.

- Ce părere ai despre vizuina mea?

- Imi place foarte mult. Inţeleg că-ţi place să lucrezi. Plaja care se vede este a cuiva?

- Nu, dar este foarte puţin frecventată. Am putea să facem o baie. Ce zici?

- Oh! Da! Dar.

- . Nu ţi-ai luat costum de baie, a continuat în locul meu, râzând. Ar trebui să găsesc ce-ţi trebuie în cufărul de sus. Mario şi Giotta vin deseori. Şi Lucia. Ar fi de mirare să nu-şi fi lăsat ceva pe aici.

Când s-a întors, ţinea în mână două halate şi un costum de baie dintr-o bucată, negru.

- Uite, miss. Cred că ţi se potrivesc.

M-am schimbat în cameră şi mi-am pus pe mine un halat alb, care arăta cât eram de bronzată. Carlo m-a aşteptat afară. Işi lăsase halatul deschis şi razele de soare îi mângâiau pieptul musculos. Farmecul pe care-l avea asupra mea nu mi se păruse niciodată atât de puternic.

Plaja avea o suprafaţă destul de mică. Inconjurată de pereţi înalţi de faleză, era ca un fel de adăpost. Mi-am dat jos în grabă halatul şi m-am repezit în apă. Carlo a sărit după mine şi a început să mă stropească, îndreptându-se spre o stâncă ce ieşea la suprafaţă, lovită alene de valuri. N-am fost

niciodată o înotătoare strălucită. După câteva mişcări de bras, am rămas să plutesc făcând pluta pe spate.

El s-a întors la mine, m-a cuprins cu braţele de mijloc şi m-a ridicat în aer; apoi am simţit pe buze atingerea buzelor lui.

- Urmează-mă, mică sirenă! Să mergem pe stânca aceea!

- Nu pot să înot repede ca tine!

- Nu-i nevoie să facem întrecere.

A rămas lângă mine tot timpul cât am făcut traversarea, pe urmă m-a ajutat să urc pe stâncă şi a rămas în apă, cu ochii aţintiţi asupra mea.

- Semeni cu micuţa sirenă a lui Andersen din Copenhaga.

- In afară de culoarea părului.

- Nu toate sirenele au fost blonde.

Deodată, a dispărut într-un vârtej şi a ieşit la suprafaţă câţiva metri mai departe. Apa era elementul lui. Ca de altfel lumea întreagă.

Până la urmă a urcat şi el şi a venit să se aşeze lipit de mine. Apa care-i şiroia din păr curgea pe umărul meu. Era periculos. Ştiusem de la bun început. Lua ce-i plăcea la un moment dat fără să-şi facă griji în legătură cu urmările. Se bucura din plin

de libertatea lui. Dar, brusc, toate astea nu au mai avut mai avut nici o importanţă în ochii mei.

Am intrat în apă şi, înotând încet, am ajuns la ţărm. Imi ştergeam părul când a venit şi el. Cu mişcări încete, s-a şters pe braţe, pe piept, pe picioare. Privirile noastre au rămas aţintite unul asupra celuilalt.

- Nina. a murmurat venind lângă mine.

M-a luat de mână şi am înaintat amândoi până la piciorul falezei, într-un loc unde eram ascunşi de eventualele priviri indiscrete. Parfumul persistent de cimbru se amestecase cu cel al apei de mare. Soarele strălucea în înaltul cerului.

Ne-am întins pe spate unul lângă celălalt. Pe urmă i-am văzut chipul apărând în faţa mea. In ochi i se citea o dorinţă nestăpânită. I-am simţit gustul buzelor sărate, trupul urcându-se pe mine. De ce m-aş fi împotrivit? Imi plăcea fiorul care-mi străbătea venele. Ceea ce încercasem să neg încă de la prima noastră întâlnire, îmi apărea acum clar în faţa ochilor; îl doream la fel de mult cum mă dorea şi el.

S-a îndepărtat puţin de mine şi mi-a dat jos bretelele costumului de baie. Umerii mei, braţele, sânii, vor fi în curând ale lui. M-am ridicat puţin ca să-l ajut. Orice urmă de împotrivire dispăruse,

doborâtă de dorinţa teribilă pe care o recunoşteam în sfârşit.

Gol şi el, era lipit de mine sărutându-mă cu ardoare. Nu mai exista nimic în afara atingerii fierbinţi a gurii acesteia; a mâinilor care mă mângâiau febril şi se încleştau pe coapsele mele. Şi deodată, senzaţia aceea pătrunzătoare. Că am devenit a lui. Acel vârtej fără sfârşit. Acea bruscă explozie de plăcere chiar din momentul în care am auzit numele meu răsunând pe plajă.

Câteva clipe mai târziu, Carlo se întindea lângă mine şi eu rămâneam cu ochii închişi, încă bulversată, pipăind să găsesc prosopul pe care l-am avut în mână când mă condusese aici. Carlo mi-a văzut gestul şi a sărit în picioare.

S-a întors cu cele două halate. Stătea în faţa mea, complet dezbrăcat, superb. Am luat halatul alb şi l-am îmbrăcat în tăcere.

-Acum te simţi mai respectabilă?

Am ridicat ochii spre el dar i-am lăsat în jos imediat, dintr-o dată foarte timidă. Părea fericit, destins, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai tulburată. Părea să nu mai acorde nici cea mai mică importanţă scenei care se derulase între noi puţin mai devreme. Dar bineînţeles, pentru el nu era prima experienţă de genul ăsta.

- Ce-i cu tine, Nina? m-a întrebat cu blândeţe.

- Nimic.

- E timpul să urcăm înapoi. Eşti pregătită?

M-am ridicat dintr-o dată, în vreme ce el îşi îmbrăca halatul roşu. Şi-a pus cu nonşalanţă cele două costume de baie pe umăr şi am început să urcăm scările. Cum putea să afişeze o atitudine atât de degajată când eu aveam atâta nevoie de tandreţe? Trebuia să mai treacă un pic de timp până să-şi dea seama ce se-ntâmplase cu mine.

M-am întors să-l privesc. Expresia lui era impenetrabilă. Ii părea deja rău pentru ceea ce se-ntâmplase?

- Tu. ai fi preferat să nu se-ntâmple?

- Nina. nu le suport pe femeile care fac declaraţii funebre după ce fac dragoste!

- Dar. ţi-a plăcut! am strigat, furioasă.

Pe chip, i-a apărut un zâmbet.

- Şi ţie, draga mea.

- Ai spus totuşi că n-o să încerci să mă seduci.

Mă purtam ca un copil.

- Ascultă, nu prea înţeleg ce înseamnă acuzaţiile astea. Dacă-mi aduc bine aminte, şi tu mă doreai la fel de mult!

M-am uitat la el, roşie până în vârful urechilor. Nu fusesem pentru el altceva decât un obiect de

plăcere şi expresia lui de pişicher a pus capac confuziei mele.

- Intoarce-te acasă! Mărită-te cu drăguţul tău de englez! Şi grăbeşte-te să uiţi episodul acesta.

- Tu aşa ai vrea să fac, nu? Să uit?

- Am petrecut împreună o zi foarte plăcută, mi-a răspuns, zâmbind. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu crezi că este vorba despre începutul unei mari poveşti de iubire!

Cuvintele acestea au fost pentru mine ca un duş de gheaţă. Am mers mai repede şi am ajuns pe culmea falezei abia trăgându-mi sufletul. Un gând mi-a trecut deodată prin minte.

- *Ea a* trecut deja pe aici?

Carlo abia ajunsese şi el.

- Cine?

- Faimoasa Jane.

- Da. Chiar de mai multe ori. De ce?

- Poate am purtat chiar costumul ei de baie.

- E posibil. Ce este în cufăr aparţine comunităţii.

Bărbatul a oftat din tot sufletul şi a adăugat:

- Te rog, Nina. De ce ţii neapărat să strici totul acum? Spui că eşti o femeie modernă, nu-i aşa? In orice caz, nu purtai costumul de baie când am făcut dragoste!

Imediat m-a orbit un val de furie.

- Eu nu sunt Jane Bannerman!!

M-a prins brutal de umăr.

- Incetează!

Fără îndoială că mai era îndrăgostit de Jane Bannerman. Carmela pretindea că micuţa Sasha nu era copilul lui, dar cum putea să fie sigură de lucrul ăsta?

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat în grabă. Când am ieşit din cameră, Carlo instalase afară masa din bucătărie şi două scaune. Toate bunătăţile pe care le pregătise bucătăreasa erau aşezate pe un şervet în carouri albe şi roşii. Soarele era ascuns după nişte nori mari şi negri şi era o căldură înăbuşitoare.

Şi el se îmbrăcase.

- Credeam că o să fie mai plăcut afară, a remarcat Carlo.

- Probabil că furtuna n-o să întârzie prea mult.

- Da. E mult prea cald, chiar şi pentru acum, vara.

- Perfect! am intervenit agresiv. Uite că discutăm despre ploaie şi timp frumos, ca şi cum abia ne-am fi întâlnit!

El a tras adânc aer în piept apoi s-a aplecat peste masă şi m-a prins de mână.

- Imi pare rău, Nina, a spus cu o voce încordată. Avem o relaţie de flirt foarte plăcută. N-aş fi vrut să

se schimbe nimic. Şi uite că în după-amiaza asta.

A ridicat din umeri.

- Credeam că nu-ţi plac declaraţiile funebre! Cum ai spus tu însăţi, a fost un interludiu plăcut. Asta-i tot. Să nu mai vorbim.

Mi-a dat drumul la mână.

Un interludiu plăcut! Imi apărea în faţă grozăvia situaţiei. Il detestasem în mai multe rânduri pentru că semăna confuzie în certitudinile mele. Şi în după-amiaza aceasta, dăruindu-mă lui, mi-am dat seama că-l iubeam. Din toată inima. Nu era vorba doar de o atracţie fizică, cum încercasem să mă conving singură, ci din păcate de o dragoste sinceră, nefericită şi fără speranţe. Cu condiţia să nu-mi ghicească niciodată sentimentele.

I-am adresat cel mai radios zâmbet de care eram în stare, minţindu-l că mi-era o foame de lup. Norii se îngrămădeau pe cer. Marea părea o enormă pată de petrol şi eu mâncam în linişte, fără poftă.

- N-ar trebui să mai întârziem. a spus el.

Am simţit o strângere de inimă când Carlo a închis uşa casei. Cu cine avea să vină aici data viitoare?

Capitolul 9

Un fulger a brăzdat cerul în timp ce intram în maşină. Un tunet violent s-a auzit în depărtare. După ce am plecat, au început să cadă picături mari de ploaie. Drumul care mi se păruse atât de frumos acum câteva ceasuri acum mi se părea sinistru. Furtuna făcea ravagii. După câţiva kilometri, Carlo a tras maşina pe marginea drumului. O perdea groasă de ploaie reducea la zero vizibilitatea.

-Ar fi mai bine să aşteptăm să se liniştească un pic, a oftat şoferul. Ti-e frică?

-De furtună? Oh! Nu. Acasă, rămâneam în grădină când ploua foarte tare. Imi plăcea foarte mult.

El m-a privit clătinând din cap.

- Eşti o creatură stranie.

Foarte stranie, Carlo Rossman. Vulnerabilă, încăpăţânată, impulsivă, şi foarte, foarte idioată.

- Crezi că o să mai dureze mult timp? l-am întrebat ca să spun şi eu ceva.

- Probabil nu.

El s-a întors şi a luat de pe locurile din spate o pernă pe care mi-a pus-o sub cap. Am lăsat ochii în jos ca să nu izbucnesc în lacrimi când m-a mângâiat pe păr. A dat drumul la radio. O voce languroasă de

femeie se auzea printre paraziţi. De ce toate cântecele de dragoste italieneşti sunt atât de triste?

Carlo a oprit radioul cu un gest nervos.

- Nina. Imi pare foarte rău. Măcar dacă.

- Am vorbit deja despre asta! Acum trebuie să întoarcem pagina. In orice caz, eu şi cu Dom vom pleca în curând.

- Te vei întoarce?

- Nu.

- Carmelei o să-i pară rău. Te iubeşte mult.

- Lallie şi noul ei soţ vor veni s-o viziteze. Cred c-o să-i facă o plăcere enormă.

Abia aşteptam s-o luăm din loc, să ajungem în sfârşit la Carreza. Apropierea lui Carlo era un supliciu.

După un sfert de oră, ploaia s-a mai liniştit. Traseul de întoarcere s-a derulat într-o tăcere deplină. Am sărit afară din maşină imediat ce a oprit motorul. Era târziu şi mă clătinam pe picioare de oboseală. Când m-a prins de mână să mă ajute să urc scările peronului, m-am smucit violent.

Silueta subţire a Carmelei a apărut în hol. S-a uitat fix la mine.

- Eram neliniştită, a spus în sfârşit. Furtuna a fost foarte puternică. S-a întâmplat chiar o alunecare de teren nu departe de aici.

Ne-a propus să mâncăm, însă eu am refuzat. Eram prea obosită. Atunci, gazda m-a îmbrăţişat ca pe un copil care vine târziu de la bal. Luptam cu lacrimile care îmi umezeau pleoapele.

Abia mă culcasem când am auzit o bătaie uşoară în uşă. O servitoare îmi aducea o cană cu ceai cald din partea Carmelei.

Am dormit profund şi m-am trezit destul de târziu dimineaţa următoare. Am luat micul dejun în grădină, respirând aerul încă răcoros după ploaia din ajun. Eram ferm hotărâtă să uit repede ce se întâmplase ieri.

Beam o ultimă cafea când a apărut Dom, cu un zâmbet larg pe buze.

- Ai petrecut o zi frumoasă ieri?

- Sublimă.

I-am vorbit despre casă, despre peisajul magnific, despre picnic, despre furtuna care ne surprinsese pe drumul de întoarcere. El mi-a arătat desenele din ajun, şi am constatat că talentul lui se maturiza din zi în zi. I-am spus acest lucru, şi i-am făcut o mare plăcere în felul ăsta.

- Şi Carmelei îi place foarte mult ceea ce fac. Mă simt atât de diferit de când am plecat din Anglia. N-aş mai suporta să predau din nou.

- Ce planuri ai?

- Să pictez. Să desenez. Nu numai aici. In Grecia, în Spania. şi pe urmă mai departe. O să-mi iau câte o slujbă pe ici pe colo ca să câştig o pâine. De bună seamă că sunt un pic nebun, dar.

- De ce nu? Dacă asta vrei să faci, trebuie să-ţi creezi nişte mijloace să izbândeşti.

- Şi tu, Nina? Iţi promisesem c-o să uit de pictură când o să mă întorc în Anglia.

- Acum, cred că n-o să mai faci aşa.

- Ai venit în Italia din cauza mea.

L-am sărutat pe ochi, stânjenită, apoi am şoptit:

- Să ştii că nu-mi pare rău.

Nu spusesem decât adevărul. S-a apropiat din nou de mine şi m-a prins de mână.

- Nina, într-un fel, eşti logodnica mea.

Lacrimile îmi ardeau pleoapele.

- Dom. nu-mi eşti cu nimic dator. Nici cu căsătoria, nici cu altceva. Mi-ai explicat doar că nu erai sigur de sentimentele tale pentru mine şi te-am înţeles foarte bine.

- Crezi că alerg după himere?

S-a uitat lung la mine.

- Te-ai schimbat mult, Nina. Când o să ai vârsta Carmelei, sunt convins că vei fi tot atât de fascinantă

ca ea.

- Hmm! Ce compliment minunat!

- Dar mai bine să vorbim despre prezent. Mai avem de vizitat o mare parte din Italia. Am schiţat un itinerar care sper să-ţi placă. Şi Lucia mi-a dat câteva adrese ale unor hoteluri convenabile si nu prea scumpe.

- Când plecăm? am întrebat, uşurată.

- Poimâine, dacă-ţi convine.

- Perfect. Mi-a plăcut foarte mult şederea aici, însă mai vreau să văd şi alte locuri.

- Lucia n-ar vrea să plec. M-a încurajat foarte mult în munca mea. în timp ce tu te plimbai cu frumosul Carlo!

Glumea, bineînţeles, dar am simţit că păleam.

- Nu fi prost! am replicat, ridicând din umeri.

- In orice caz, Lucia pleacă în vacanţă la Genova cu bunica. Se va întoarce înaintea ei. O s-o vedem când ne întoarcem.

- Şi. de ce să nu ne întoarcem direct în Anglia în loc să mai trecem pe aici?

- Nu vrei să te întorci aici?

- Vreau să spun că. deja cunoaştem locurile.

S-a uitat atent la mine.

- Mă hotărâsem să-mi las aici schiţele ca să nu le

mai car cu mine prin toată Italia.

Am încuviinţat clătinând din cap, sperând să nu fie Carlo prin preajmă.

*
* *

In dimineaţa aceea nu i-am mai văzut nici pe Carlo nici pe Carmela. Am zărit-o doar pe Elena care părea foarte agitată.

- E întotdeauna nervoasă după furtună, mi-a spus Lucia. Mi se pare foarte ciudată în clipa asta. Poate că ar trebui să-şi ia o mică vacanţă.

- De ce nu te însoţeşte la Genova?

- Nu ştiu. De obicei, îi place mult oraşul.

Carmela mi-a anunţat plecarea lui Carlo la Torino ca să-l ajute pe Mario să rezolve o problemă şi nu avea să se întoarcă decât seara următoare. Dom şi cu mine vom fi deja plecaţi. La întoarcere, o să rămân la Torino până când el va veni să-şi recupereze lucrurile. Cei din familia Benotti puteau să creadă ce vroiau. Eu nu vroiam să-l mai revăd pe Carlo.

Micul Austin era arhiplin când am plecat de acolo, a doua zi dimineaţă. Lucia era tristă. Carmella m-a sărutat afectuos pe obraji.

- Carlo va fi foarte decepţionat că nu ţi-a spus la revedere, mi-a spus bătrâna doar mie. Dar poate ai

dreptate. Absenţa ajută uneori inima să vadă mai limpede. Poate o să-şi dea seama cât ţine la tine.

De ce să-i înşele iluziile?

Am fost surprinsă de insistenţa Elenei de a cunoaşte precis data când o să ne întoarcem. O furie bizară i-a sclipit în ochi când am întrebat-o de ce nu mergea la Genova.

- Am făcut întotdeauna ce a vrut mama! Intotdeauna a crezut că eu nu am propriile mele dorinţe!

- Elena, tu eşti răspunzătoare pentru asta! A depins doar de tine să pleci din casa părintească. Dar recunoaşte că n-ai avut curajul.

Eu însămi am fost surprinsă de această îndrăzneală. S-a uitat la mine, palidă.

- Nu ştii despre ce vorbeşti! Am să plec în curând.

- Totuşi, ţi-a trebuit ceva timp să te hotărăşti.

- Da. Dar sper să merite osteneala.

Speram pentru ea aşa să fie. Alfredo era acum liber, dar nu-mi inspira deloc încredere.

Timpul era minunat. La fel şi locurile prin care treceam. Dacă nu m-ar fi chinuit amintirea lui Carlo, ar fi fost o călătorie minunată. Ne opream de multe ori pentru ca Dom să picteze, când simţea că avea inspiraţie. De acum eram ferm convinsă că n-aş mai

putea să trăiesc în Torberry.

Am văzut superbul Dom din Milano ca prin ceaţă. Perechile care se plimbau în ambianţa magică a Veneţiei mă făceau să simt şi mai crunt lipsa lui Carlo. Poezia canalelor îmi accentua suferinţa şi frustrarea.

Multiplele detalii ale acelei după-amieze de pe plajă mă asaltau în permanenţă.

Verona, Padova, Bologna. Eram o însoţitoare nu prea plăcută, însă din fericire Dom era prea ocupat ca să remarce acest lucru. El a hotărât că trebuia neapărat să văd Florenţa înainte de a ne întoarce în Anglia. Am petrecut două zile în oraşul muzeu vizitând galeriile de artă, plimbându-ne pe Ponte Vecchio, admirând statuile din nenumăratele pieţe.

In ultima seară, am cinat în restaurantul micului han pe care ni-l recomandase Lucia. Dom a ridicat paharul zâmbind.

- Pentru noi! a spus simplu.

- Pentru noi! Călătoria asta e minunată, Dom. Imi face mare plăcere să descopăr Italia.

M-a privit, cu un zâmbet ciudat pe buze.

- Te străduieşti. Dar nu reuşeşti întotdeauna. Nu eşti fericită, Nina. Din cauza lui Carlo, nu-i aşa?

Am băut o înghiţitură de vin.

- Credeam că nu se vede atât de bine.

- Haide. Te cunosc de mult timp. Şi munca mea nu mă absoarbe atât de mult încât să mă orbească!

Am ridicat din umeri.

- O să-mi revin.

- Mult mai repede decât crezi. Intr-o bună dimineaţă ai să-l vezi, şi o să-ţi dai seama că toată tristeţea ţi-a dispărut ca prin farmec.

- Vorbeşti din propria experienţă?

- Nu. Şi de altfel, ar trebui să fiu foarte pornit împotriva lui Carlo.

- Poate ai fost prea preocupat să pictezi ca să te mai gândeşti şi la altceva.

- Nina, te iubesc mult. Eşti blândă, inteligentă, cinstită. şi mai ai încă multe alte calităţi. Dar nu sunt îndrăgostit de tine.

Ii eram profund recunoscătoare. Venise momentul să-i urez tot succesul şi fericirea pe care le merita. Locul pe care-l ocupa în inima mea nu era totuşi la fel cu cel pe care-l ocupa Carlo.

A doua zi am ajuns în apropiere de Ferrara, într-un stabiliment modest pe care ni-l recomandase de asemenea Lucia. Proprietarul nu vorbea englezeşte, dar acum ştiam destul de bine italiana. Am urcat în

cameră să mă odihnesc în timp ce Dom lucra în faţa porţii hanului.

Era cald. Mă gândeam la plăcuta adiere de la munte, la clipocitul apei într-o fântână din grădină. Un zgomot de paşi grăbiţi pe scară m-a trezit la realitate.

Dom a intrat brusc în cameră, abia trăgându-şi sufletul.

- Nina, te rog, vino să mă ajuţi. Doamna mă bate la cap pe italieneşte şi nu înţeleg decât un singur cuvânt: „Benotti“! Are în mână un bilet pe care sunt scrise nişte cifre şi îmi arată telefonul. Cred că e numărul casei Benotti, dar cum să iau legătura cu ei prin telefonista de aici dacă nu ştiu o boabă italieneşte?

L-am urmat imediat. *Signora* ne aştepta pe culoar şi în scurt timp am aflat că Lucia telefonase cu o zi înainte. Ştia că o să trecem pe aici. Le lăsase vorbă celor de aici ca *signor* Hamond s-o sune imediat. Precizând totuşi că nu era vorba despre nimic grav.

- Nu înţeleg nimic! a mormăit Dom în vreme ce aşteptam să primesc legătura.

Am urcat imediat după aceea în camera mea, la

fel de nelămurită. Când Dom s-a întors la mine, avea o figură liniştită şi ochii îi străluceau.

- Ce se-ntâmplă?

- Sunt. ameţit. Nu-mi vine să cred.

- Incearcă să te linişteşti şi începe cu începutul.

Şi-a umezit buzele cu limba şi m-a întrebat:

- Nina. tu ai auzit vorbindu-se de Rupert Symons?

- Am auzit ceva. Un negustor, un colecţionar sau un critic de artă, cred. nu-i aşa?

- Poate să facă mare pe cineva. sau poate să-l termine. Are galerii de artă în toate marile oraşe ale lumii. Are un fler remarcabil să descopere talente şi pe urmă face totul ca să fie cunoscute. Intr-o zi am vorbit cu Lucia despre asta şi mi-a spus că a văzut operele unor „protejaţi“ ai lui într-o expoziţie la Paris. Ştia despre el că are o casă undeva, în nordul Italiei. Ei bine, ştii ce a făcut fata asta pe care toată lumea o consideră o descreierată? Mi-a luat schiţele şi s-a dus să i le arate acestui personaj important!!!

- Ia te uită!. Lasă-mă să ghicesc, am început. Să fie. interesat de lucrul tău?

- Doar interesat? Poate vrei să spui *încântat!*

Intr-o explozie de bucurie, m-a ridicat în braţe şi s-a plimbat cu mine prin toată încăperea.

- A cumpărat câteva picturi pe care le-am făcut la Luna şi hotelul Rosei. A vrut şi portretul Luciei, însă ea i-a spus că nu era de vânzare. El a plecat la Paris pentru o expoziţie şi se va întoarce la New York peste câteva zile. I-a spus că trebuie să ne vedem neapărat înainte să plece.

L-am strâns şi eu în braţe.

- Dominic, cât sunt de mulţumită! Extraordinar. Cum să ajungem la Paris înainte de plecarea lui Rupert Symons?

- Foarte simplu! O să plecăm de aici mâine dimineaţă cât se poate de devreme! O să vizităm locurile astea data viitoare!

Vom ajunge la Villa la ora ceaiului. O să-mi recuperez lucrurile şi vom dormi acolo. In felul ăsta mai avem două zile ca să ajungem la Paris. Bietul meu Austin e prea bătrân ca să facă drumul ăsta dintr-una! Lucia ne pregăteşte un itinerar şi, încă o dată, ne dă adresa unui mic hotel la mijlocul drumului. N-am să-i pot mulţumi niciodată îndeajuns! Iţi dai seama, Nina? Este şansa vieţii mele! Ştiam că lucrările mele din ultima vreme au fost reuşite, dar nu chiar atât.

Mi s-a strâns un pic inima: eram şi eu în stare să mă port ca Lucia?.

- Imi trimiţi şi mie o invitaţie la primul vernisaj de la Londra?

- Voi încerca să-mi amintesc de prietenii din tinereţe.

Dintr-o dată, mi-am dat seama ce implicaţii avea această
întoarcere precipitată: trebuia să trec pe la Villa. Ţinând seama de împrejurări, nu puteam să fac altfel. Bine că nu va fi decât o vizită de o clipă. Pe urmă, voi pleca la Paris şi pe urmă, înapoi în Anglia.

Carlo nu era acolo când am ajuns a doua zi după-amiază.

Capitolul 10

Lucia s-a grăbit să iasă pe peronul casei de îndată ce ne-a auzit. A coborât treptele în fugă şi s-a oprit în braţele lui Dom, ţipând de fericire. In timp ce vorbeau amândoi bucuroşi, eu m-am uitat degrabă de jur împrejur. Carlo nu era pe acolo. Probabil se întorsese în Anglia să stea un timp cu Jane Bannerman.

Mi-am muşcat buzele, profund dezamăgită. Dacă l-aş fi avut deodată în faţa mea, apropiindu-se cu mersul lui nonşalant, aş fi reuşit oare să-mi ascund sentimentele? Puteam să-l fac să creadă că Dom şi cu mine puteam fi fericiţi împreună, liniştiţi, fără pasiune dar şi fără decepţii.

M-am plimbat prin grădină, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Elena îi dădea ordine celui care era factotumul în casă. Când m-a văzut, s-a oprit imediat şi s-a grăbit să vină spre mine.

- Ah! Nina! a exclamat. Uite că deja te-ai întors. Lucia mi-a spus tot. Pleci la Paris mâine dimineaţă, nu-i aşa?

- Da. Nu ştii. Carlo e aici?

- Nu. A plecat la Torino să stea câteva zile cu Mario şi Giotta.

S-a uitat lung la mine înainte să adauge:

- Nu ştie că eşti aici. Dacă dă telefon diseară am să-i spun.

- Nu! Te rog.

Elena a clătinat din cap, zâmbind.

- O neînţelegere între îndrăgostiţi, mmm? Nu poate să fie decât aşa ceva. In ultimul timp a fost extrem de nervos, şi trebuie să recunosc că am fost mulţumită când a plecat. Dacă ar şti că eşti aici, poate ar fi mai bine dispus.

- N-are rost. Mâine dimineaţă plecăm foarte devreme.

- Crezi că o să ajungeţi la Paris mâine seară?

- Nu. O să înnoptăm undeva unde îi spune Lucia lui Dom. Ca să ne putem odihni puţin. Carmela s-a întors de la Genova?

- Mama? Nu. Mai rămâne o săptămână acolo.

Am remarcat că-i tremurau mâinile.

- Eşti pregătită să pleci cu Alfredo, nu-i aşa? am întrebat-o pe nepregătite.

S-a uitat la mine, buimăcită.

- De. ce?

- Inainte de a pleca de aici, mi-ai spus că se apropie ziua în care o să plecaţi.

- N-a venit încă, mi-a răspuns zâmbindu-mi straniu. Când voi pleca în sfârşit de acasă, n-am să rămân în Italia. Nimeni nu va şti unde sunt.

- Elena, o să-ţi fie foarte greu să rupi orice legătură cu familia după atâţia ani. Pe de altă parte,

or să se supere pe tine dacă procedezi aşa.

- Ei şi? O să le treacă repede! Pentru ei, nu sunt altceva decât „sărmana Elena“ care nu şi-a găsit un soţ!

N-avea nici un rost s-o fac să înţeleagă că lucrurile nu stăteau aşa.

Seara, atmosfera cinei a fost una dintre cele mai bizare.Dom şi Lucia vorbeau despre Rupert Symons. In ciuda eforturilor lui de a mă face părtaşă la discuţie, eram destul de distrată. Cât despre Elena, ea râdea nervos la tot ce se spunea. Lucia şi cu mine schimbam priviri îngrijorate.

Când s-a auzit soneria telefonului, am simţit un curent electric în tot corpul. Era vorba despre un apel pentru Lucia.

M-am culcat foarte devreme dar m-am răsucit câteva ceasuri în aşternut. M-am ridicat din pat de câteva ori. Cam pe la miezul nopţii, uitându-mă pe fereastră, am văzut o siluetă feminină care se strecura printre arbori. S-a întâlnit cu un bărbat la capătul aleii. Am ridicat din umeri.

Soarele aureola crestele munţilor cu o blândă lucire roşie în timp ce am luat micul dejun. N-aveam să mai revăd niciodată acest spectacol minunat..

Lucia avea lacrimi în ochi.

- Oricum, ne revedem în Anglia în septembrie, i-a spus afectuos Dom mângâind-o tandru pe obraz.

Elena era şi ea acolo. Avea ochii încercănaţi. Ii ceruse Teresei să ne pregătească un coş cu mâncare şi insistase să-l pună chiar ea în portbagajul maşinii. Coşul era o operă de artă: din răchită şi piele, avea un compartiment rezervat veselei. Numele Benotti era înscris pe mâner.

Dom a remarcat râzând că i-ar fi stat mai bine într-un Rolls Royce. Elena l-a liniştit; Lucia avea să-l recupereze în toamnă.

Nu mai aveai loc să arunci un ac în maşină când a venit ora plecării. Am îmbrăţişat-o pe Lucia şi i-am mai mulţumit o dată. Mai rămânea să-mi iau rămas bun de la Elena. Elena era palidă. Primise veşti rele de la Alfredo?

Până în ultima clipă, am aşteptat un semn de viaţă de la Carlo. Dar n-a fost aşa. O să-l revăd la Londra, pe scena unui teatru. Alături de Jane Bannerman.

Dom a pornit maşina, răsuflând satisfăcut.

- Lucia e extraordinară. Iţi dai seama? Poate voi primi o comandă de la celebrul Rupert Symons.

- Poate? am intervenit râzând.

A fredonat arii din opere o bună parte a

drumului, bucuros şi nervos în acelaşi timp. Câteva ore mai târziu, treceam frontiera franceză. Lucia ne schiţase un plan detaliat al drumurilor cel mai puţin aglomerate şi ne dăduse adresa unui hotel aflat la jumătatea distanţei dintre frontiera franceză şi Paris.

Adâncită în gândurile mele, n-am remarcat decât după un timp o maşină lungă, verde închis, care ne urmărea la o distanţă apreciabilă. Nu era nimic extraordinar în asta. Dar, în momentul în care am văzut-o cu ochii mei, am fost conştientă că ne urmărea de mult. Era vorba despre o maşină puternică. Şoferul ei ar fi putut să ne depăşească de mult.

M-am agitat pe locul meu.

- Ce-i cu tine? m-a întrebat Dominic.

I-am explicat cum stăteau lucrurile şi el a pufnit în râs.

- Poate soacra şoferului se află pe locul din spate şi nu-i dă voie să depăşească o anumită viteză!

M-am întors să văd.

- Nu. E singur. E un bărbat, dar nu-i disting trăsăturile.

- Imaginaţia îţi joacă încă o farsă, m-a luat Dom peste picior. In orice caz, n-o să-l mai vedem după ce

o să ne oprim să mâncăm.

Nu după mult timp, Dom s-a angajat pe un drum care ducea spre un teren amenajat pentru picnic, situat nu departe de drum. Acolo, sub copacii mari erau instalate mese de lemn.

- O poiană! Exact ce ne trebuie! a exclamat Dom.

S-a uitat la coşul luxos şi a clătinat din cap râzând.

- Sper ca şi conţinutul să fie pe măsura aspectului exterior!

- Cu siguranţă.

O familie engleză ocupa masa din spate. M-am uitat de jur împrejur şi am constatat uşurată că nu se afla nici o maşină verde prin preajmă. Eram totuşi la fel de încordată cum o văzusem pe Elena mai devreme. Picnicul care ne fusese pregătit era somptuos: pateu, salată de roşii cu busuioc şi mozzarella, fructe, şi chiar un desert de paste. Un termos cu cafea şi delicioşi biscuiţi cu alune traşi în ciocolată. O mâncare minunată, cu un însoţitor fermecător. Nu după multă vreme, Dom a pus coşul la loc în porbagajul supraîncărcat al Austinului. Ne întorceam pe şosea când am zărit maşina verde, ascunsă pe jumătate în spatele unui arbore. N-am

spus nimic, până nu mi-am dat seama că ne urmărea din nou.

- E doar o coincidenţă, a spus Dom când i-am atras şi lui atenţia.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat la ceas. Nu era prea târziu. A fost cât pe ce să-i sugerez lui Dom că mai bine ne continuăm drumul către Paris, decât să petrecem noaptea în hanul pe care ni-l recomandase Lucia. N-am spus nimic pentru că părea destul de obosit, dar nu vroia să-l înlocuiesc la volan.

Era ora ceaiului câns am ajuns lângă satul unde trebuia să rămânem peste noapte. Străzile erau aproape pustii. Era o atmosferă apăsătoare. I-am spus lui Dom de neliniştea mea, iar el a ridicat ochii în sus, agasat. Nu se gândea decât la un singur lucru: să se odihnească.

Am răsuflat uşurată când am ajuns la han; maşina verde nu mai era în urma noastră. Stabilimentul avea un aspect vetust. Am parcat Austinul în curtea interioară şi am urcat scările peronului. Inăuntru era foarte curat. Proprietara, o femeie cu o figură nesuferită, ne-a primit foarte bine. Ne-a condus la etaj ca să ne arate două camere separate care comunicau printr-o uşă interioară. Incăperile erau

pline cu mobilă veche, impozantă.

Dom a insistat să aducem în camere majoritatea bagajelor.

- Aş vrea să-mi pun în ordine desene şi picturi, mi-a spus pe un ton detaşat, ca şi cum această întâlnire cu Rupert Symons nu avea o importanţă prea mare pentru el.

Dragul de el! In ciuda melancoliei care mă stăpânea, am simţit deodată un val de afecţiune pentru el. L-am prins cu braţele pe după gât şi l-am sărutat.

S-a uitat la mine, surprins.

- Iţi doresc multă baftă! i-am spus.

- Ahaa! In cazul ăsta. Numai de data asta îţi încredinţez cheia da la uşa care desparte camerele noastre!

Am pufnit amândoi în râs. Relaţia dintre noi era atât de destinsă, atât de plăcută. Ar fi fost la fel şi cu Carlo, dacă n-aş fi acordat prea mare importanţă scurtei noastre aventuri?

Dar îl iubeam pe Carlo. Care ţinea mai mult ca orice pe lumea asta la libertatea lui. Care era îndrăgostit de alta şi avusese şi alte aventuri.

Am pus coşul frumos pe masa din camera mea şi am început să spăl tacâmurile. Auzeam în camera

vecină paşii lui Dom, care făcea naveta la maşină să aducă pachetele. Când am auzit un zgomot de motor, m-am dus la fereastră să văd despre ce era vorba. Ferestrele din camerele noastre dădeau spre partea din spate a clădirii. M-a cuprins un fior. Maşina lungă şi verde era parcată lângă Austin.

Mi-am ţinut răsuflarea când am văzut că portiera s-a deschis. Un bărbat de vârstă mijlocie a coborât din ea. Avea părul negru, tenul mat şi, în ciuda corpolenţei sale, se mişca cu graţia unei feline.

A aruncat o privire spre Austin şi s-a îndreptat către intrarea hanului.

Am bătut la uşa lui Dom şi am intrat înainte de a primi permisiunea pentru acest lucru. Aşezat pe pat, contempla o serie de crochiuri. A ridicat ochii spre mine, surprins.

- Ce s-a-ntâmplat? Ai văzut o fantomă?.

- Aproape!. Maşina verde este în curte.

- Ei şi? mi-a replicat ridicând din umeri.

- L-am. văzut pe şofer. Este vorba despre Alfredo, logodnicul Elenei!

- Vorbeşti prostii!

- Bine-ar fi să fie aşa. Dar din păcate, ăsta-i adevărul.

- După părerea ta, crezi că are de gând să ne

urmărească până la Paris... De ce naiba ar face aşa ceva?

- De unde să ştiu?

- Totuşi, s-a temut să nu fie recunoscut.

- Dom, tu te-ai întâlnit cu el?

- Nu.

- Eu da!

I-am explicat în ce împrejurări îi văzusem pe amândoi. El a clătinat din cap, gânditor.

- Bine. Dar nu vorbeşti serios când spui că o să ne urmărească până la Paris?

- Ba da! Dacă n-ar fi aşa, ce rost ar mai avea să fie tot timpul lângă noi? Acumularea asta de coincidenţe mi se pare suspectă.

Dom părea exasperat. Era foarte supărat pe mine pentru că nu-i dădeam pace în vreme ce el se pregătea pentru cel mai important examen din viaţa lui. Mă simţeam totuşi mult prea stresată ca să i-o pot ascunde.

- Elena s-a hotărât să fugă cu Alberto, am adăugat. Ea mi-a spus.

- In cazul ăsta, de ce nu este cu el?

- Nu ştiu. Lucia nu ţi-a vorbit de el?

- De Alfredo? Ba da, de două-trei ori. Lucia nu înţelege de ce mătuşa ei l-a aşteptat pe omul ăsta

atâţia ani. A fost eliberat cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Şi n-a fost condamnat decât pentru răpire. Se pare însă că mai este amestecat într-un furt de bijuterii. Carmela n-are nici un chef să-l vadă dând târcoale casei ei, e de la sine înţeles. Dacă ar şti că Elena se întâlneşte cu el pe ascuns, ar li furioasă. Lucia crede că.

- Bi-ju-te-rii, am repetat.

- N-ai ascultat ce s-a discutat aseară la masă? Lucia a spus că sistemul de alarmă de la apartamentul Carmelei s-a defectat în timpul furtunii violente care s-a declanşat înainte de plecarea noastră. Ronaldo, omul de serviciu, a văzut lucrul ăsta de curând. A vrut să-l prevină pe Carlo, dar Elena i-a spus că nu este indispensabil acest lucru. A spus că se va ocupa chiar ea de reparaţie.

Ne-am uitat unul la celălalt, ridicând din sprâncene.

- Sistemul de alarmă nu funcţionează decât dacă cineva încearcă să pătrundă prin efracţie din exterior, nu-i aşa? am observat eu.

- Da. E o chestie absurdă; gratiile sunt atât de apropiate încât nimeni nu poate să se strecoare printre ele. De fapt, asta împiedică pur şi simplu ca cineva să pătrundă în casă.

- Şi. Elena are bineînţeles toate cheile casei, nu?

- Vorbim despre Alfredo, draga mea!

- Şi despre Elena! Ai văzut şi tu cât a fost de nervoasă în ultimul timp. Nu este exclus să accepte să-l ajute pe Alfredo să comită un delict. Să-i fie complice.

- Complice? a repetat calm Dom prinzându-mă de mână. Tu. eşti sigură că nu te-ai uitat prea mult la televizor în ultima vreme?

- Absolut!

Dom a oftat adânc şi s-a aşezat pe un fotoliu.

- Bine. Să vedem cum stau lucrurile. Diamantele Carmelei se află deci pe fundul termosului de cafea?

Am zâmbit. Evenimentele care se desfăşurau nu mă amuzau deloc. Am răscolit cu grijă în coşul de picnic. Nu era nimic. Nici măcar în fundul dublu al coşului de răchită. Ceea ce, a remarcat Dom pe un ton sarcastic, ne-ar fi uşurat considerabil sarcina!

- Dom, tu ai pus cea mai mare parte a bagajelor în maşină aseară, nu-i aşa?

- Ştii foarte bine că aşa am făcut. Pentru ca să pierdem mai puţin timp azi-dimineaţă.

- Noaptea târziu, am văzut o siluetă strecurându-se prin grădină. Era silueta unei femei. O aştepta un bărbat. Sunt aproape sigură că a fost vorba de

Elena. Şi Alfredo, bineînţeles.

- Oh! Dumnezeule! a spus interlocutorul meu înfigându-şi degetele în păr. Cu o imaginaţie atât de debordantă, nu înţeleg de ce nu te-ai făcut scriitoare!

- Te rog, Dom. Am un teribil presentiment. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Şi. sunt convinsă că nu trebuie să tratăm lucrurile cu uşurinţă. Mai au rămas lucruri în maşină?

- Da. O valiză plină cu picturi, pe care mă pregăteam s-o aduc. O pătură, sacul meu de dormit şi hanoracele noastre.

- Hai să aducem valiza.

A ridicat ochii spre cer şi a deschis uşa. In timp ce cobora treptele, eu am rămas în capul scării. L-am văzut pe Alfredo, care stătea în picioare pe culoar. Când s-a întors Dom cu valiza, l-a urmărit cu privirea şi m-a văzut şi pe mine. Cu inima bătând gata să-mi spargă pieptul, am reuşit totuşi să-i zâmbesc intrusului.

Am intrat împreună cu Dom în cameră. Acolo, el a ridicat cu grijă una după alta picturile montate pe rame de lemn, învelite cu grijă. In valiză mai erau şi două cărţi de artă cumpărate în Italia şi un blocnotes.

- Ai văzut!? a declarat însoţitorul meu pe un ton triumfător.

- Cred că ar trebui să scoatem pânzele din rame.

- De ce, mă rog, doamnişoară detectiv?

- Tocmai m-am gândit la un lucru, Dom. Ceva ce Carmela consideră o adevărată comoară.

- Acum nu mai am nici o îndoială ; ţi-ai pierdut minţile!

Apoi văzându-mă cât eram de încordată, s-a conformat cu
o grijă exagerată indicaţiilor mele, desfăcând fiecare pânză.

Madonna lui Feronese era suprapusă peste una dintre ele. Cele două picturi aveau exact aceleaşi dimensiuni. Pentru o clipă, captivată de frumuseţea operei, am uitat împrejurările deosebite în care făceam această descoperire. Inţelegeam foarte bine de ce ţinea atât de mult Carmela la ea.

Era un tablou de o valoare imensă. Orice colecţionar fără scrupule ar fi plătit o avere ca să fie posesorul ei. Era probabil vorba despre „zestrea“ Elenei. Puseseră împreună la cale să dea lovitura profitând de plecarea Carmelei, ştiind că furtul urma să nu fie descoperit prea curând. Pe urmă, noi le-am uşurat considerabil sarcina: ţinând seama de

antecedentele lui, Alfredo nici n-ar fi îndrăznit să treacă graniţa cu *Madonna.*

I-am explicat asta lui Dom, care a clătinat din cap, neîncrezător.

- Oh! Dumnezeule. a gemut el. Ce-o să facem acum? De ce ni s-a întâmplat tocmai nouă? Şi chiar cu o zi înainte de întâlnirea care are o importanţă atât de mare pentru mine.

Am făcut o strâmbătură. Alegerea era greu de făcut, întradevăr. Datoria morală îi dicta să se întoarcă în Italia ca să restituie *Madonna* şi interesul personal să se ducă să-l întâlnească pe Rupert Symons. Nu putea să rateze această ocazie.

De altfel, dacă ne întorceam din drum, Alfredo va bănui că i-am dat în vileag şmecheria. Planul lor fusese pus la punct cu grijă. Insă nici Elena nici Alfredo nu se gândiseră că puteam să-l recunosc pe acesta din urmă pentru că îl mai văzusem deja.

- Am o idee! Nu ne petrecem noaptea aici. O să plătim nota şi plecăm la drum imediat. Este posibil să ajungem la Paris în timpul nopţii. O să-ţi iau eu locul la volan.

- Dar nu putem să plecăm cu *asta!* a replicat Dom desemnând cu un gest al mâinii tabloul.

- Bineînţeles că nu. *Madonna* va rămâne aici.

- Ascunsă sub saltea, bănuiesc! m-a luat interlocutorul meu peste picior.

- Cred că am găsit o ascunzătoare potrivită. Vom opri pe drum ca să-i dăm un telefon Luciei. Am să-i spun unde e tabloul, şi *trebuie* să vină Carlo să-l recupereze cât mai repede. Fără îndoială că Alfredo s-a gândit să subtilizeze pânza înainte să ajungem la Paris. Poate chiar astă-seară, în timp ce dormim.

- O să ne urmărească, a adăugat Dom oftând.

- Nu. Pentru că o s-o luăm pe un drum ocolit.

Am desfăcut harta pe pat.

- Nu se va lăsa aşa uşor, a spus el. Şi. dacă familia Benotti ne vor considera autorii furtului?

- Carmela ştie foarte bine că nu suntem chiar atât de proşti!

- Ce păcat că nu putem da de aici un telefon la Villa. Centrala telefonică este la recepţie sub cheie şi este interzis s-o folosim în interes personal.

Când i-am explicat în ce consta planul meu, a avut o expresie neîncrezătoare. Apoi, speranţa i-a revenit. L-am mângâiat tandru pe păr.

- O să fii la timp la întâlnirea cu Rupert Symons.

Dom a râs sarcastic.

- Iţi promit că aşa se va întâmpla, am adăugat cu convingere.

Doamne-ajută.

In momentul acela, nu-mi dădeam seama ce pericol îl reprezenta această iniţiativă. Nu mă gândeam la altceva decât să pun pictura într-un loc sigur. Era neapărat necesar ca Dom să fie la Paris la ora prevăzută.

Deşi neobişnuită cu lumea escrocilor, nu mă îndoiam totuşi că Alfredo ne va face probleme serioase.

Capitolul 10

Când m-am dus mai târziu la ghişeul de recepţie, o aromă minunată de mâncare venea de la bucătărie. Mi-era foame, dar bineînţeles că nici nu se punea problema să stăm să mâncăm.

Alfredo era sprijinit cu coatele pe tejgheaua barului. I-am zâmbit.

- Mor de foame, mă gândesc la un pat bun şi uite că logodnicul meu s-a răzgândit! i-am spus. Acum vrea să plecăm imediat la Paris! Nici măcar n-am avut timp să-mi desfac bagajele. Are o întâlnire foarte importantă acolo şi este neliniştit. Pfff! TotuşI, ar fi trebuit să petrecem noaptea liniştiţi aici, am adăugat, mulţumită de naturaleţea cu care vorbisem.

Esenţial era să-l fac să creadă că nu desfăcuserăm valizele. Şi-a exprimat simpatia faţă de noi într-o engleză mediocră, apoi mi-a propus să ne ajute să ducem bagajele la maşină. I-am mulţumit şi am chemat-o pe proprietara stabilimentului, care a luat o expresie înţepată când i-am anunţat plecarea noastră neprevăzută şi mi-a dat banii înapoi.

După câteva minute, Dom a venit şi el. Alfredo a fost foarte amabil şi ne-a ajutat să instalăm bagajele pe locurile din spate ale maşinii şi ne-a făcut prieteneşte cu mâna semne de rămas bun când am demarat în sfârşit. In vreme ce ne îndepărtam de

hotel, m-am întors spre locurile din spate şi am remarcat nu după mult timp că faimoasa valiză dispăruse. Slavă Domnului, Dom îşi pusese picturile în altă parte.

- Câtă abilitate pe amicul nostru! am exclamat. Se vede bine că exersează de multă vreme.

Deodată, am simţit un frison. Razele soarelui care se pregătea să apună luminau chipul încordat al lui Dominic. Când am ieşit din sat, ne-am angajat pe un mic drum departamental. Ocolul pe care îl făceam prelungea drumul cu vreo sută de kilometri.

- După părerea ta, cât o să dureze până când Alfredo să-şi dea seama că *Madonna* a dispărut?.

- Nu prea mult! O să creadă că am luat tabloul şi o să pornească imediat în urmărirea noastră. N-o să dureze prea mult până să ne ajungă. asta în cazul în care o să creadă că am luat-o pe şoseaua naţională.

Puternica maşină verde ar fi urcat fără nici o problemă pe drumul pe care Austinul nostru gâfâia. Străbăteam o pădure deasă. Dom se uita în oglinda retrovizoare şi eu întorceam des capul să vedem dacă nu eram urmăriţi.

Deodată, trăsăturile feţei i s-au încordat.

- Ce. ce s-a-ntâmplat? am reuşit să bâigui.

- Mi se pare că am văzut ceva verde, în urma noastră.

A apăsat pe accelerator. Fără prea mare succes, de altfel.
Câteva clipe mai târziu am văzut şi eu o caroserie verde, încă departe de noi, dar care se apropia repede.

- Trebuie. să ieşim de pe drum, am murmurat.

Dom a intrat pe un drumeag îngust care după câţiva metri s-a dovedit a fi impracticabil. A oprit motorul şi am ciulit amândoi urechile. Nici un zgomot nu tulbura liniştea care ne înconjura. Soarele apusese la orizont şi se instala crepusculul. Am sesizat imediat neajunsurile planului care la început mi se păruse perfect.

- Ascultă. a şoptit Dom.

Nu era nici o îndoială: era vorba despre un zgomot de motor. Am coborât cu prudenţă din maşină şi am continuat drumul pe jos.

- La ce. distanţă se află satul cel mai apropiat? am întrebat.

- Patru-cinci kilometri. Şi, după cum arată harta, se pare că se află pe un promontoriu care domină împrejurimile. Nevăzând Austinul nostru pe drum, prietenul nostru o să-nţeleagă numaidecât că ne ascundem undeva nu departe de el.

- N-o să-i fie uşor să ne găsească printre atâţia copaci.

Mi-am muşcat buzele. Cum de ghicise că n-o să plecăm pe
drumul naţional? Până la urmă n-ar fi fost de preferat să optăm pentru soluţia asta?

- In împrejurările astea, am declarat până la urmă, avem tot interesul să ajungem din nou la drumul naţional.

- Bineînţeles. Nici nu se pune problema să înnoptăm aici, ascunşi în pădure.

Am făcut grăbiţi drumul înapoi şi am intrat în maşină, decepţionaţi la culme: merseserăm atâţia kilometri degeaba!

Mi-am imaginat furia lui Alberto şi, pentru prima dată, mi s-a făcut frică.

Micul Austin a străbătut curajos distanţa care ne despărţea de drum. Abia intraserăm pe drum când un zgomot ciudat ne-a făcut să tresărim amândoi. Motorul tuşea.

- Benzina!! a exclamat Dom. Oh! Nu! Uitasem! Vroiam să fac plinul mâine dimineaţă înainte de a pleca. Povârnişul pe care l-am urcat a terminat şi ultimele rezerve.

Şi-a încrucişat mâinile pe volan şi şi-a sprijinit capul pe mâini, disperat. Oroarea situaţiei mă copleşea şi pe mine. Stăteam în maşina roşie, drept în mijlocul drumului. Uşor de văzut de departe.

Insoţitorul meu s-a întors spre mine, pe buze cu o

tentativă de zâmbet.

- Incep să cred că Cel de sus e pornit împotriva noastră! Bine, nu ne rămâne altceva de făcut decât să tragem maşina pe marginea drumului. sperând să n-o ia la vale! Adio Paris.

I-am urmat instrucţiunile. Avea dreptate: de ce soarta se înverşuna împotriva noastră? Dar poate era posibil să obţină o întâlnire la New York.

Un zgomot de motor se auzea din nou în depărtare.

- Poate e cineva din sat! a spus Dom, cu ochii plini de speranţă.

- Mi se pare că maşina vine din partea cealaltă. Dar nu poate să fie *deja* Alfredo.

M-am întors şi am văzut îngrozită maşina verde la o curbă, undeva mai sus de noi. Dom m-a luat imediat de mână şi ne-am înfundat în pădure, alergând printre arbori. Ştiam că nu putem să ne ascundem la nesfârşit, dar. Ne-am oprit în cele din urmă, cu răsuflarea tăiată, ca să ascutăm ce se întâmpla. Alfredo poate răscolea prin Austin, de la un capăt la altul.

A apărut un fascicol puternic de lumină care a măturat trunchiurile copacilor: o lanternă! Nu puteam să-i scăpăm! Se apropia deja de noi. Ne-am reluat cursa, având grijă să facem cât mai puţin

zgomot.

Câteva minute mai târziu, ne-am ciocnit de un gard de sârmă ghimpată. Un râu curgea puţin sub noi.

- Trebuie să alegem repede, a şoptit Dom. Stânga sau dreapta?

- Stânga. In felul ăsta ne apropiem de sat.

Acum era întuneric beznă. Temându-ne să nu ne pierdem, am continuat să mergem de-a lungul gardului. Am lovit cu piciorul un obiect dur şi, uitând de pericol, am ţipat în gura mare.

Răspunsul nu s-a lăsat mult aşteptat: nu departe de noi, Alfredo a scos un răcnet triumfător.

- Oh! Dom. îmi pare rău, am articulat cu un glas de pe lumea cealaltă.

- Cu atât mai rău, Nina. In orice caz, nu am fi continuat să ne jucăm toată noaptea de-a şoarecele şi pisica!

Am înaintat pe pipăite, ascunzându-ne în spatele trunchiurilor de copaci. Insă Alfredo văzuse unde ne ascundeam. Nu mult după aceea, ne-am trezit orbiţi de lumima neiertătoare a lanternei lui.

- Ah! In fine. a exclamat pe italieneşte. Trebuie să vă previn de la bun început că am un revolver.

- Oamenii ca tine sunt întotdeauna înarmaţi! Fir-ai să fii de.

- Vorbeşti perfect italieneşte, a observat el.

- Da. Imi închipui că Elena ţi-a spus-o.

Urmăritorul a ridicat uşor din sprâncene.

- Elena?

- Elena Benotti. Femeia împreună cu care vroiai să-ţi iei tălpăşiţa! Eşti Alfredo.

Ar fi trebuit să ştiu că nu-i spui niciodată duşmanului de la bun început ceea ce ştii. N-ar fi trebuit să-i spun că ştiam cine e. Insă furia mă făcea să nu mai gândesc.

- Imi dau seama. a replicat el pe un ton glacial. In acest caz, ştii şi ce caut. In felul ăsta, am evita să pierdem timpul. O pictură a fost plasată într-una din valizele voastre. Nu se mai află acolo.

- Cum ţi-ai dat seama că o să plecăm la Paris pe un drum ocolit?

- Dragă *signorina,* nu am apărut după ultima ploaie! V-am urmărit cu binoclul de la fereastra hanului. Mi s-a părut curios că doi oameni atât de grăbiţi nu merg pe drumul naţional. Imediat am căutat în valiză. şi am tras concluzia care se impunea!

- O să-i spui unde ai ascuns-o, mi-a şoptit Dom printre dinţi.

- Ca să dispară împreună cu ea? Nici vorbă!

- Bine, a continuat Alfredo care nu înţelesese ce

vorbisem cu Dom, propun să ne întoarcem la maşină şi să-mi daţi înapoi tabloul pe care Elena mi l-a oferit drept cadou de despărţire.

- De *despărţire*?am repetat, buimacă.

- Ea n-a ştiut când mi l-a dat, bineînţeles! E convinsă că am să-i dau telefon să vină la mine. Dar nici nu se pune problema să mă încurc cu babeta asta îndrăgostită prosteşte de mine! Şi tabloul îmi aparţine.

- Da? Şi de ce mă rog?

- Ar fi trebuit să fie al tatălui meu demult. De când a venit cu oamenii să răscolească prin Villa la sfârşitul războiului. Dar *Madonna* a fost bine ascunsă. Mai târziu, am întâlnit-o pe micuţa Elena care mi-a vorbit despre bijuteria asta. Şi mi-au trebuit câţiva ani ca să ajung unde doream. Am un cumpărător la Paris. Mâine seară am să fiu bogat. Pe urmă o să plec în America de Sud şi totul va fi dat uitării. Acum, grăbeşte-te să-mi spui unde ai ascuns-o!

- Uite în ce încurcătură am intrat. a mormăit Dom.

- Aştept! a insistat Alfredo, periculos de calm.

A făcut un pas spre mine şi mi-a tras o palmă.

- Dar. eşti nebun! a răcnit Dom care se pregătea să riposteze.

- Nu, te rog, Dom! E înarmat.

- Şi atunci? m-a întrebat Alfredo.

- Este. este în portbagajul maşinii.

- Am căutat deja prin toată maşina. Aşa încât te sfătuiesc să-mi spui adevărul.

- N-ai căutat bine, asta-i tot! Ai căutat şi în coşul de picnic?

Eram conştientă cât de periculos era omul ca să mai încerc să-l duc cu vorba. In timp ce ne întorceam la drum, mi-a adresat un zâmbet insidios.

- Ce păcat că m-ai recunoscut. Aş fi recuperat tabloul şi ţi-ai fi continuat liniştită drumul la Paris. Dar acum.

Am început să tremur de frică. Eu şi Dom eram nişte martori stânjenitori. Când am ajuns lângă maşină, a deschis portbagajul.

- Dă-i bătaie! mi-a ordonat.

Cu inima bătându-mi gata să-mi spargă pieptul, m-am aplecat peste bagajele înghesuite, făcându-mă că vreau să scot coşul.

- Nu reuşesc, am spus până la urmă cu un glas tremurător. E înţepenit sub o valiză. Nu pot să-l scot. Şi oricum, nu văd de ce te-aş ajuta, pentru că n-o să şovăi să ne elimini de îndată ce vei fi găsit ceea ce cauţi!

Eram dezgustată. Imi simţeam lacrimile

curgându-mi pe obraji. O să am puterea să.

Dom făcea eforturi vizibile ca să nu intervină. Alfredo m-a împins violent şi s-a aplecat la rândul lui peste valiză. Avea arma aţintită asupra lui Dom. Adunându-mi toată energia, am ridicat mâinile şi m-am agăţat de capacul portbagajului. Alertat, Alfredo s-a ridicat. Prea târziu. Trăsesem deja cu toată puterea capacul portbagajului care l-a lovit violent la umăr şi i-a prins mâna stângă înăuntru.

A scos un urlet înfiorător şi a apăsat pe trăgaciul revolverului înainte de a-l lăsa să cadă. Glonţul a trecut pe deasupra lui Dom care s-a repezit imediat la adversarul nostru. Alfredo mi-a tras un şut violent şi am luat mâinile de pe portbagaj. Şi-a scos imediat mâna de acolo. Eram în beznă pentru că lanterna rămăsese înăuntru. Dom l-a răsturnat pe Alberto cu o lovitură de umăr şi a recuperat lanterna. Italianul urla cât îl ţineau puterile. Il durea rana pe care i-o pricinuisem eu.

Dom lumina pe jos cu lanterna, în căutarea armei. Dar Alfredo se ridicase deja. Furia îi sclipea în ochi. Dom i-a pus fasciculul lanternei în ochi încurcându-l pentru câteva clipe. Asemenea unui animal rănit, era gata să atace din nou. Dom abia a avut timp să se dea la o parte din calea celuilalt, care se năpustise spre el. Alfredo şi-a pierdut

echilibrul şi, căzând, s-a lovit cu capul de paraşocul maşinii. S-a rostogolit de câteva ori după care a rămas întins pe jos, lângă un copac.

Ne-am uitat câteva clipe la trupul inert, neîndrăznind să facem nici o mişcare.

- Poate a murit. am spus eu până la urmă.

- M-ar mira! E doar ameţit. In câteva minute o să-şi vină în fire.

- In cazul ăsta, să ne grăbim să ne mutăm lucrurile în maşina lui şi să fugim!

Dom m-a strâns în braţe şi m-a sărutat.

- Ai fost superbă! Cheile de la maşina lui nu sunt în tabloul de bord. Trebuie să-l caut prin buzunare! Mai trebuie să aprind farurile Austinului ca să nu încurce circulaţia pe drumul ăsta, nu se ştie niciodată.

In timp ce el se instala la volan, eu continuam să caut revolverul cu lanterna. Am ajuns cu fascicolul de lumină la arborele lângă care zăcea Alfredo. Mi-a îngheţat sângele în vene. Se ridicase şi se uita la noi. Incă nu se ţinea bine pe picioare, însă avea o privire de criminal gata să treacă la acţiune.

- Dom!! am ţipat.

M-am aplecat din nou, căutând nerăbdătoare pistolul. Lucrurile se precipitau. Nu mai ştiam ce să fac. Am văzut nişte faruri măturând drumul, undeva

mai sus de noi.

- Grăbeşte-te, Nina! a urlat Dom în timp ce Alfredo se îndrepta spre noi. Opreşte maşina care trece!

M-am conformat, asemenea unei somnambule. Cu ultimele puteri, îmi agitam repede braţele. Cu ochii plini de lacrimi, l-am văzut pe şofer ieşind din maşină. Repezindu-se spre mine.

Mi-am pierdut imediat cunoştinţa. Bărbatul în chestiune semăna cu Charles Rossman! M-a strâns în braţe.

*
* *

Carlo. Şi totuşi, mi se părea că-i recunosc glasul.

- Haide, liniştеşte-te, mi-a şoptit salvatorul, mângâindu-mă pe păr. Acum totul e bine.

- Nu! Alfredo! E acolo sus. Şi Dom.

- Nu-ţi face griji. Suntem mai mulţi, destui ca să se ocupe de prietenul nostru.

Distingeam siluetele bărbaţilor care ieşeau din a doua maşină. Am auzit ţipete. Glasul lui Dom.

- Carlo! Trebuie *neapărat* ca Dom să fie mâine la Paris. Este foarte important.

- Ştiu asta, Nina. Va fi. Dar te rog, încearcă să te calmezi. Vino, stai la mine în maşină.

L-am urmat, simţind deodată toată oboseala copleşindu-mă. El a închis încet uşa şi s-a îndepărtat.

Alfredo s-a întors încadrat de doi bărbaţi zdraveni. Parcă l-am văzut pe Carlo aranjându-ne bagajele în maşina lui. Dom s-a aşezat în spate în timp ce Carlo s-a instalat la volan.

- Unde mergem? am întrebat cu o jumătate de glas.

- Ne întoarcem la hanul din sat.

Am încuviinţat clătinând din cap, apoi i-am explicat că *Madonna* era ascunsă în fundul şifonierului din camera mea.

- Perfect, draga mea. O să vedem toate astea mai târziu.

„Draga mea“?. Am adormit imediat şi am dormit tot
drumul. M-am trezit abia când am ajuns şi am fost condusă în camera pe care o ocupasem scurt timp, în urmă cu câteva ore.

*
* *

M-am trezit foarte devreme, a doua zi dimineaţă. Cu ochii în tavan, treceam în revistă evenimentele din ajun. Intervenţia lui Carlo fusese un miracol. Fără el.

Am auzit zgomot de paşi în camera vecină, apoi Dom a bătut uşor în uşă. Şi-a strecurat capul prin deschizătură:

- Cum te simţi, draga mea?

- Mult mai bine. Ce s-a-ntâmplat? Cum ne-a găsit Carlo?

- Il las pe el să-ţi povestească. Parisul mă aşteaptă! Şi Rupert Symons.

Avea o expresie radioasă. Când s-a aplecat spre mine să mă sărute, l-am strâns în braţe şi i-am urat baftă.

Puţin mai târziu, dormeam din nou. Când am deschis ochii, raze palide de soare pătrundeau printre lamele obloanelor. M-am frecat la ochi şi deodată mi-am adus aminte de *Madonna.* Am deschis imediat dulapul şi am scos tabloul pe care-l ascunsesem cu grijă cu o zi înainte.

Eram pierdută în contemplarea extraordinarei Madone când s-a deschis uşa. Carlo ţinea în mână o tavă cu cafea aburind' şi un coşuleţ cu croissante delicioase, aşa cum nu se găsesc decât în Franţa. A lăsat-o pe o masă scundă şi mi-a întins o cană cu cafea.

- Cum te simţi?

- Foarte bine.

Prezenţa lui mă făcea să mă simt tensionată. Am muşcat dintr-un croissant, evitând să-i întâlnesc privirea, apoi m-am hotărât.

- Am. câteva întrebări să-ţi pun.

- Imi închipui. Dar mai întâi termină-ţi micul

dejun.

M-am conformat fără prea mare tragere de inimă.

Amintirile nu-mi dădeau pace. Parcă mai simţeam atingerea buzelor fierbinţi pe piele, greutatea trupului său peste mine.

După ce am terminat, Carlo a luat platoul şi s-a aşezat pe pat, lângă mine.

- Bine, a început el, am să-ţi dau câteva explicaţii. Ronaldo mi-a dat telefon la Torino să-mi spună că sistemul de alarmă de la Villa a fost afectat de furtună. Problema asta părea să n-o preocupe pe Elena, lucru care l-a mirat. Am plecat imediat la Carreza. Când m-a văzut Elena, a înnebunit de furie. Nu înţelegea de ce am făcut deplasarea. I-am cerut cheile ca să verific dacă totul era în ordine în capelă. Doar din obişnuinţă am ridicat perdeaua de velur. *Madonna* dispăruse.

- Tu. ai crezut că eu şi cu Dom am furat-o?

- Oh! Nu, Nina. Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Am început să-mi dau seama ce se întâmplase când Lucia mi-a spus că Elena se vedea din nou cu Alfredo. N-a durat prea mult până a recunoscut şi ea acest lucru. Era într-o stare jalnică. Am chemat doctorul să-i administreze nişte calmante. Cred că o

să petreacă un timp la o clinică de refacere. A recunoscut în cele din urmă ce făcuse şi că regretă că s-a răzbunat în felul ăsta pe Carmela. Pe viitor, relaţia dintre ele se va ameliora, cu siguranţă. In orice caz, trebuie să plece de la Villa.

- Şi. Alfredo?

- Se va întoarce după gratii. Ca de obicei!

A clătinat din cap şi a continuat:

- Lucia mi-a dat adresa hanului unde trebuia să înnoptaţi. Poliţia vroia neapărat să-l aresteze pe Alfredo, dar eu nu mă gândeam decât la tine. Am ajuns aici şi proprietara ne-a spus că aţi plecat precipitat. Mi-a vorbit de asemenea despre un italian. Şi. uite-aşa!

- Dar n-am plecat pe drumul naţional.

- Am avut o şansă mare: în piaţa din mijlocul satului ne-am întâlnit cu doi puşti care se minunau de viteza cu care trecuse pe lângă ei o maşină verde înmatriculată în Italia. Ei mi-au spus pe unde aţi apucat-o.

Am ridicat ochii spre cer şi am oftat din tot sufletul.

- Slavă Domnului. Poate ne-ai salvat vieţile.

Carlo a şovăit.

- Am stat de vorbă cu Hamond aseară. Mi-a spus

că până la urmă n-o să vă căsătoriţi.

- Exact. El se va consacra picturii. Trebuie să-şi urmeze drumul. care nu este şi al meu. Il iubesc mult, dar. asta-i tot.

Mi-a ridicat cu blândeţe bărbia.

- Care este drumul tău, Nina?

- Nu ştiu. Şi. tu? Credeam că te-ai întors în Anglia, s-o întâlneşti din nou pe Jane Bannerman.

- Nina, n-am trăit niciodată o mare poveste de dragoste cu Jane. Nu ştiu cine e tatăl copilului ei. De fapt, relaţiile noastre sunt în primul rând profesionale. Bineînţeles, am cunoscut multe femei. Insă una singură mă interesează de acum înainte. Frumoasă, o englezoaică timidă din Dorset. Un fel de arici. Cu care aş vrea să mă căsătoresc şi s-o păstrez alături toată viaţa.

L-am privit, nedumerită.

- Nina, a adăugat cu un glas aspru, am trecut prin nişte momente cumplite. Nu m-am simţit niciodată atât de mizerabil. Tu m-ai evitat din clipa în care ne-am cunoscut. Când o să accepţi în sfârşit să recunoşti că mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu? Că această pasiune care ţi se părea absurdă acum câteva săptămâni te devorează astăzi? Că a venit timpul să pui capăt frământărilor mele?

M-a luat în braţe şi m-a sărutat îndelung. Lacrimile îmi ardeau pleoapele. Aveam impresia că visez. Şi totuşi.

- Te iubesc atât de mult. am şoptit.

- In sfârşit!!! Ascultă, o să ne întoarcem la Carreza să-i dăm *Madonna* Carmelei. O să-i anunţăm căsătoria noastră, lucru care o să-i aline decepţia Elenei. Şi după aceea, o să ne întoarcem pe coasta franceză. In căsuţa pe care ţi-am arătat-o nu cu mult timp în urmă. Şi nu ştiu când o să te aduc înapoi la civilizaţie.

- Niciodată, am spus, cu ochii închişi, gândindu-mă la golfuleţul minunat care ne va primi din nou, pentru totdeauna.

Sfârşit